விவேக போதினி

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VII { ராக்ஷஸஹு சித்திரைமீ : 1915-ஹு மேமீ } பகுதி 11

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

38. கையறு நிலை

ஐந்து பூதமொரு கான னீரென
வடங்க வந்தபெரு வானமே
யாதி யுங்கடுவே தமின்றியரு
ளாய்நிறைந் திலகு சோதியே
தொந்த ரூபமுட னருப மாதிகுறி
குணமி றந்தவளர் வஸ்துவே
துரிய மேதுரிய வுயிரி னுக்குணர்வு
தோன்ற நின்றருள் சுபாவமே
எந்த நாளுநடு வாகி நின்றொளிரு
மாதியே கருணை நீதியே
யெந்தை யேயென விடைந்திடைந் துருகு
மெளிய னேன்கவலை தீரவுஞ்
சிந்தை யானதை யறிந்து நீயுனருள்
செய்ய நாளுமினி யுய்வனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(சிற்சுகோதயவிலாஸம்—3)

39. நல்லோரிணக்க ஆவல்

ஐவ ரென்றபுல வேடர் சொட்டம
தடங்க மர்க்கடவன் முட்டியா
யட்வி நின்றுமலை யருகி னின்றசரு
காதி தின்றுபனி வெயிலினன்
மெய்வ ருந்துதவ மில்லைநற் கிரியை
கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய்
மேவுகின்ற சவு பான நன்னெறி
விரும்ப வில்லையுல கத்திலே
பொய்மு டங்குதொழில் யாத தற்குநல
சார நித்தொழி னடத்திடும்
புத்தி யூகமறி வற்ற மூடமிவை
பொருளெ னக்கருது மருளன்யான்
தெய்வ நல்லருள் படைத்த வன்பரொடு
சேர வுங்கருணை கூர்வையோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(சிற்சுகோதயவிலாஸம்—4)

40. கருணை கண்டு வியத்தல்

எறிதி ரைக்கடனி சூர்த்த செல்வமிக
வல்ல வென்றொருவர் பின்செலா
தில்லை யென்னுமுரை பேசி டாதுலகி
லெவரு மாமென மதிக்கவே
நெறியின் வைகிவளர் செல்வ மும்முதவி
யோய்க ளற்றசுக வாழ்க்கையாம்
நியம மாதிகிலை நின்று ஞானநெறி
நிட்டை கூடவுமெந் நாளுமே
அறிவி னின்றுகுரு வாயு ணர்த்தியது
மன்றி மோனகுரு வாகியே
யகில மீதுவா வந்த சிறுவை
யைய வையவினி யென்சொல்கேன்
சிறிய னேழைநம தடிமை யென்றுனது
திருவு ளத்தினி லிருந்ததோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(சிற்சுகோதயவிலாஸம்—7)

ராக்ஷஸஹு வைகாசிமீ CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோ	தலு	இங்	தமிழ்	வார	ராக்ஷஸஹு வைகாசிமூ { சாலிசகம் 1837 கலியப்தம் 5016 } பசலி 1324 கொல்லம்-1090 } 1915ஹு மேமூ ஜூன்மூ
ர-பு	28	14	1	வெ	● அமா 7-31, ✳கார் 58-12, சோ 40-3, நா 7-31, திவ் 25-27, அக 31-13, விருஷபாவி 19-10, ரோ 3 புத 9-0, சூன்யதிதி இஷ்டி கார் உப விஷ்ணுபதி சூன்யார்க்கம்.
செ	29	15	2	சனி	பிர 13-6, ரோ 60-0, அதி 42-20, பவ 13-6, ரா 11-50, நிஜவைசா சுத் மேஷசெவ் 34-0, ரிஷ சு துதி திதிசந் தரி.
பு-சு	1	16	3	ஞா	துதி 18-12, ரோ 5-29, சுக 43-39, கௌ 18-12, திவி 20-51, ரோ 4 புத 26-0. மேஷ சுக் 5-3, திருயாதிதி.
ர	2	17	4	திங்	திரு 22-37, மிரு 11-26, திரு 44-26, கர 22-37, ரா 2-56, கார் 3 ரவி 43-30, அதிதி அக்ஷய திரே கல்பா ப ர சு ஜ
புசு	3	18	5	செ	சது 25-58, திரு 16-33, சூல 44-27, பத் 25-58, ரா 17-20, அக 31-17, மிரு 1 புத 42-10, அசு 2 சுக் 50-11, சது
	4	19	6	புத	பஞ் 28-20, புன 20-41, கண் 43-37, பா 28-20, ரா 10-21, லாவண்ய கௌரி மழை 5-க்கு. [திதி சுத் விரு.
செ	5	20	7	வியா	சஷ் 29-29, பூச 23-38, விர் 41-46, தை 29-29, ரா 25-12, அசு 2 செ 0-48, சஷ் உப கரிநாள்.
ரபுகு	6	21	8	வெ	சப் 29-20, ஆயி 25-19, துரு 38-55, வணி 29-20, சே 0-32, ரா 24-10, கார் 4 ரவி 15-50, மிரு 2 புத 28-17 மீன குரு 30-25, அசு 3 சுக் 35-44, சப் விரு.
சு]	7	22	9	சனி	அஷ் 27-56, மக 25-47, வியா 35-7, பவ 27-56, ரா 14-24. அக 31-24, மிதுன 11-55.
	8	23	10	ஞா	நவ 25-22, பூர 25-50, ஹர் 30-21, கௌ 25-22, ரா 11-42, நவமிதிதி வாதசஞ்சாரம்.
ரசெ	9	24	11	திங்	தச 21-46, உத் 23-23, வஜ் 24-47, கர 21-46, ரா 12-5, ரோ 1 ரவி 45-18, அசு 3 செ 28-0, மிதுன புத 18-26, அசு
புசு]	10	25	12	செ	ஏகா 17-19, அஸ் 20-49, ஸித் 18-33, பத் 17-19, ரா 8-20, துவாதிதி சர்வ ஏகா விய சிரா [4 சுக் 21 16 திதித்வயம்.
	11	26	13	புத	துவா 12-13, சித் 17-36, விய 11-47, பா 12-13, திவி 30-45, அக 31-26, பிரதோ மழை 3-க்குள்.
சு	12	27	14	வியா	திர 6-38, சுவா 13-57, வரி 4-37, பரி 52-31, தை 6-38, திவி 27-1, பா 1 சுக் 6-48, நரசிம் ஜ.
ரசெ பு]	13	28	15	வெ	சது 0-40, ◯ பௌ 53-52, விசா 9-57, சிவ 49-31, வணி 0-40, திவி 19-16, ரோ 2 ரவி 14-44, அசு 4 செ 55-12, மிரு 4 புத 18-0, சம்பத்கௌரி வைஸ்நா பூ அக்னிநக்ஷத்திர நிவர்த்தி 14-44.
சு	14	29	16	சனி	பிர 48-30, அனு 5-51, சித் 41-57, பா 21-31, திவி 18-55, நிஜவைசா பகு பர 2 சுக் 52-0, இஷ்டி கரிநாள்.
	15	30	17	ஞா	துதி 42-45, கே 1-50, மூல 56-16, சா 34-37, தை 15-37, திவி 20-35, ரா 22-39, அக 3 -27, கரிநாள். மேஷசஞ்சாரம் 10-நாள்.
ர	16	31	18	திங்	திரு 37-29, பூரா 54-57, சுப 27-39, வணி 10-7, திவி 20-50, ரோ 3 ரவி 43-5, வாத
சு	17	1	19	செ	சது 32-51, உத்தி 52-31, சுப் 21-10, பவ 5-10, திவி 14-8, பா 3 சுக் 37-28, சங் சது.
செ	18	2	20	புத	பஞ் 29-0, திரு 50-52, பிரா 15-18, தை 29-0, திவி 2-14, ர 1 செ 22-32, சிர உப [சஷ் வை
சு	19	3	21	வியா	சஷ் 26-6, அவி 50-17, மா 10-9, வணி 26-6, திவி 0-46, அக 31-30, திரு 1 சனி 26-15,
ர	20	4	22	வெ	சப் 24-19, சத 50-48, வை 5-53, பவ 24-19, திவி 9-26, ரோ 4 ரவி 13-12, சப்தமி காளாஷ்
சு	21	5	23	சனி	அஷ் 23-44, பூர 52-34, விஷ் 2-32, கௌ 23-44, திவி 7-16, பர 4 சுக் 45-0, அஷ்டமிதிதி. மழை 6-க்குள். [புதவக்ரம் 10-38, பச்சாதஸ்தசனி 2-38, நவமிதிதி
செபு	22	6	24	ஞா	நவ 24-28, உத்தி 55-36, பிரீ 0-15, ஆயு 58-41, கர 24-28, திவி 17-47, பர 2 செ 49-44,
சு]ர	23	7	25	திங்	தச 26-25, ரேவ 59-47, ஸௌ 58-38, பத் 26-25, திவி 27-41, அசு 31-31, மிரு 1 ரவி 43-0, தசமிதிதி.
புசு	24	8	26	செ	ஏகா 29-29, அசு 60-0, சோ 59-8, பா 29-29 ரா 22-51, பச்சாதஸ்தபுத 10-38, கார் 1 சுக் 30-2, சர்வ ஏகா.
	25	9	27	புத	துவா 33-32, அசு 5-7, அதி 60-0, கௌ 1-30, திவி 31-32, காற்றுமழை அதிகம் சில விடங்களில் உண்டாகும்.
	26	10	28	வியா	திர 38-11, பர 11-9, அதி 0-22, கர 5-51, ரா 12-48, பிரதோ கார் உப மாசி.
ரசெ புசு]	27	11	29	வெ	சது 43-6, ✳கார் 17-32, சுக 1-51, பத் 10-38, தியா-0-0. அக 31-33, மிரு 2 ரவி 12-47. பர 3 செ 17-4, மிரு 3 வக் புத 17-11, ரிஷபசுக் 15-30, அகஸ்திய அஸ்தமனம் 12-47. [2-க்குள்.
	28	12	30	சனி	● அமா 47-51, ரோ 23-54, திரு 3 27, சது 15-28, திவி 1-47, ரா 7-45, ரிஷகிரு அமாதிதி சர்வ அமா மழை
	29	13	31	ஞா	பிர 52-11, மிரு 29-55, சூல 4-47, கிம் 20-1, ரா 21-15, ஜேஷ்டசுத் பிரதம திதிஇஷ்டி.[சூன்ய பௌஜ சந் தரி வுஷட
ரகுசு	30	14	32	திங்	துதி 55-40, திரு 35-17, கண் 5-44, பா 23-55, தியா-0-0 மிதுனரவி 43-22, உத் 1 குரு 37-17. கார் 3 சுக் 1-0,

சுக் செ		ர புத	சனி
குரு	2மே செ 3 மே சுக்8மீ		கே
ராகு	குரு11மிபு 29 ரிஷ சு		

விவேக போதினி

தொ. 7] ராக்ஷஸ ௵ சித்திரை ௴ [பகுதி. 11

மோக்ஷ ஸோபானம்

THE STEPS TO SALVATION

4. ராஜயோகம் (தொடர்ச்சி)

(யோகஸூத்ரச் சுருக்கம் : 2-ம் பாதம் ஸூத்ரம் 29 முடிய)

II. ஸாதனபாதம்:—55 ஸூத்ரங்கள் : ஐந்து உட்பிரிவுகளை உடையது. அவையாவன, முக்யஸாதனமான க்ரியாயோகம். அதன் பலன், கர்மகதி, விவேகதிருஷ்டி, துக்ககாரண நீக்கம், முடிவும் வழியும், யோக வெளி ஸாதனங்கள் ஆகிய இவைகளே.

(i) க்ரியா யோகம் :—யோகத்தை அணுகக் கருதுவதற்கு ஒருவனிடம் முதலில் இந்த க்ரியாயோகம் இருத்தல் வேண்டும். இது தபஸ், ஸ்வாத்யாயம், ஈச்வர ப்ரணிதானம் என்ற மூன்று பாகங்களை உடையது. இதையே, ஸேவை பரிப்ரச்நம், ப்ரணிபாதம் என்று வேறு நூல்கள் கூறும் : இவைகளை யஜ்ஞ தான தபஸ் என்பவற்றுள் அடக்கியும் கூறுவதுண்டு : இவைகளுள் முன்னர் எடுத்து விஸ்தரிக்கப்பட்ட கர்ம பக்தியோகங்கள் அடக்கம். ஆகவே இவைகளில் அப்யாஸிக்கு முன்னரே பழக்கமிருக்கும் : அதை ராஜயோகத்திற்கு ஏற்ப அவன் விசாரப்படி ஸரிப்படுத்திப் பழகி வரவேண்டும் பூர்ண உணர்வுடன்: இவைகள் முறையே காயிக, வாசிக, மானஸ ஒழுங்கான ஸாதனங்கள். தபஸ் என்பது தேஹத்தால் செய்யகூடிய விருத, உபவாஸ, நமஸ்கார, தீர்த்தயாத்திர கைங்கரியாகள் எல்லாம் : ஸ்வாத்யாயம் என்பது தனக்கு ஏற்பட்ட வேதபாக அத்யயனம், மந்திரஜபம், சாஸ்திர விசாரம் இவைகளைச் செய்வது ; இது நான்கு வர்ணத்திற்கு உட்பட்டவர்களுள் முக்யமாக ப்ராஹ்மணர்களுக்குத்தான் முற்றிலும் பின்பற்ற முடியும் : ஈச்வர ப்ரணிதானம் இவைகளை அனுஷ்டிப்பதில், இவைகளை நமது மேன்மைக்காக ஏற்படுத்திய ஈசன் கட்டளைப்படி நடக்கிறோம், தவறினால் ஈசனை அனாதரவு செய்த பாபம்வரும் என்ற ஸாதாரண மாறா ஈச்வர உணர்வுடன் நடந்துகொள்வது. இதற்கும் ராஜயோக ஈச்வர ப்ரணிதானத்திற்கும் பேதம் உண்டு: இது ராஜயோக ஸாதனம்; ராஜயோகம் நிருத்த ஸாதனம். இப்படி கர்ம பக்தி யோகங்களில் அடங்கியுள்ள க்ரியாயோகத்தால் ஏற்படும் பலனாவது துன்பக்குறைவும் ஸமாதி கைகூடும் ஆற்றல் ஏற்படுத்துவதுமே.

துன்பங்களா (க்லேசங்களா)வன அறியாமை (அவித்தை) என்ற நிலையில்லாமையும், அசுத்தியும், அனாத்மத்தன்மையும் உள்ளதினிடம் நிலையுள்ளது, சுத்தமானது, ஆத்மா என்று உண்டாகும் மாறுணர்வு ; தன்மை (அஸ்மிதை) என்ற அறிவுக்கருவியே அறிபவன் என்னும் குழப்பம் ; விருப்பு (ராகம்) என்ற ஸுக விஷயத்துடன் நிகழும் மனோநிலை : வெறுப்பு (த்வேஷம்) என்ற துக்க விஷயத்துடனிகழும் மனோநிலை : உடலுயிர் பற்று (அபிநிவேசம்) என்ற தேஹவியோகபயம் ஆகிய இவ்வைந்துமே. இவைகள் குறைவு என்பது என்ன என்ற கேள்வி பிறக்கும். இதற்கு இந்தத் துன்பங்கள் இருக்கக்கூடிய நிலைகள் இன்னவை என்பது விளங்கவேண்டும். இவைகள் எல்லா

வற்றிற்கும் அறியாமை என்ற அவித்தையே மூலமாயினும் இவை உள்ளடக்கம் (ப்ரஸுப்தம்) குறைவு (தனு) அடக்கம் (விச்சின்னம்) வெளிவீச்சு (உதாரம்) குற்ற நீக்கம் (ப்ரஹாணம்) அறநீக்கம் (ப்ரலயம்) என்ற ஆறு ஸ்திதிகளை உடையவை. இவைகளுள்: ஸமாதிபரன், தூங்குபவன், ஏகாக்ரநிலையிலிருப்பவன் இவர்களிடம் உள்ளடக்க நிலையிலும்; மனதை தம் முயற்சியாலடக்கும் யோகிகளிடம் இவை குறைவு நிலையிலும், பாமரர்களிடம் ஒன்று வெளிவீச்சிலிருக்குங்கால் மற்றவைகள் அடக்க நிலையிலும், ஸமாதி கைகூடிய ஜீவன் முக்தனிடம் குற்ற நீக்க பரோபகார மோக்ஷ ஸஹாய நிலையிலும், விதேஹமுக்தி கைகூடியிடத்து அறநீக்க நிலையிலும் துன்பங்கள் காணப்படும். இதில் ப்ரஹாணநிலை ஏகாக்ர அப்யாஸத்தாலும், ப்ரலயநிலை நிருத்த நிலைப்பாலும் கைகூடும். ஆகவே முன் கூறப்பட்ட க்ரியாயோகம் துன்பங்களைக் குறையச்செய்து ஏகாக்ர ஸமாதி நிலைக்கச் செய்து ப்ரஹாண நிலையை அணுகச்செய்யும் முக்ய ஸாதனம். இந்தத் துன்பங்கள் குறைந்து அப்யாஸம் செய்து ஸமாதியை அணுகுங்கால் லபயோக யுக்திகளை உபயோகப்படுத்தும் திறன் அப்யாஸிக்கு வரும். இதைக் கைவிட்டு நேரிட ஸமாதியைப் பிடித்துவிட முயலுபவன் அதோகதியை அடைந்து அநேக பிறப்பில் யோக நிலைப்பிற்கே இடமில்லாது திண்டாட வேண்டிவரும். (II-ஸூ-1-11.)

(ii) கர்மகதி:—க்லேசங்களை க்ரியா யோகத்தால் குறைக்காமலிருந்தால் என்ன கெடுதி என்ற கேள்வி பிறக்கும். அவைகள் வர வர, தடித்துக் கொண்டே வந்து ஸம்ஸார துக்கங்களை அதிகமாக்கி மனதைச் சஞ்சலப்படுத்தி, அவைகளிலிருந்து கரை ஏற வழியே தோற்றாத கொடியநிலைக்கு ஒருவனைக்கொண்டுவந்துவிடும். இது எப்படி என்பதையும், இதிலிருந்து கரையேற முயலும் விவேகிக்கு ஸம்ஸாரம் எப்படித் தோற்றும் என்பதையும், இப்பாகம் விளக்கவந்துள்ளது. ஸம்ஸாரத்திற்கு முக்கிய வேர்களாக உள்ள கர்மக் கூட்டங்களுக்கு க்லேசங்களே முக்ய காரணம். இந்த கர்மக்கூட்டங்கள் இந்த அல்லது மேல்வரும் ஜன்மங்களில் பலிப்பதால் வெளிப்படும். இப்படி ஏற்படும் கர்மபலன்களால் க்லேசங்கள் தடிக்கும். இவ்வாறு க்லேசங்களும் கர்மாக்களும் ஒன்றை ஒன்று பலப்படுத்தி ஒருவன் துயரத்தை மாறாது நிற்கும்படி செய்துவிடும், க்லேசங்களை மனப்பூர்வமாகக் குறைக்க முயலாதவனுக்கு. பலமான பாபபுண்ய கர்மாக்கள், அவிஹிதா நிஷித்த கர்மாக்கள் (சாஸ்திரங்களில் செய், செய்யாதே என்று குறிக்கப்பட்டிருப்பினும் பாபமும் புண்ணியமும் அல்லாதவையான கர்மாக்கள்), உபேக்ஷித கர்மாக்கள் (சாஸ்திரங்களில் குறிக்கப்படாமல் பொதுவாக நம்மை மீறி அடிமைப்படுத்தும் சில பாபமும் புண்ணியமும் அல்லாத கர்மாக்கள்) ஆகிய இவைகள் இந்த ஜன்மத்திலேயே பலித்து க்லேசங்களையும் அவைகளால் ஏற்படக்கூடிய எல்லா கர்மங்களையும் அதிகப்படுத்திவிடும்; மற்றைய விஹித, நிஷித்த மத்யம, ஸாதாரண கர்மாக்கள் லோகாந்தரத்திலும் இவ்வுலகிலேயே ஏற்படும் மறு பிறப்பிலும் பலிக்கும். இப்படி கர்மமூட்டையும் க்லேச மூட்டையும் அதிகப்பட்டு ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும்படியாகும் க்லேசங்களை வளரவிட்டால். இந்த கர்மாக்கள் எப்படிப் பலிக்கும் எனில், மூலமாகிய அவித்தை எனும் க்லேசம் நீங்காதிருக்கும் வரையில் அதனால் ஏற்படும் கர்மாக்கள் பக்குவமாகும் காலத்தில் ஜாதி (வர்ணாச்ரம நிலைமைகளான தேஹத்தைப் பற்றியவைகள்) ஆயுஸ் (அந்த தேஹத்து

டன் விடவேண்டிய ச்வாஸக் கணக்கு, ஜீவிக்கவேண்டிய நாள்களல்ல) போகம் 'அந்ததேஹத்துடன் அநுபவிக்கவேண்டிய ஸுகதுக்கங்கள் ஒழுங்கு) ஆகிய மூன்று விதமாகப் பிரிந்து பலிக்கும்.

இதிலிருந்து வெளியாவன பின்வருவன:— (1) அவித்தை நீங்கிய ஜீவன்முக்தர் செய்யக்கூடிய கர்மா இப்படி எல்லாம் பலிக்காது ஜாதி ஆயுஸாக முன்னமே பலித்துவிட்டபடியால் இது மாறாதாயினும் போகபலன் அவர்களைத் தாக்கவே மாட்டாது. ஜாதி ஆயுஸும்கூட பிறர் திருஷ்டியிலேயேயொழிய அவர் திருஷ்டியில் நழுவியே போயிருக்கும். இந்த நுட்பம் உணராவிடில் ஜீவன் முக்தனுக்கும் அவசியம் அநுபவித்தே தீரவேண்டிய ப்ராரப்தம் உண்டு என்னும் வாக்யங்களையும், அவனுக்கு ப்ராரப்தம் கூட இல்லை என்ற வாக்கியங்களையும் பொருத்தவே முடியாது. (2) இங்கு கூறப்பட்ட ப்ராரப்தங்களுள் முதல் இரண்டும் வந்தப்ராரப்தம் மாற்றவேமுடியாது. மூன்றாவதுள் வந்ததும் வரப்போகிறதும் அடங்கியுள்ளன. (3)ப்ராரப்தம் மூன்றுவிதமாகக் கவர் பிரிந்து நிற்கக் காரணம் ஒன்று உண்டு. கர்மாக்கள்பொதுவாக முக்யம் என்றும் அவாந்தரம் என்றும் இருவகை. பல அவாந்தர கர்மாக்கள் ஒரு முக்ய கர்மாவுடன் சேர்ந்து அதை முன்னிட்டுக்கொண்டே வரும் ஜன்மாதிகளாகப் பலிக்கும். இப்படி ஒரு ஜன்மத்தில் ஒரு முக்ய கர்மாவுடன் கூடி பல அவாந்திர கர்மாக்கள் பலித்து பலமிழந்தால்தான் கர்மகதிக்கே ஒருவித நோக்கம் ஏற்படும். இப்படி பலிப்பவையுள், முக்ய கர்மா ஜாதியையும், அவாந்தர கர்மாக்கள் போகங்களையும், இரண்டும் இசைந்து பொருந்தி ஆயுஸையும் கொடுக்கும். (4) ஒருவன் ஆயுஸ் என்பது நாள் கணக்கில் இல்லை: ப்ராரப்தத்தால் ஏற்படும் மூச்சுக் கணக்கே. மனிதன் ஆஹார வ்யவஹாராதிகளால் இந்த மூச்சுக்களை சீக்கிரத்திலாவது, வெகுநாட்களிலாவது விட்டு ஆயுள்நாட்களை குறுக்கி அல்லது நீட்டிக்கொள்ளலாம். ச்வாஸத்தை யோகாப்யாஸத்தால் அடக்கிவிடாமலும், சாஸ்திரிய வழிகளில் ஆஹார வ்யவஹாரங்களை வைத்துக்கொண்டும், மனதை ஒருவித ப்ரமாத ஸுகதுக்கங்களில் ஈடுபடுத்தாமல் ஸாவதானமாக இருக்கும் ஒருவனுக்கு 21600 ச்வாஸம் ஒரு நாளில் போகும். அவனுக்குக் கர்மாப்படி ஏற்பட்டிருக்கும் ச்வாஸங்களை 21600ஆல் வகுத்தால் ஸாதாரண ஆயுள் நாள் இவ்வளவென்று ஏற்படும். ஆனால் அவன் இந்த நாட்களுக்குள்ளும் இறந்து விடலாம்; அல்லது மீறியும் இறக்கலாம். பொதுவாக இக்காலத்தவர் ஆயுள்நாள் முடிவதற்கு முன்னேயே இறப்பவர்தாம். பெரியோர்கள் ஆசீர்வாதங்கள் ச்வாஸக்கணக்கை மாற்றாது நமது வ்யவஹாராதிகளை ஒழுங்குபடுத்தும் புத்தியைமாற்றி சாஸ்திர ஒழுங்குப்படி பற்றி நிற்கச்செய்து நமது ஆயுள் நாட்களை அதிகப்படுத்தும்.

முற்கூறியபடியெல்லாம் கர்மா பலிப்பதென்றால் எப்படியெனில் வெளிவிஷயம் எப்படி இருப்பினும், கர்த்தா நல்ல அல்லது கெட்ட காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பினும், பாபம் அல்லது புண்ய கர்மம் பலிக்கும் தருணம் வரின், அதற்கேற்ற மனத்தளர்ச்சி வருத்தத்தையோ அல்லது மனக்கிளர்ச்சி ஸுகத்தையோ துக்கமாகவுடைய விருத்தியை உண்டாக்கிவிடும் திடீரென்று. இது வெளிவிஷயங்களைப் பொருத்தது போலவே காணப்படும். ஆயினும் இவைகளுள் காரிய காரண ஸம்பந்தம் முற்றிலும் பொருந்தாமலும் இருக்கும். இவ்வாறு பலித்து ஸம்ஸாரத்தை பலப்படுத்தும் கர்மாக்களைத்தடுத்து க்லேசங்களைக்

குறைக்க க்ரியா யோகந்தான் தகுந்த வழி. இதில் தபஸ் ப்ராயச்சித்த ரூபமாக ஏற்பட்டு நமக்குத் தெரிந்த பாபகர்மப் பதிவுகளை அழித்துவிடும்; ஈச்வர ப்ரணிதானம் புத்திக்குத் தெளிவு கொடுத்து நமக்கு வெளிப்பட்டிராத பாபங்களை எடுத்துக்காட்டி அவைகளின் ப்ராயச்சித்தங்களை அனுஷ்டித்து கரையேறத் தூண்டுவதுடன், ஸ்வாத்யாயத்தை ஸரிவர நடத்தி ஈசன் விஷய உண்மை ஞானத்தையும் மற்றையவைகள் விஷய உணர்வையும் உள்ளபடி ஏற்படுத்தும். தபஸால் சுத்தப்பட்ட மனதில் உள்ள புண்யப்பதிவுகள்கூடப் பலிக்காது நழுவும்படி மற்றைய இருபாகங்களும் செய்து க்லேசமூலமான அவித்தையையே வேரறுத்துவிடும். ஆகவே க்ரியாயோகச்சிறப்பு இந்தக் கர்மகதி விசாரத்தால் நன்கு விளங்கும்.

இங்குகூறியபடி ஸுகவிருத்தியையோ துக்கவிருத்தியையோ உண்டாக்கக் காரணம்போல இருக்கும் பொதுத்தன்மைவாய்ந்தும் இருவகைப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களெல்லாம் க்லேசத்தைக் குறைக்க முயலும் விவேகிக்கு துக்கமாகவேதான் தோற்றும். துக்க விருத்தியை உண்டாக்குபவைகள் துக்கந்தான் என்று கூறாமலே எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் ஸுகவிஷயங்கூட துக்கமே விவேகிக்கு. விஷயஸுககாரணம் அதன் முன்னுள்ள ஆசையின் வேகம்: ஆசை துக்கம் மனச்சஞ்சலமே ஆதலால், மனக்குரங்கைப் பிடித்திருக்கும் பிசாசு அது: இதனால் பலிக்குமோ பலிக்காதோஎன்ற ஆட்டம் ஏற்படும், படபடப்பான முயற்சிக்குக் காரணமாகும், பலிக்காவிடில் கோபமாக மாறி மனதை வருத்தும்; ஆசை பூர்த்தியாகி ஸுகிப்பவரைக்கண்டு பொறாமை என்ற தேளால் கொட்டுண்டு வருந்தும்மனக்குரங்கு: இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களுக்கு ஆளாக்கும் ஸுககாரண ஆசைதுக்கமே. இனிஸுகம் கைகூடிவிட்டால் ஒருவித முழுகுதலான மயக்கநிலைதான் ஏற்படும் ஸுக காலத்தில், இதில் கட்குடித்த நிலையை அடையும் மனக்குரங்கு. இந்த மயக்கம் நீங்கி உணர்வு வரின் இடைச்சஞ்சலமாகிய "இது மாறாதிருக்கவேண்டுமே! மாறி நம்மை விட்டு நழுவினால் கதி என்ன! எப்படியும் மாறிவிடுமே" என்ற வீண் ஆசைஏக்கங்கள் உண்டாகும். மேல்துக்காதிகள் வருகையில் இந்த ஸுகப்பதிவிருந்து பொறாமையைப் பலப்படுத்தி துக்கானுபவத்தை உண்டாக்கி வருத்தும். இப்படியெல்லாம் விஷயஸுகத்தின் ஸ்வரூபம்இருப்பினும், அது விஷய ஆசையை நீக்கி மனதை நற்பாவனையில் வைக்கத் தடையாகவே அவை இருந்து பகுத்தறிய முயலும் மனதைச் சந்திபி விழுத்துத் திண்டாடவைப்பதாலும் விஷயஸுகம் துக்கமே. ஆகவே காரணம், இடைச்சஞ்சலம்,பதிவு,நற்பாவனைத்தடைஆகிய இந்தத்தன்மைகளால் எல்லாவிஷயங்களும் துக்கமே விவேகிக்கு. ஆதலால்இனிவரப்போகும் ஸுகதுக்கங்களையே அவன்நீக்க முயலுவன் க்ரியாயோகத்தால் இவைகளுள் இனிவரும் போகபாக ப்ராரப்தமும், ப்ராரப்தமாகப்போகும் ஸஞ்சிதமும் அடக்கம். இவைகளை அற நீக்குவதற்கு ராஜயோகமே சிறந்ததாயினும், ஹடயோகத்திலும் ஈச்வரப்ரணிதான ஸாமாந்யம் இதற்கு முக்ய உபயோகமுடையதாக இருக்கும்.

(II—ஸூ 12-16.)

(iii) துக்க விஷயம்:—இதுவரையில் ஜீவர்களுக்கு ஸமாதிவரவொட்டாது தடுப்பனவான க்லேச கர்மவிபாக ஆசயங்களுள் முதல் மூன்றை க்ரியா யோகத்தால் குறைக்கும் விதத்தைக் கூறிவிட்டார். இதனால் ஆசயம் ஒழுங்குபட்டுவரும். ஒழுங்கான ஆசயம் ஸமாதிக்கு விரோதியுமல்ல. இந்த விஷயம் கைவல்யமாகிய யோகமுடிவிலேயே அற நீங்குவதால் கைவல்ய பாதத்தில் இது விஸ்தரிக்கப்படும்.

இனி க்லேசகர்ம விபாக ரூபமான துக்கத்தின் தன்மை நீக்கவழி இவைகளை விளக்கப் புகுகிறார் பதஞ்சலிபகவான் இங்கு. இவ்விடத்தில் யோகமும் ஸாங்கியமும் ஒரேமாதிரி இருக்கும். அறிவான் அறிபடுபொருள் குழப்பமே நீக்க வேண்டிய துக்கம். அறிபடுபொருள் ஸூக்ஷ்ம பூதம் ஸ்தூல பூதம், அவைகள் காரியங்கள், ஞான கர்மேந்திரிய மனங்கள் ஆகிய இவைகளே. இவைகள் ஸத்வபாகத்தால் விளக்க உணர்வு, ராஜயபாகத்தால் பரபரப்பு, தாமஸ பாகத்தால் சொக்கி விளக்கம் ஏற்பட, இடமிரா மயக்கம் உண்டாக்கி தம்முள் துக்க மயம், துக்கம் விளங்காமை, ஸுகத் தோற்றம் இவைகளை முறையே தோற்றுவித்து நிற்கும். இவைகளில் குழம்பி உழலுபவனை அதிக பந்தப்படுத்தி, ஸத்வத்தில் குழம்பாமலிருக்க முயலுபவரைவிட்டு ஒழுங்காக அகலும் மோக்ஷ காரணமும் ஆகும். ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மம், குறியுடைக்காரணம், குறியிலாக்காரணம் ஆகிய நான்கு நிலையில் முற்கூறிய தாமஸாதி ஏற்றத்தாழ்விலா குண நிலைகளால் இந்த அறிபடு பொருள் காணப்படும். அறிவானோ வேறு, அறிவுதான், கலப்பே இல்லாதவன்: ஆயினும் ப்ரகிருதி அறிபொருள் முக்காரண ஸம்பந்தத்தால் வெளிவிஷயத்தை வெளியிட்டறிபவனாகத் தோற்றுவன். பூவிடம் உள்ள படிக மணி போல இந்த வெறும் தோற்றமே பந்தமெனப்படும். மயங்கும் அறிவானை திண்டாடவைத்து முடிவில் அவன் ஒய்ந்து ஒதுங்கித் தன்னிலையில் நிற்பதில் உதவியாக விருக்கவே அறிபொருள் மாறுபாடெல்லாம். இவை இரண்டிற்கும் உள்ள போலிப்பொருத்த முதலில் அறிபொருளை விளக்கிப்பின்னர் அதன்வழி அறிவானை உணர்த்தவே. இந்த அறிபொருளை விட்டுவேறானஎப்பொழுதும் பந்தமேஇல்லாதுமான அறிஞனாக ஒருவன் இருப்பின், பந்த உபாதியான போலிப்பொருத்தம் நழுவிவிடும். இந்த ஸம்பந்தம் விடுபடுபவனுக்கு இல்லையேயாயினும் மற்றவர்களுக்கு உண்டு. பந்தமேற்படும் பொருத்தத்திற்கு அவித்யாதி ஐந்து க்லேசங்களே காரணம். இதனால் புத்தி விருத்தி அதிகப்பட அறிவான் சிதறித்திண்டாடுவதாயும், புத்தி அறிவானையும் கடந்து உழலும் குழப்பம் ஏற்படும். அவித்தை ஒய்ந்தால் புத்திவிருத்தியே இல்லாமல் சுத்தப்பட ஆத்மாவின் சிதறல் தோற்றம் நீங்கி புத்தி ஆத்மாபோலாகும். ஒழிவு விளக்க நிலை ஏற்படும். இதற்கு நழுவாத திடமான அறிவுஅறிவான் பகுத்தறிவே சிறந்த உதவி. இந்த பாகம் யோகமதீச் சிறப்பான. பாகம்: வேதமுடிவிற்குப் பொருத்தமானவைகளை இதில் அங்கிகரிக்கவேண்டும். (II-ஸூ 17—26)

(iv) முடிவும் வழியும்:—புத்தி சுத்தப்பட்டு ஆத்மாவுள் அழுந்தி பந்த நீக்குவதான திட விவேக உணர்வில் ஏழு படிகள் உண்டு. அவையாவன (1) தள்ளவேண்டியவைகள் எல்லாம் ஐயம் திரிபற விளங்கி விட்டன என்ற பந்த உணர்வு. (2) பந்த உபாதிகளான க்லேசங்கள் நன்றாகக் குறைக்கப்பட்டன என்ற பந்த நீக்க உணர்வு (3) மனவிருத்திகள் அற ஒய்ந்திருக்கும் அனுபவவிளக்கம் என்ற நிருத்த விளக்கம்.(4)நிருத்த நிலைப்பாகியஒழிவு கைகூடிவிட்டது என்ற திடம் 5) புத்தி வெளி உள் நாட்டங்களை விட்டுவிட்டது என்ற உணர்வாகிய புத்தி ஓய்வு (6) புத்தி காரணஸத்வத்தில் ஒடுங்கி ஸத்வமும் அமரத் தொடங்குவதாகிய புத்தி ஒடுக்கம். (7) ஸத்வமும் அடங்கி மிஞ்சுவதாகவே யாதலாகிய ஞான விளக்கமென்னு முடிவேயாதல் ஆகிய இவைகளே. இவைகளில் முன் நான்கும் காரிய முக்திகர்த்ருதந்திரம் முயற்சியாலாக வேண்டியவை, தனுமானஸி என்ற மூன்றும் ஞான பூமிக்கும் ஸத்

வாபத்தி என்ற நான்காவதற்கும் இடையிலுள்ளது. பின் மூன்று நிலைகளும் மனமுக்தி, வஸ்து தந்திரம், நமது முயற்சி உதவி வேண்டாதவை, ஞானபூமிகளுள். நான்கு ஐந்திலும், ஆறிலும் ஏழிலும், இவை காணப்படும். இந்த அருமையை வெளியிடவே பகவான் கீதை vii—19 இல்

பல்பிறவி பாரில் எடுத்தப்பின் பார்ப்பவெலாம்
செல்வமலியும் வாஸுதேவனது—நல்வடிவே
என்றறிந்த ஞானியெனை எய்துவனிற்பெரியோன்
ஒன்றலரி திவ்வுலகில் ஓர்

என்று கூறி ஞானிபல பிறவிகளில் இந்த ஏழுபடிகளில் பழகி ஏறி முடிவில் எல்லாம் பரம்பொருளே என்று அமர்வன் எனப் பாராட்டுகிறார் ஞானியின் வேலைப்பாட்டை.

இந்த நிலைக்கு ஸாதனம், யோக அங்கங்களைப் பின்பற்றி அழுக்கு நீங்கி முற்கூறிய பகுத்தறிவுப்பழக்கம் ஏற்படுவதே: யோக அங்கங்களாவன: யமம் (அடக்கம்) நியமம் (ஒழுக்கம்) ஆஸனம் (தேஹநிலைப்பு) ப்ராணாயாமம் (மூச்சொழுங்கு) ப்ரத்யாஹாரம் (வெளி வஸ்துவில் ஈடுபடாமை) தாரணை (ஓரிடத் தடங்கல்) த்யானம் (விட்டநினைப்பு) ஸமாதி (விடாநினைப்பு) ஆகிய இவை எட்டுமே. இதில் ஸமாதி என்பது ஏகாக்ரம்: நிருத்தம் இந்தஎட்டாலும் அடையப்படும்.

யோகமுடிவு (II-ஸூ 27—29.)

இந்த யோக அங்கங்களையும் இவைகளால் ஏற்படும் இடையிலுள்ள நிலைச்சிறப்புக்களையும் பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம்.

ஸ்ரீமான் கோபாலகிருஷ்ண கோகலே அவர்கள் காலஞ்சென்றதைக் கேட்டுச் சொல்லிய இரங்கற்பா.

நேரிசை வெண்பா

கோவெனுங்கோ பால கிருட்டின கோகலே
கோவென் றலறக் குவலயத்தோர்—வாவென்று
தன்னயத்தைப் பேணி யழைத்தார்நின் சத்தியஞ்சேர்
சொன்னயத்தைக் கேட்கச் சுரர். (1)

அன்பில்லன் ஏழைக்க யங்குநீ சென்றக்கா
லன்பில்லிங் காரா லுறுநிபெற—முன்பினுனை
யாராய்ந் தறிபவனென் றுரும் புகழ்வதனல்
வாரா திராதவரு வாய். (2)

வேங்கடராமய்யர்,
தமிழ்ப் பண்டிதர்.

ஆந்த்ர கவிகள்

1—பம்மெர போதராஜு

ANDHRA POETS: Bummera Potharaju

தருக்காவலாவென்று புல்லரைப்பாடித்தனவிலைமா
தருக்காவலாய்மயி லேருயிலேயென்று தாமதராய்த்
தருக்கா வலாநெறிக் கேதிரி வீர்கவி சாற்றமின்பத்
தருக்கா வலாயுதன் பின்றோன் றாங்கர்பொற் றுளி
ணைக்கே

என அழகியமணவாளதாஸர் என்னும் பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் பாமர கவிகளைப் பற்றி கண்ணீர் வடித்தார். இக்கருத்து, மகான்களுடைய மனத்திலல்லாமல் கேவலம் பெருமையையே விரும்பும் கவிகள் ஹ்ருதயத்தில் உண்டாகாது. தமது பாடலை எல்லாம் கடவுளுக்கே அர்ப்பணஞ்செய்வதென்று வைராக்யத்துடன் பாடுபவர் சிலரே 'அவர்களைப், பிறரை மதியாதவர்கள் என்று பலர் சொல்லக்கூடும். அவ்வாறல்ல. பிறரது மகிழ்ச்சியையும் ஆதரவையுங்கொண்டு பாடுபவர், ஆதரிப்போர் தக்கவர்கள் அல்லரானால், உயர்ந்த பாவங்கள் உள்ள கவிகளை எழுதமுடியாது. இதற்கு உதாரணம் தற்காலமிருந்த மாம்பழக்கவிையைச் சொல்லலாம். கேவலம் சிருங்காரமே குடிகொண்டு பிறரைத் துதித்தலே கடமையாகக்கொண்டு பணச்சேர்க்கையை இச்சித்ததையே அதுகாட்டும். சடையப்ப வள்ளல் போன்ற மஹானுபாவர் போல், கதையின் பெருமையையும் தமது சிறுமையையும் பாராட்டி, ஆதரிக்கக்கூடியவர் மிக அருமை. கம்பர் வில்லிபுத்தூரார் முதலிய இவர்கள் எல்லாம் தம்மை ஆதரித்தவர்களது குணங்களைக் கூடமாகச் சொல்லி யிருக்கின்றார்களே அல்லாமல் நாஸ்துதி செய்தவரல்ல. நிற்க. சில விஷயங்களில் ஆதரிப்போரது மனப்போக்கிற் கேற்ப கவிகள் பாடவேண்டிவரும். அதைப் போல பெருங்கஷ்டம் வேறொன்றுமில்லை. மனவிசாலத்தை ஒழிக்கும் ஆயுதம் அதுவே. ஆனல் நாஸ்துதி செய்யாது கடவுளையே துதிக்குஞ் செயலுடைய கவிகள் பிறரது இஷ்டம்போல் நடக்க ஸமயமிராது. பிடிவாதத்திற்கும், வணக்க மின்மைக்கும், ஆளாகாரானல், அவர் பெரும் கவிகளாகலாம். இப்பெருமையை எண்ணியே நமது பெரியோர்கள் நாஸ்துதி செய்வது குறைச்சலென்றெண்ணுவது, இவ் வெண்ணங்கள் நமது பாரத

நாடு முழுதும் உண்டு. வழிகொண்டவர் மாத்திரஞ் சிலரே. அவருள் "ஆந்த்ரம்" என்று தற்காலம் வழங்கிவரும் தெலுங்கு நாட்டிலிருந்த கவிகளின் மனத்திலும் இவ்வெண்ணங்கள் பரவியிருக்கின்றன. கடவுளையே பாடியமஹான்களாய் அதியத்புத கவி ஹ்ருதயமும், சைலியும், விஷயப் போக்கும், நன்னடக்கையுமுள்ள கவிகள் அநேகரிருப்பது அஸாத்யம். அவ்வாறிருந்தால் அவர்கள் லோக பூஜிதர்களாய் இருப்பார்கள். சிறுபிள்ளை முதல் நெறியுடைய பெரியவர் வரை யாவருக்கும் மகிழ்ச்சி யுண்டாக்கும்படித் தெலுங்கில் பாகவத மென்னும் நூலை எழுதிய பம்மெர போதராஜு என்பவர் இச்சிலரைச் சேர்ந்தவர்.

இவர் நியோகிப் பிராஹ்மணர்; கடப்பை ஜில்லாவில் ஒண்டிமெட்டா என்று வழங்கிவரும் ஏகசிலா நகரத்திற் பிறந்தவர்; சாலிவாஹன சகம் 13-14 ம் நூற்றாண்டி னிடையி லிருந்தவர்; தெலுங்கில் நைஷதமுதலிய சிறந்த நூல்களையியற்றிய ஸ்ரீநாதன் என்னும் கவிச்சிரேஷ்டரின் உடன்பிறந்தவளது கணவர். இவருடைய தந்தையின் பெயர் கேதன்ன; தாயின்பேர் லக்கம்மா (லக்ஷ்மியம்மாள்). மல்லன்ன என்னுங் கவிச்சிரேஷ்டர் இவருடைய குமாரர்.

போதராஜு வாழ்ந்த காலநிர்ணயத்திற்கு அவரெழுதிய பாகவதத்திலேயே சில ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. அவையல்லாமல் வீரபத்ர ரெட்டியின் காலத்தில் இருந்த ஸ்ரீநாதனும், தனக்குப் பாகவதநூலை அங்கிதஞ் செய்யும்படிக் கேட்ட வேங்கடகிரி அரசனான சர்வக்ஞ சிங்கன்னநாயக்கனும், இவரும் ஒரே காலமானபடியால் இவர் கிருஸ்து சகாப்தம் 14-15-ம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்தார் என்று ஏற்படும்.

இவர் தாமாகவே பூர்ணபாண்டித்ய மடைந்தவர்; குரு முகமாகப் படித்தவரல்லர். பாகவதத்தில் எழுதிய கத்திய மென்னுங் கட்டுரையில் "ஸஹஜபாண்டித்யபோதன" என்று தன்னைப்பற்றிச் சொல்வதே இதைப் புலப்படுத்தும். இவர் சிறுநாள் முதலே ஆழ்ந்து படித்தவர்; ஏட்டுச் சுரைக்காயையே யுண்டவரல்லர்; எல்லா உலக வியலையும், பெருமையையும், பிரக்ருதியின் அழகையும், ஜனங்களுடைய செயலையும் அநுபவமாகப் படித்தவர்; ஸாதாரணமாக ஜீவித்தவர்; பணப் பேராசைக் குழைத்தவரல்லர்; மிக்க நல்லவர்; உண்மை யிடத்திலேயே உழைத்தவர். இவருக் கிரண்டு பாஷையில் தன் முயற்சியாலேயே அபாரஞானம்; அவை: —ஸம்ஸ்கிருதம், தெலுங்கு. இவ்விரண்டு பாஷைகளையும் அவர் வெண்ணெய் போல் கடைந்தெடுத்து யாவருமுண்டு மனப்பசி தீரும்படி பாகவதத்தில் கொடுத்திருக்கிறார். இவரது பெருமையைப் பற்றி பல கதைகளுண்டு. அவற்றில் சிலவற்றை யாவரு மறிய விரும்புவார்கள்.

இவர் தாமே தமது மேழியைப் பிடித்து உழுது மெய் வருத்தப் பயனை யடைந்தவர். அதேவிதம் ஒருநாள் வயலில் உழுதுகொண்டிருக்கும்போது போதன்னவின் பாகவதத்தைக் கர்னாடக ராஜஸபையில் அரங்கேற்றி அவ்வரசனுக் கங்கிதஞ் செய்யும்படிச் சொல்ல வெண்ணித் தன் பல்லக்கின்மேல் ஸ்ரீநாதன் உடன் பிறந்தவள் புருஷனைப் பார்க்க அவ்வயலின் மேல்புறம் வரும்போது, தனது பெருமையைக் காட்டவெண்ணி பல்லக்கைத் தூக்கும் போயிகளை ஒருபக்கம் தூக்குவதைவிட்டு அகலும்படி ஸ்ரீநாதன் உத்தரவு செய்தான். அப்பொழுது அந்தப் பல்லக்கு ஒரு பக்கம் எடுப்பாரில்லாமலே நடந்து கொண்டிருந்ததாம். இதைக்கண்டு ஏரைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த மல்லன்ன தன் தந்தையாகிய போதன்னவுக்குக் காட்ட, அவர் ஏர் நுகத்தில் கட்டியிருந்த ஒருபக்கத்து மாட்டை அவிழ்த்துவிடச் சொன்னார். அப்பொழுது அவ்வேர் தடைப்படாமல் உழுதுகொண்டிருந்ததாம். இதைக்கண்ட ஸ்ரீநாதன் மற்றைய பக்கத்தில் தூக்கிக்கொண்டிருந்த போயிகளையும் அகலும்படி சொல்ல அப்பல்லக்கு தூக்குவாரில்லாமலே நடந்துகொண்டிருந்ததாம். இதைக் கண்ட போதராஜு ஏர் நுகத்தில் இருந்த மற்றொரு மாட்டையும் அவிழ்த்துவிட அவ்வேர் உழுவாரில்லாமல் தானே உழுதுகொண்டிருந்ததாம். பின் ஸ்ரீநாதன் போதன்னவிடம் வந்து "ஏர் உழவர்கள் சுகந்தானோ?" என்று க்ஷேமம் விசாரித்தார். அதற்கவர்,

"பாலர ஸால ஸால நவபல்லவ கோமல
காவ்யகந்யகன்
கூளலகிச்சி யப்படுபுகூடு
புஜிஞ்சுட கண்டெ ஸத்கவுல்
ஹாலிகு லைனநேமி கஹநாந்
தாவஸ்மல கந்தமூல கௌத்

தாலிகுலைன ேனமி நிஜதார
ஸுதோதர போஷணர்த்தமை ?"

[நறுர ஸால நாகிளந் தளிரின் நயத்தநற்
காவிய வணங்கை
மறவர்க்குக் கூட்டி வயிற்றினை வளர்த்து
வாழ்தலின் நற்கவி வாணர்
விறலேர் விழிலென் ? காட்டகத் துழன்று
வேர்தழைக் காயுணி லென்னும்
அறவாழ் வுகந்தவ் வவர்மனை மக்கள்
வயிற்றினைக் காத்திடற் கம்மா ?]

என்னும் பத்யத்தைப் பதிலாகச் சொல்ல, தான் பரிகாசமாகச் சொன்ன வார்த்தைகளுக்காகக் கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று ஸ்ரீநாதன் ஸமாதானஞ் சொன்னர். பின் போதராஜு தம் மைத்துனற்கு விருந்து செய்யவேண்டித் தமது வறுமையை எண்ணி மனக்கவலையோ டிருந்தார். மஹாபக்த சிகாமணியாகிய போதன்ன,

"அநந்யாஸ்சிந்தயந் தோமாம் யேஜநா: பர்யுபாஸதே
தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோக க்ஷேமம் வஹாம்யஹம்"

என்னுங் கீதாச்லோகத்தை நினைந்து நினைந்து மனமுருகினர்போலும்! இதையுணர்ந்த விஷ்ணுபகவான் போதராஜுவின் உருவத்தோடு வந்து வேண்டியவிதம் போதன்ன வீட்டில் பஞ்சபக்ஷபாயஸான்னமும் நிறைய மல்லன்ன முன்வந்து கொடுத்துப் போயினராம். பின் கவலையன்றி ஸ்ரீநாதனும் போதராஜனும் உண்டபிறகு போதன்னவின் தாரி ரியத்தைப் போக்க அவரை அவரது பாகவதத்தைக் கர்ணடக அரசனுக்கு அங்கிதம் செய்யும்படி ஸ்ரீநாதன் மதிபுகட்டினன். இதைக் கேட்டதும் தன் முன் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக ஸரஸ்வதி நிரீபதாகத்தோன்ற போதன்ன,

"காடுககண்டிகீரு சனுகட்டெயிம்பட
னேலநேட்சீதோ
கைடபதைத்ய மர்தநுநி
காதிலிகோடல யோமதம்பயோ
ஹாடகர்புராணி நினுநாகடிகின்
கொனிபோயி யலகர்
ணடகிராடகீசகுல கம்ம
த்ரி ஸுத்திக கம்முபாரதி."

[மைக்கணீ ராற்றின் மார்பகக் குன்றக்
கொடுமுடி குளித்திட கைந்தென்
தக்குறல் சைட வாரியர்க் குகந்த
துகிவயா மருகியென் னெந்தாய்!
சொக்கப்பொன் கருப்பற் காசிநம் பிதுமெய்
மனமொழி சொற்றொடுத் துன்னை
யக்கர்ண டகக்கி ராடகீ சகர்க்கரோ
மாறிடே னம்மபா ரதியே !]

என்று சொன்னர். அக்காலம் தெலுங்கரசர்களுக்குக் கர்ணடகராஜர்கள் என்று பெயர். போதன்ன தனது பாகவதபுராணத்தை நராங்கிதம் செய்ய மறுத்தனரென்பதற்குப் பாகவதத்தில் வரும்,

"யிம்மநுஜேஸ்வராதமுல கிச்சி
புரம்புலு வாஹநம்புலுர்
ஸொம்முலுகொனி புச்சுகொனிஸொக்கி
சரீரமு வாஸிகாலுசே
ஸம்மெட வ்ரேடலம்படக
ஸம்மதி ஸ்ரீஹரி கிச்சிசெப்பெனீ
பம்மெர போத ராஜொகடு
பாகவதம்பு ஜகத்கிதம்புகன்"

என்னும் கவியே போதும்.

தன் வழிபடாத போதன்னவை வழிப்படுத்த எண்ணிய ஸ்ரீநாதன் கர்ணடக அரசனிடம் சென்று போதன்னவைப் பாகவதத்தைக் கர்ணடகவரசனுக் கங்கிதம் செய்யும்படிச் செய்ய ஆணையிடும்படி அரசனைத் தூண்டினன். அவனும் தனது ஸேனைத்தலைவனை ஸேனையுடன் சென்று போதன்னவை அழைத்து வரும்படி அனுப்ப, அவர்கள் வந்தபோது போதராஜு வீட்டிற் கெதிர் ஒருபெரும் வெள்ளைப் பன்றி மிகுநெடிய உருவத்துடன் படுத்திருந்ததாம். அவர்கள் அதைத்தூரத்திவிட்டுஅப்புறம் போய் போதன்னவை அழைத்து வரும்படி எண்ணி அதைத் தாக்க, அது தன் உடம்பை அசைத்ததும் அநேகாயிர படர்கள் வெளிவர, அவர்கள் அரசனுடைய ஸேனையை ஓட்டிவிட்டனராம். அந்த ஸமயம் போதன்ன வராஹாவதார கட்டம் எழுதிக்கொண்டிருந்ததால் ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தி வராஹ உருவத்துடன் அவர் முன் இருந்ததாகச் சொல்வார்கள்.

நமதாசிரியர் பாகவத மெழுதியகாலத்தில் எழுதுவதை எல்லாம் தமது கண்முன் நடப்பனவாகிக் கண்டே எழுதினராம். அவரவ்வாறு எழுதியது ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானுடைய அருளால் என்று சொல்வார்கள். ஆனல் அவர் ஒவ்வோர் ஸ்கந்தமுடிவில் கூறிய கத்தியம் என்னுங்கட்டுரையில் பரமசிவனது அருளால் என்றுசொல்லி யிருக்கிறர். எட்டாவது ஸ்கந்தத்

தில் கஜேந்திரமோக்ஷ மெழுதிய காலத்தில், "ஆவைகுண்ட புரம்புலோ நகரிலோ நாமூல" என்று பாடிப் பின்னொன்றும் தோன்றாது சிந்தனையுற்று வெளியே போயிருந்த காலத்தில் 'ஸௌதம்புதாபல' என்று மேல் விஷ்ணுமூர்த்தி எழுதிவைத்ததாக ஒரு கதையுண்டு. இம்மாதிரிக்கதை எல்லாப் பாஷைச் சரிதங்களிலும் காணலாம். அருணாசல கவி இராமாயணக்கீர்த்தனை செய்தபொழுது தசக்ரீவனுக்கென்றசரீரிவாக்கு எடுத்துக் கொடுத்ததாக ஒரு கதையுண்டு. நிற்க, போதன்னாவின் கனவில் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தி தோன்றிப் பாகவதத்தைத் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கும்படி விரும்பியதாகத் தோன்ற, போதன்னா தமது பாகவதத்தை யவருக்கே ஸமர்ப்பித்ததாகச் சொல்லுவார் பெரியோர்.

ஒருநாள் ஸ்ரீநாதன் மீண்டும் தனது உடன்பிறந்தாள் கணவனை வழிக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற கவலையுடன் தாமும் தம் குழந்தையுமாக போதராஜுவின் வீட்டினுள் நுழைந்தார். அப்பொழுதவர் கஜேந்திர மோக்ஷத்தில்,

"விரிகிஞ் ஜெப்படு சங்கசக்ர
யுசமும் ஜேதோயி ஸந்திம்படே
பரிவாரம் புனு ஜீரடப்ராகபதிம்
பன்னிம்ப டாகர்ணிகாந்
தாதம்மில்லமு சக்க னொத்தடு
விவாத ப்ரோத்தத ஸ்ரீகுசோ
பரிசேலாஞ் சவமைன வீடடு
கஜப்பராணா வனோத்ஸாஹியை"

[பொன்னிக் குழையான் நேமிசங்கு
புசங்கொண் டிலன்சூழ் படைநோக்கான்
முன்னற் குணரான் கருடனையம்
முந்து மயலின் சடங்கினின்கன்
கன்னத் தோடி கண்படர்மைக்
குழலை யொதுக்கான் தழீஇப் படர்ந்த
பொன்னி மார்பச் சாந்தொழியான்
போற்றக் கரியி னுயிரன்பான்"]

என்னும் பத்யத்தை எழுதிக்கொண்டிருந்தனராம். இதைக்கண்ட ஸ்ரீநாதன் மஹானுபாவரான விஷ்ணு மூர்த்தியானவர் தீனனான கஜேந்திரனைக் காக்கும்படி வரும்போது சக்ராயுதத்தை விட்டுவிட்டு வெறுமையாக வந்தனரா? வேடிக்கை பார்க்க வந்தனரா?" யென்று வாதிட்டனராம். ஆனால் போதன்னா பதில் சொல்லவில்லை. ஸ்ரீநாதன் தயிர்சாதம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது தனக்கு அவஸரமான காரியமிருப்பதாகச் சொல்லி எழுந்து, அவருடைய குழந்தையை ஒரு இடத்தில் ஒளித்து வைத்துவிட்டுத், தமது வீட்டுக்கிணற்றில் பெரும் பாறை யொன்றைப் போட்டு, அவ்வோசைகேட்ட உடனே ஓடோடி வந்து ஸ்ரீநாதனுடைய குழந்தை கிணற்றில் விழுந்து விட்டதாக இரைச்சலிட்டார். ஒன்றுந் தோன்றாது, இலையிலிருந்த சோற்றைவிட்டெழுந்து, ஸ்ரீநாதன் கையையுங்கழுவாது கிணற்றண்டை யோடினார். அங்கு கிணற்றிற் கவலையுடன் அவன் குனிந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது "இறங்க ஆளும், தாம்பும், ஏணியும் இல்லாமலா வருவது? என்ன கூச்சலிட வந்தாயா! வேடிக்கைபார்க்க வந்தாயா?" என்று சொல்லி, "உனது மகன்மேல் ஆசை எவ்வாறுன்னை வேண்டிய உபகரணங்களை எண்ணாமல் ஓடிவரச் செய்ததோ அவ்விதமே ஸ்ரீபரந்தாமனது பக்தவத்ஸலகுணம் அவரைத் தமதுபகரணங்களை எண்ணாமல் கஜேந்திரனிடம் ஓடிவரச் செய்தது. பிறகு அந்த உபகரணங்கள் தாமாகவே வரும்" என்று பதில் சொல்லி மருமகனை ஸ்ரீநாதனிடம் ஒப்புவித்துத் தமது பாட்டின் உண்மையையும் ஒப்புக்கொள்ளும்படிச் செய்தார் என்று சொல்வார்கள்.

இவர் பாகவதத்தை வியாஸர் எழுதியவிதமே வழிபடினும், இராமாயணத்தைக் கம்பர் வழிபட்ட மாதிரியாக, தனக்கியைந்தவிதம் கவிசமத்காரத்திற் கிடங்கொடுக்க, சிறந்த கவி ஹ்ருதயத்துடன் வழிபட்டு எழுதியவர். முதனூலில் ச்லோகங்கள் 20,000; இவரெழுதிய நூற்கு 30,000 பத்யங்கள். விரிவாய் எழுதியிருக்கிறார் என்பதற்கு வேறு அத்தாட்சி வேண்டுமென்? பக்திரஸமேலிட்டு விளங்க அதிலலிதமாக இயற்றிய இவரது நூலிற் குற்றம் கூறாதவர் பலராயினும், சிலர் குற்றங்கூறுவர். நமது கம்பரெழுதிய "நாடியபொருள்கைகூடும்" என்னும்பாட்டிற்கு அனேகர் பிழை கூறவில்லையா? அதைக் கூறியவர் தாமே குற்றமன்றென்று நிலைநாட்டவில்லையா? அதேமாதிரிதான் இதுவும். தெலுங்கில் இரண்டு ரகாரங்கள் உண்டு. ஒன்றிற்கு ரேபமென்றும் மற்றொன்றிற்கு "வண்டிரு" என்றும் பெயர். இவ்விரண்டிற்கும் பேதமில்லாமல் சில விடங்களில் எதுகைவைத்து எழுதியிருக்கிறார் என்பதே இவர் செய்த பெருங்

குற்றம். இதற்கு இவர்மேல் குற்றஞ்சாட்டி இலக்கண நூல்களாக எடுத்தாளப் பட்டவை இவர்க்கநேக காலம் பிறகு உலகில் உதயமானவை. அவரிடம் இவர்க்கு அபிப்பிராயம் ஸரியாகவில்லை என்பதற்கும், அவர்மேல் சொல்லக்கூடாதென்பதற்குமிதுவே சாக்ஷியாகும். நமது தமிழ்ப்பாஷையில் இனவெதுகையில் இவர் செய்தகுற்றம் ஆறிலொன்றாகும் இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கணமானபடியால் மகாகவிகள் இலக்கண வரம்புகடந்து போவார் என்புதற்குச் சந்தேஹம்கிடையாது. இதற்கே தமிழில் யாப்பில் செந்தொடை முதலியவற்றிற்கு லக்ஷணங்கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு மகாகவி வழிபட்டால் அவன் மேற் குற்றஞ் சாற்றினல் இலக்கண நூல் வழுவமைதிகளுக்கு இடம்தாரா வரைக்கும் குற்றந்தான் ஆகும். ஆனல் சந்திரனிடத்திருக்கும் களங்கம்போல அவை தோன்றாமலே மறையும்.

இவ்வளவு கூறினதால் போதன்னவின் நடை குறைந்ததென்றெண்ணலாகாது. "தமித" மென்ற பதத்திற்காக கம்பர்மேல் குறை கூறியதே போலாகும் அது. போதன்னவின் நடை வெகு ஸரளம்; திராக்ஷாபாகத்தில் செம்பாகுபோல் விளங்குவது. முரண் தொடை, மடக்கு, பிராசம், கர்ப்பார்த்தம் இவ்வளவும் நிறைந்து இனிமையைத் தருவதாயினும், குழந்தையும் அறியும்படியாக எளியநடையில் புதைபொருள் நிறைந்தது. அவரது வாழ்க்கையைப் போலவே அவர் பாகவதமும் பாமரபண்டிதரஞ்சகமாகி விளங்குவது; பக்தி ரஸத்தேன் ஒழுகி படித்தவர் உள்ளத்தை உண்மையில் இனிக்கச் செய்வது. இவர் செய்த வேறு நூல் வீரபத்ர விஜயம்; இதை யிவர் பாகவதத்தில் தக்ஷயாக பாகத்தில் செய்த சிவநிந்தை போக பிராயச்சித்தமாகச் செய்தனர் என்பார்கள். போதன்ன எழுதிய பாகவதம் பூஜையிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தமையால் அவர் இறந்தபின்பு சிதல்வாய்ப்பட்டுச்சிலபாகம் அழிபலாயிற்று. இதைப்பற்றிப் பலகதைகளுண்டு. ஒன்று மாத்திரம் நிச்சயம். போதன்ன இயற்றிய பாகவதம் கொஞ்ச நாள் கடந்து சிலபாகங்கள் சிதைந்து போக, சிங்கன்ன முதலியோர்கள் ஒன்றுகூடி அதை மீண்டும் ஸரிவரச்சரிப்படுத்தினர் என்பதே.

இவரைப்பற்றி வேறு விசேஷங்கள் யாவருமறியார். அவர் அந்திய காலத்தைப்பற்றிய கதைகள் இதுவரையு மொன்றுங்கிடைத்தில. தன் முயற்சியால் பூர்ணபண்டிதனகி, ஸம்ஸ்கிருதாந்த்ர பாஷாப்பிரவீணராகி, வறுமையிலிருந்தும் பணப்பேய்க்கிடம் கொடாது, கடவுளையன்றிப் பிறரைத் துதியா தூய்மையுடைய இவரது பெருமையையும் பக்தி வைராக்ய நிலைமையையும் உணர்வதற்கிங்கு எழுதப்படும் இச்சிறிய வியாஸம் சிறிதும் உபயோகப்படாதென்பது திடநம்பிக்கை. ஆயினும் இததகையார் என்றுணர்ந்தால் அவரது நூலைப்படிக்க அவா உண்டாகலாம் என்னும் எண்ணத்துடனேயே எழுதப்பட்டது.

'யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு?'

வீ. சேஷகிரி சாஸ்திரி, பீ. ஏ.

விவசாய விஷயம்

NOTES ON AGRICULTURE

விவசாய விஷயங்களைப்பற்றி இதர தேசங்களில் கவனிப்பதுபோல் நம்தேசத்தில் அவ்வளவு கவனிக்கிறதில்லை. அமெரிக்கா, ஜப்பான், இன்னும் மற்ற தேசங்களையும் இந்தியாவையும் ஒத்துப் பார்த்தால், அத் தேசங்களில் விளைகிற விளைவைப்போல் இந்த தேசத்தில் விளைகிறதில்லை. இந்தியாவில் ஜனங்கள் வரவா க்ஷீணித்துப்போகிறார்கள். இதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. அதில் முக்கியமானவைகளைக் கீழே சொல்லுகிறோம்.

நாகரிகம் நாளுக்கு நாள் விருத்தியாய்க் கொண்டிருக்கிறது. இப்படி விருத்தியாகிறதினல் செலவும் அதிகமாய்க் கொண்டிருக்கிறது. இந்த அதிகச் செலவுகளுக்கெல்லாம் பூமியின் விளைவைக்கொண்டு ஆகவேண்டுமே யொழிய வேறு விஷயத்தினல் ஆகிறதில்லை. இந்தியாவின் ஒருபாகத்தில் எவ்வளவு தானியம் விளைந்தாலும் அந்த தானியமெல்லாம் அவ்வந்த இடங்களில் இருப்பதில்லை. தானியங்கள் அறுவடையாகிறதற்கு முன்பாகவே வியாபாரிகள் முன் பணம்கொடுத்துத் தானியங்களை ஏற்றுமதி செய்துவிடுகிறார்கள். குடித்தனக்காரர்கள் தங்கள் சொந்த பூமிகளில் விளைகிற தானியங்களைப் பணக்கொடுமையின் நிமித்தம் அப்போதைக்

(இதன் தொடர்ச்சி 407-ம் பக்கம்.)

கப்போது விற்கும்படியாய் நேரிடுகிறது. இப்படி நேரிடுகிற அதிகச் செலவுகளுக்கெல்லாம் பூமியின் விளைவு அதிகப்பட வேண்டாமா? தற்காலத்திற்கும் சுமார் 10-15 வருஷத்திற்கும் முன் உள்ள தானிய விலையை ஒத்துப் பார்த்தால் முன் விற்ற விலைக்கு இரட்டிப்பாக இப்பொழுது விற்கிறது என்று தெரியவருகிறது.

இதற்கு முன் குடித்தனக்காரர்களுக்குச் சாப்பாட்டுச் செலவைத் தவிர இதர செலவுகள் நிரம்பவும் ஸ்வல்பமாயிருந்தன. இப்பொழுதோ சாப்பாட்டுச் செலவு ஒரு பங்கு இருந்தால் இதர செலவுகள் இரண்டு பங்கு ஆகின்றன. நாளுக்கு நாள் அகவிலை குறைந்து வருகிறபடியால் க்ஷாமம் அல்லது பஞ்சம் என்பது கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறதில்லை. தாதுவருஷப் பஞ்சத்தில் அதாவது சுமார் 35 வருஷத்துக்கு முன்னால் அரிசி விலை இப்பொழுது விற்கிற மாதிரிதான் இருந்தது. அதைப் பெரிய பஞ்சகாலமென்றும் அதனால் ஸகல ஜனங்களுக்கும் மிக்க கஷ்டம் நேரிட்டதென்றும், கஞ்சித் தொட்டிகள் பல இடங்களில் ஏற்படுத்தினார்கள். நாளுக்கு நாள் ஜனத்தொகை அதிகமாய்க் கொண்டுவருகிறது. இந்த அதிகமான ஜனத்தொகைக்குத் தகுந்தபடி புறம்போக்கு பூமிகளெல்லாம் அதாவது தரிசு பூமிகளெல்லாம் உழுவதற்கு ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அதிக பூமியை உழுவதினால் மாத்திரம் என்ன உபயோகம்? இந்தியாவில் முன் விளைந்த விளைவையும் சென்ற பத்து வருஷங்களாக விளைகிற விளைவையும் ஒத்துப் பார்த்தால் முன் விளைந்ததில் சுமார் முக்கால் பங்கு தான் விளைகிறது. மொத்த விளைவு மாத்திரம் அதிகப்படவில்லை. ஏனென்றால் சரியான காலத்தில் மழைமாரி பொழிகிறதில்லை. குடித்தனக்காரர்களும் முன் காலத்தில் பாடுபட்ட பிரகாரம் இந்த காலத்தில் பாடுபடுகிறதில்லை. நம்முடைய தேசத்து ஜனத்தொகை அதிகமாகிறதினால் அதற்குத் தகுந்தபடி விளைவும் அதிகரித்தாலொழிய தேசம் நாளுக்குநாள் க்ஷீண தசைக்கு வருவதற்கு ஆக்ஷேபணையில்லை. முன் காலத்திலிருந்து குடித்தனக்காரர்கள் தேகப் பாடுபட்டு பூமிக்கு வேண்டிய எருவைப்போட்டு நன்றாய் உழவுசெய்து நல்ல விளைவு விளைய முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது அவ்விதம் பாடுபடுகிறவர்கள் இல்லாததினால் விளைவு குறைந்துவிட்டது. உத்தியோக நிமித்தமாகவும் படிப்பு விஷயமாகவும் பல ஜனங்கள் கிராமங்களை விட்டு, பட்டணங்களுக்குக் குடியேறிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆகையால் கிராமத்திலிருக்கிற நிலங்களைப் பார்க்கச்சரியான மனுஷ்யர்கள் இல்லாமல்போய்க்கொண்டு வருகிறது. கஷ்டகாலம் அதிகமாகிறபடியால் ஜனங்கள் வேறே தேசங்களுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேற்சொன்ன காரணங்களால் தேசம் க்ஷீணதசையை அடைந்துவிட்டது. இக்காலத்தில் விவசாயம் என்று சொன்னால் ஈனத்தொழில் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். விவசாயத் தொழிலைப்போல் மேலானது எதுவும்இல்லை. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஜனங்கள் பிரத்தியக்ஷமாய் அறிகிறதில்லை. நாளடைவிலேயே அறிவார்கள். ஆனால் இப்பொழுதே சிலருக்கு விவசாயத்தின் மேன்மையைப்பற்றி தெரிந்திருந்த போதிலும், அத்துறையில் உழைக்க பலகாரணங்களால் முடிகிறதில்லை.

கூலிக்காரர்கள் இதற்கு முன் சுலபமாகக் கிடைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுதோ இரட்டைப்பங்கு கூலி கொடுத்தாலும் ஆட்கள் கிடைக்கிறதில்லை. அப்படி கிடைத்தாலும் சரியானபடி வேலை செய்கிறதில்லை. இப்படியாகக் குடித்தனக்காரர்கள் பலவிதமாய்க் கஷ்டப்படும்படி நேரிடுகிறது. தற்காலத்தில் விற்கிறதானியவிலையினால் ஏராளமாக பூமிவைத்திருப்பவர்கள் கடன் உடன் இல்லாமல் ஸமாளிக்கிறார்களேயொழிய மற்றவர்களுடைய ஸ்திதி நிரம்ப கேவலமா யிருக்கிறது. ஐயோ——இப்படித் தேசம் அநியாயமாய் கெட்டுப் போகிறதென்று நிபுணர்களுக்கும் தெரிகிறது. குடித்தனக்காரர்களுக்கும் தெரியவருகிறது. இந்த கஷ்டங்களை நிவர்த்திசெய்ய அநேக மார்க்கங்களையும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஸ்திரமாகவும்பொறுமையாகவும் நின்று விருத்திக்கு வரவேண்டிய விஷயங்களைத் தேடவில்லை. அதைச்செய்தால் லாபம்வருமா—இதைச் செய்தால் லாபம் வருமா என்று யோசனை செய்கிறார்களேயொழிய காரியாம்சத்தில் சிரத்தை யேற்படவில்லை. இப்படி குடித்தனக்காரர்கள் கெட்டுப் போகிறார்களே—"குடித்தனமோ துரைத்தனமோ" என்ற பழமொழிப்படி குடித்தனக்காரர்கள் க்ஷேமமா யிருந்தால்தானே

ராஜாங்கமும் விருத்திக்கு வரும் என்று ஸர்க்காரில் குடித்தனக்காரர்களுக்கு வேண்டிய பலவித ஸாதனங்களையும் செய்யவேண்டுமென்று அநேக லக்ஷம் ரூபாய் செலவழித்து விவசாய டிபார்ட்மெண்டு ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். இந்த டிபார்ட்மெண்டு எதற்காக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்? இது செய்கிறவேலை யென்ன? அதினால் குடித்தனக்காரர்களுக்கு உபகாரமோ? என்று யோஜித்துப் பார்ப்போம். குடித்தனக்காரர்கள் தங்கள் பூமிகளை அபிவிருத்திக்கு கொண்டுவரும்பொருட்டுப் புதிய லாபகரமான பயிர்களைத்தங்கள் பூமியில் பயிர் செய்து பார்க்கவும் தங்கள் பூமிகளில் புதுவிதமான ஏற்பாடுப்படி விவசாயம் செய்யவும் சக்தி இல்லாமல்போகிறபடியாலும், அப்படி செய்யக்கூடிய தனவான்கள்,ஏதோ செய்ய ஏற்பட்டு,காலவித்தியாசத்தால் சரியானபடி விளையாவிட்டால் அநியாயமாய் நஷ்டம் அவர்கள் வகிக்க வேண்டிவருமே, என்றும் கவர்ன்மெண்டார் பல ஜில்லாக்களில் விவசாயப் பண்ணைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த விவசாயப் பண்ணைகளில் அந்தந்த ஜில்லாக்களில் பயிர்களை நாட்டு வழக்கம்போல் செய்து பரிட்சை பார்க்கிறது மல்லாமல் அந்தந்த ஜில்லாக்களுக்கும் பக்க ஜில்லாக்களுக்கும் ஏற்ற புதிய லாபகரமான பயிர்களையும் செய்து குடித்தனக்காரர்களுக்குக் காண்பித்தால் அவர்கள் அந்தப் பிரகாரம் பார்த்துக்கொண்டு முன்னுக்கு வருவார்கள் என்று விவசாயம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி கவர்ன்மெண்டார் செய்து கொண்டிருக்கிறது ஜன உபகார நிமித்தம் என்று தெரிந்துகொள்ளாமல் முன்னோர்கள் போன வழியிலேயே போகவேண்டுமென்று அநேகர்இருக்கிறார்கள். காலஸ்திதிக்குத் தகுந்தபடி விவசாய அபிவிருத்தியையும் கவனிக்காவிட்டால் ஜனங்கள் கடன்காரர்களாவார்கள். இப்படி முன்னுக்கு வரவேண்டுமானால் பல இடங்களில் பழகி அனுபவமிருக்கிற பெரிய குடித்தனக்காரர்கள் அக்கிராமத்தில் இருக்கிற அனுபவமற்ற எளிய குடித்தனக்காரர்களுக்கு தெளிவாக லாபவிஷயங்களை எடுத்துரைப்பது மல்லாமல் தாங்களும் தங்களுடைய பூமிகளில் கொஞ்சம் அபிவிருத்திக்காக ஏற்படுத்த வேண்டும். பல இடங்களில் அனேக ஜமீன்தார்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் மூலமாகவும் குடித்தனக்காரர்கள் முன்னுக்குவரலாம். எளிய குடித்தனக்காரர்கள் பெரிய குடித்தனக்காரர்களை இப்படிப்பட்ட விஷயங்களுக்கு அடுத்து சிரத்தையுடன் பயிர் செய்ய ஆரம்பித்தால் அவர்களும் உதவுதற்குத் தடையில்லை. அமெரிக்காவில் இம்மாதிரிதான் விவசாய அபிவிருத்தி விசேஷமாகிவிட்டது. இந்தியாவிலும் அதேமாதிரி செய்யமுடியும். அமெரிக்காவில் விவசாய விஷயங்களைப்பற்றி ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்பட்டுச் சந்தேகங்களைத்தீர்க்க நிபுணர்கள் ஏற்பட்டால் அவர்களுக்குத் தகுந்த வெகுமானம் கொடுத்துத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். இந்தியாவிலே ஸர்க்காரில் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஏற்பட்டு குடித்தனக்காரர் களிடத்தில் நேரில்போய்ச் சொன்னாலும் ஏதோ அவர்கள் சொல்லிப் போகட்டும் என்றிருக்கிறார்களே யொழிய, அதை அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற அபிலாஷையில்லை. கொஞ்சகாலமாக வெகு பிரயத்தினத்தால், விவசாயிகளிற் சிலர், சில ஜில்லாக்களில் ஸர்க்காரில் ஏற்படுத்தியிருக்கிற விவசாய உத்தியோகஸ்தர்கள் மூலமாய் இன்ன பயிர்களைப் பயிரிட்டால் இன்னவிதமாக லாபம்வரும் என்று அறிந்து அம்மாதிரி செய்ய ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள்.

இதா சாஸ்திரங்களைப் போல் விவசாய சாஸ்திரத்தை அளவறிய முடியாது. இது படிப்பினால் மாத்திரம் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. அனுபவத்தால்தான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விந்தியா தேசத்தில் ஒரு ஜில்லாவுக்கும் மற்றொரு ஜில்லாவுக்கும் விவசாய விஷயங்களில் நிரம்பவும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இந்த வித்தியாசம் இருக்கவேண்டிய காரணம் என்னவென்று தெரிந்துகொண்டு அந்தந்த இடத்துக்குத் தகுந்தபடி அனுசரித்து விவசாய அபிவிருத்தியைச் செய்யவேண்டுமே யொழிய புஸ்தகங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிற விஷயங்களை மட்டும் தெரிந்து கொண்டால் போதாது. இப்பத்திரிகைகள் பொதுவாக விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. பத்திரிகைகளிலுள்ள ஸாராம்சத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு, ஏற்படும் சந்தேகங்களை விவசாய டிபார்ட்மெண்ட் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். விவசாய விஷயமானது

திடீரென்று லாபம் கொடுக்கக்கூடியதல்ல. நாளடைவில்தான் பூமிவிருத்தியாகி விளைவு அதிகம் ஏற்படும்: விவசாயத்துக்கு விசேஷப் பொறுமை வேண்டும். 'ஊக்கமது கைவிடேல்' என்ற ஔவையார் பழமொழிப்படி, விடாமுயற்சியே பலன் கொடுக்கும். ஆகையால் மேற்சொன்னசங்கதிகளைக்கிரகித்துக்கொண்டு தேசநன்மையைத் தேடுவதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனம் செய்யவேண்டியது எல்லோருடைய கடமையுமாகும். மேற்சொன்ன சங்கதிகளைச் சகல குடித்தனக்காரர்களும் தீர்க்கமாக ஆலோசனை செய்து தகுந்த ஏற்பாடு செய்வார்களென்று நம்புகிறோம். சென்னை ராஜதானியில் முக்கியமான பயிர்கள் இன்னவையென்றும் அவைகள் அதிகமாய் விளையும்படி செய்ய என்னமார்க்கம் இருக்கிறதென்றும் இதுவரையில் எந்த பாகத்தில் அநுஷ்டானத்துக்கு வந்திருக்கிறதென்றும், இன்னும் வேறே எந்த விதமாகச்செய்தால் அபிவிருத்தியடையலாமென்றும், பின் சஞ்சிகைகளில் விவரமாய்ச் சொல்லப்போகிறோம். இவ்விதம் எழுதப்படுவதை அநுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதே எமது கோரிக்கை.

✓ **ஸ்ரீமான்காந்தியும் அவரது பாஷாபிமானமும்.** ஸ்ரீமான் காந்தியவர்கள் சென்னைக்கு விஜயம் செய்தபோது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மாணவர் இல்லத்தைப் பார்க்கப் போயிருந்தனர். அங்குள்ள ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் கண்டு திருப்தியடைந்து தம் அபிப்ராயத்தை அங்குள்ள பார்வையீடு புத்தகத்தில்(Visitors' Book)குறிப்பிட்டார். ஸ்ரீமான் காந்தி ஆங்கிலத்தில் நிபுணராயிருந்தபோதிலும், அப்புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள அபிப்ராயங்களெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் இருந்தனவேனும் அவையொன்றையும் கவனியாதவர்போல் தம் அபிப்பிராயத்தைத் தாய்ப்பாஷையாகிய குஜராத்தியில் குறிப்பிட்டது பலருக்கு வியப்பை உண்டுபண்ணிற்று. தவிர,அவர் மாயவரத்தில் பேசியபோது ஸ்வதேசி என்பதைப்பற்றி குறிப்பாய் விவரித்தில் நம் நாட்டு துணிமணிகளை உபயோகித்து நம் பாஷையைப்படித்துப் பேசி வழங்கிவரவேண்டுமென்றும், அப்படி அவலம்பிக்காமல் வெறும் வார்த்தைகளாயிருக்கும் வரையில் யாதொரு பிரயோசனமில்லையென்றும், அப்படிச்செய்கிறவர்களிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்பவை பல விஷயங்கள் உள்ளன என்றும் சொன்னார்.நம்மவீர் பலீர் அரைஎழுத்து ஆங்கிலத்தில் தெரிந்தவுடன் தம் தாய்ப் பாஷையை அசட்டைசெய்து சரியாய்ப் பேசவும் ஒரு கடிதம் எழுதவும்கூடத் தெரியாமலிருப்பதின் மதியீனத்தை இனியாவது மறந்து நடப்பார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

✓ # எலிமெண்டரி

போதன முறைக் குறிப்புகள்

ELEMENTARY EDUCATIONAL NOTES

"அணில்"

சைதாப்பேட்டையில் டீசர்ஸ் காலேஜில் (Teachers' College) சிறுவர்களுக்குத் தனியாக, கிண்டர்கார்டன் டிபார்ட்மெண்டு (Kindergarten Department) என்று ஒன்றிருக்கிறது. அந்தச் சிறுவர்கள் வகுப்பில் ராஜு என்று ஒரு பையனிருக்கிறான். அந்தச் சிறுவர்கள் வகுப்புக்கெல்லாம் தலைமை உபாத்தியாயராக ஒரு பெண்பிள்ளை இருக்கிறார். அவர், பிள்ளைகளிடத்தில் மிக அன்புள்ளவர். காலையில் 10 மணிக்கு 10 நிமிஷம் முன்னதாகவே பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள் எல்லோரையும் ஒன்றுகூட்டி ஏதாவது ஒரு நல்ல கதையையாவது, விசேஷமாய் லோகத்தில் நடக்கும் விஷயங்களையாவது சொல்வதுண்டு. ஒரு நாள் ஜீவப்பிராணிகளிடத்தில் பிரியமாயிருக்கவேண்டியதைப் பற்றி ஒருகதை சொல்லியிருக்கிறார். பிள்ளைகளிடத்தில் அவருக்கு எவ்வளவு அன்பும் விசுவாசமுமுண்டோ, அப்படியே எல்லாப் பிள்ளைகளும் அவரிடத்தில் மிகஅன்பும் விசுவாசமு முள்ளவர்கள்.

ஒருநாள், வழக்கப்படி எல்லா வகுப்பிலும் பாடம் சரிவர நடக்கிறதா என்று பார்க்கப் போனார். ஒரு உபாத்தியாயர் சிறுவர்களை அழைத்துக்கொண்டு 'நேசர் ஸ்டடி' (Nature Study) கற்பிக்க வேண்டுமென்று ம்யூஸியத் (Museum)தண்டைகாத்துக்கொண்டிருந்தார். உபாத்தியாயர், சூபரின்டெண்டண்டை (Superintendent) பார்த்ததும், 'அம்மா, ஒரு பட்சியைப்பற்றிப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கப் போகிறேன், பட்சியை ம்யூஸியத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டுபோக, சேவகனுக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். இவர், அந்தக் கட்டடத்துக்குப் போகும் வழியில்,தாழ்வாரத்து மூலையண்டை மூன்று எலிக்குஞ்சுகள் போல் ஏதோ கிடந்ததை உற்றுப் பார்த்தார். அதை நன்றாய் உற்றுப்பார்த்ததும் மூன்று அணிற்பிள்ளைகள் என்று தெரிந்தது. உடனே உபாத்தியாயரைக் கூப்

பிட்டு 'நமக்கு இந்தப் பெரியதோட்டத்தில் உயிரோடுள்ள அநேக சிருஷ்டிப்பொருள்களிருக்கும்போது, ஏன் சேவகனுக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்? நேசர் பாடம் (Nature Study) கற்பிக்கும்போது அதற்குத் தனியாக ஒரு 'ஸிலபஸ்' (Syllabus) வேண்டாம். சிருஷ்டியில், காலாகாலத்தில் எப்போது விசேஷமாய் எவற்றைப் பிள்ளைகள் கவனிக்கக்கூடுமோ, அப்போதே அந்தப் பாடத்தை நடத்தவேண்டும். மழைக்காலத்தில் தவளைகளைப்பற்றியும், பாம்பு கண்ணில் பட்டால் பாம்பைப்பற்றியும், ஏதாவது ஒரு பிராணி கண்ணில்பட்டால் அதைப்பற்றியும் இப்படியே பாடங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்து வருஷக்கடைசியில் என்ன என்ன பாடங்களைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொடுத்தோம் என்று ஸிலபஸ் (Syllabus) இருந்தால் போதும்; இதோ, தாழ்வாரத்தில் மூன்று அணிற்பிள்ளைகள் கிடக்கின்றன. அதைப் பிள்ளைகள் கவனிக்கட்டும்' என்று சொன்னார்

உபாத்தியாயர் உடனே பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு, 'அணிற்குஞ்சுகளை கவனியுங்கள்' என்றார். இப்படிப் பிள்ளைகள் கூச்சல் போட்டுக்கொண்டு அணிற்குஞ்சுகளைச் சுற்றிக்கொண்டுநிற்கவே, உபாத்தியாயர், '(Silence) சத்தம் போடாதேயுங்கள், கவனியுங்கள்' என்றார். உடனே பையன்கள் இரைச்சல் ஓயவே, தாழ்வாரத்தின் மேட்டில் ஒரு வாரையில் ஒரு பெரிய அணிற்பிள்ளை 'கீச், கீச்' என்று அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டு கத்திற்று. பையன்கள் அதையுங் கவனித்தார்கள். உடனே ராஜு என்கிற பையன் ஸார், ஸார். (Sir, Sir) உயரப்பாருங்கள், ஒரு அணிற்பிள்ளை அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டு வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு, கீச், கீச் என்று நம்மெல்லோரையும் பார்த்துக் கத்துகிறது' என்று சொன்னான். உடனே உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளைப் பார்த்து 'இதோ இருக்கிறவைகள் என்ன?' என்று அணிற்பிள்ளைகளைக் காட்டிக் கேட்டார். ஒருவன் 'எலிக்குஞ்சு, ஸார் (Sir)' என்றான். மற்றொருவன் 'இல்லை, ஸார் (Sir) மூன்று எலிக்குஞ்சுகள்' என்றான். மற்றொருவன் 'வாலைப் பாருங்கோ ஸார் (Sir)' என்றான். மற்றும் ஒருவன் 'இவைகள் எல்லாம் பொட்டை' என்றான். இப்படிப்பிள்ளைகள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் தாழ்வாரத்தில் மற்றொரு பெரிய அணிற்பிள்ளையும் வந்து, கீச், கீச், என்று அங்குமிங்கும் வாலைத்தூக்கிக்கொண்டு ஓடி கதறிற்று. மேலே இரண்டு பெரிய அணிற்பிள்ளைகளும் போட்ட கூச்சல் காதைத் துளைத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. இராஜுவோ, வாயைத் திறக்காமல் கீழேகிடந்த குஞ்சுகளையும், மேலே கதறுகிற பெரிய இரண்டு அணிற் பிள்ளைகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அணிற்பிள்ளைகள் அங்குமிங்கும் ஓடி இவர்களையும் குஞ்சுகளையும் பார்த்துக் கத்தினதையும் கவனித்து, 'இல்லை ஸார் (Sir) இல்லை, இவை எல்லாம் எலிக்குஞ்சுகள் இல்லை, இவையெல்லாம் அணிற்பிள்ளைக் குஞ்சுகள், உயரப்பாருங்கள் (Sir) ஸார்; இந்தக் குஞ்சுகள் அப்பாவும், அம்மாவும் கத்துகின்றன. நம்மெல்லாரையும் பார்த்து வைகின்றன. நம்மைப்பார்த்து பயந்து கீழே இறங்கமாட்டேனென்கின்றன. அந்த மூலையில் பாருங்கள் (Sir) ஸார், அதன் கூடுகூடத் தொங்குகிறது. அணிற்பிள்ளை கூடுதான் அது. நான் அணிற்பிள்ளைக் கூடு பார்த்திருக்கிறேன். காலேஜ் டென்னிஸ் கோர்டண்டை (Tennis Court) மரம் வெட்டித்தள்ளினபோது அந்த மரப்பொந்தில் இதே மாதிரி கூடு ஒன்று இருந்தது. அதில் இதே மாதிரி மூன்று அணிற்பிள்ளைக் குஞ்சுகள் இருந்தன. அந்தக் கூட்டிலும் இதேமாதிரி கந்தைத்துணி, உருமட்டை நார் எல்லாம் இருந்தன' என்று சொன்னான். உடனே பிள்ளைகளும் மேலே உற்றுப்பார்த்தார்கள். கந்தைத் துணி, உருமட்டைநார், வைக்கோல், இவையெல்லாம் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. உடனே ஒரு பையன், 'அதுதானே இவைகள் வீடு?' என்றான். 'இவைகள் எல்லாம் தூங்கிக்கொண்டிருந்தனபோல் இருக்கின்றன், தூக்கத்தில் கட்டிலிலிருந்துபுரண்டு குழந்தைகள் சிலவேளைகளில் விழுந்துவிடுவதுபோல் இவைகள் விழுந்துவிட்டாற் போலிருக்கிறது' என்றான், மற்றொரு பையன், 'ராஜு, நாம் எல்லாரும் போவோம், இவைகளின் அப்பாவும் அம்மாவும் மேலே இருந்துகொண்டு நம்மை வாயில் வந்தபடி வைதுகொண்டு கதறுகின்றன. நாம் போவோம்' என்றான். உடனே ஒருவன், 'நாம் இவைகளை மெதுவாய் எடுத்து மேலே வைத்து விடுவோம்' என்றான். மற்றொருவன் 'மறுபடியும் விழுந்து விட்டால் எல்லாம் செத்துப்போய்

விடுமே' என்றான். மற்றொருவன் 'இங்கேயே இவைகளுக்கு ஒரு சின்னக் கூடுகட்டுவோம்' என்றான். மற்றும் ஒருவன் 'இவைகளுக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுப்போம்' என்றான். இப்படியே எல்லோரும் அவைகளிடத்தில் தங்கள் அன்பையும், கிருபையையும் காட்டினார்கள்.

கொஞ்ச தூரம் எல்லோரும் விலகிப் போய் இந்த பெரிய அணில்கள் என்ன செய்கின்றன என்று பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள். உடனே அவைகள் அங்குமிங்கும் பார்த்துக் குஞ்சுகளண்டை ஓடிவந்தன. அதற்குள் மணியடித்தாய் விட்டது. உபாத்தியாயரும் வேறு வகுப்புக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. அடுத்த பாடத்துக்குக் கொஞ்சநேரம் கழித்தாவது போயிருந்தால் திறமாயிருக்கும். ஆனாலும் மணியாய் விட்டதே. உடனே மணிச்சத்தத்தை கேட்டு அணிற் பிள்ளைகளும் பயந்து ஓடின. சேவகன் மணியடித்துவிட்டு இந்தக் குஞ்சுகளை வெகு ஜாக்கிரதையாய் எடுத்து மேலே கூட்டில் விட்டு விட்டான். பெரிய அணில்கள் கொஞ்சநேரம் கழித்துக் கூட்டண்டை போய்க் குஞ்சுகளை அணைத்துக்கொண்டு அவைகளுக்குத் தீனிகொடுத்து, கட்டி அணைத்து முத்தம் கொடுத்தன. பிள்ளைகளும் இரண்டாந்தரம் (Tiffin) சாப்பிட வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

சாப்பிட்டுத் திரும்பி வந்ததும் பிள்ளைகள் 'ஐயோ! அணிற் குஞ்சுகள் என்ன ஆயிற்றோ; போய்ப் பார்ப்போம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். தாழ்வாரத்தில் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருக்கையில் ராஜுவின் மேல்வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பையன், அடியில் வருமாறு சொன்னான். "அடே, இந்த அணிற்பிள்ளைகளெல்லாம் பலே திருட்டுப் பையன்கள். இதோ நான் டிபன் (Tiffin) கட்டிக் கொண்டு வந்த துணியைப் பார், இரண்டு மூன்று ஓட்டைகள் அணிற்பிள்ளைகள் பண்ணியிருக்கின்றன பார். நான் வகுப்பில் சுவற்றின் ஓரத்தில் வைத்திருக்கும் அலமாரியின்மேல் டிபன் (Tiffin) வைத்து விட்டுப்போகிறேன். இந்தப் போக்கிரி திருட்டு அணில்பிள்ளை எப்படியோ திருட்டுத்தனமாய் ஜன்னல் இடுக்கால் வந்து ஓசைப்படாமல் வெகுசுகமாய் துணியைத் துளைத்து, இலையையும் தன் பற்களால் கத்தரித்து உள்ளே என்ன இருந்தாலும் சாப்பிட்டு விடுகிறது, யாராவது பார்த்தாலும் ஏதாவது சப்தம் கேட்டாலும் உடனே ஓட்டம் பிடிக்கிறது பார். ஒரே தாவலாய்த்தாவி, ஜன்னல் இடுக்கில் புகுந்து ஓடிப் போய் கொஞ்ச தூரம் ஓடி என்னைத் திரும்பிப்பார்க்கிறது. மறுபடியும் நான் விரட்டினால் ஓடிப்போகிறது, திரும்பி வந்து இரண்டு நிமிஷத்துக்குள் மறுபடியும் சாப்பிடவருகிறது! மறுபடியும் விரட்டினாலும், தெரியாமல் மறுபடியும் வந்து சாதத்தை ஓசைப்படாமல் திருட்டுத்தனமாய் சாப்பிடுகிறது. சப்தம் கேட்டதோ இல்லையோ, உடனே இரண்டு தாவலாய்த் தாவி கால் பந்தடிக்கும் (Foot Ball)

அணில்

தோட்டத்துக்கு ஓடிப்போய் அந்த மாமரத்தின் மேல் ஓடி எங்கேயாவது ஒளிந்து கொள்ளுகிறது."

மற்றொரு பையன் "அணிற் பிள்ளைகளுக்கு இன்னும் அநேக வித்தை தெரியும், கோடைகாலத்து லீவு கழிந்து, உபாத்தியாயர் மேசையைத் திறந்து டிராயரை (Drawer) இழுத்தார். உள்ளே பார்க்கணமே, வேடிக்கை, இன்றைக்குப் பார்த்தோமல்லவா? அவைகளைப் பார்க்கிலும் கொஞ்சம் பெரிய குஞ்சுகள் மூன்று, திடீரென்று வாத்தியார் மடியில் குதித்து ஓடிப் போயின. எப்படி இதற்குள் வந்தது என்று பார்த்தால் டிராயர் (Drawer) கீழ்ப்பலகையில் துளை ஒன்று கை நுழையும்படி செய்திருந்தது. டிராயர்க்குள் ஏதோ கொட்டைகளையெல்

லாம் தின்றுவிட்டு தூள்கள் கிடந்தன. வாத்தியார் மடியில் குதித்து ஒரே ஓட்டம் பிடித்து வெளியே ஓடிப்போயின" என்றான். மற்றொருவன்; "என் தகப்பனார், மாந்தோப்பு குத்தகை எடுத்திருக்கிறார். அதில் ஜம்புநாக மாமூர் காய்த்துப் பழமுமிருக்கிறது. இந்த அணிற்பிள்ளைகள் உபத்திரவம் பொறுக்க முடியவில்லை. இராத்திரியெல்லாம் மணியை அடித்துக்கொண்டு, பகலிலெல்லாம் 'தொண்டைத் தண்ணீர்' வற்றிப்போக இரைச்சல்போட்டு அணில் ஓட்டுகிறார். ஜம்புநாகக் காய்களுக்கெல்லாம் முள்ளோடிருக்கும் தாழை ஓலையைக் கட்டுகிறார். என்னபண்ணி என்ன? அவைகள் தினம் பழத்தைத்தின்று, கொட்டையையும் கடித்துக் கீழேபோட்டுச் சேதம் செய்கின்றன" என்றான். மற்றொருவன் "வீட்டின் வாசலில் நெல் உலர்த்தினதும் ஆள்வைத்துப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் எப்படியோ வந்து எலி கொறிக்கிறது போல் நெல்லைக் கொறித்து நாசம் செய்கின்றன" என்றான். மற்றொருவன் "அணிற் பிள்ளைகளை சாப்பாட்டுக்கு வா என்று யாரும் கூப்பிடவேண்டாம். கூப்பிடுகிறதுமில்லை. சாப்பிடக் கூப்பிட்டால்தான் நாம் ஒருவர் வீட்டுக்கு போகிறது என்று இருக்கிறோமே, அந்த சமாசாரம் அணிற்பிள்ளைக்குக் கிடையாது. வரும்போது சில வேளை இருபது முப்பதுகூடப் பார்க்கலாம். களத்தில் நெல் உலர்த்தியிருந்தாலும் சரி; நல்ல மாமரம், கொய்யாமரம், இவைகளில் பழம் பழுத்திருக்கும்போது பார்த்தாலும் சரி; விரட்டினால் உடனே ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றொரு மரத்துக்குத் தாவி எல்லாம் ஓடிப்போய் விடும்" என்றான்.

மணி படித்தாய்விட்டது. பையன்கள் எல்லோரும் அவரவர்கள் வகுப்புக்குப் போய் விட்டார்கள். சுமார் மூன்றடித்து பத்துநிமிஷம் ஆனதும், உபாத்தியாயர் மற்றொரு வகுப்பை அழைத்துக்கொண்டு அடையாற்றங்கரையை நோக்கி பொருள்பாடம் (Observation Lesson) என வழங்கி வருகின்ற பாடம் கற்பிக்கப்போனார். போகும் வழியில் இருபுறமும் மாமரங்களும் அகற்கப்பால் வெகு சமமான ஒரே பொட்டை வெளிபோல் விசாலமாய் பிள்ளைகள் கால் பந்து விளையாடும் நிலங்களுமிருக்கின்றன. பையன்கள் கூச்சல் போட்டுக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் உல்லாசமாய்ப் போனார்கள். போகவே அந்தத் தோட்டத்திலிருந்த சில அணிற்பிள்ளைகள் ஓடின. பையன்கள் அவற்றை விரட்டிக்கொண்டு ஓடினார்கள். பையன்கள் ஓட, அணில் ஓட வெகு தமாஷாயிருந்தது. ஆனால் ஒரு அணிலாவது பையன்கள் கையில் அகப்படவில்லை. தாவித்தாவிக்கொண்டு ஒரே ஓட்டமாய் ஓடி அணில்களெல்லாம் அது அதற்குக் கிட்ட இருந்த மரங்களிலேறின.

பையன்கள் விடுகிறார்களா? மரத்தைச்சுற்றி ஒரே இரைச்சல் போட்டுக் கொண்டு கையைக் கொட்டிக் கொண்டு அணில்களை பயமுறுத்தினார்கள்.

அணில்களும் மரங்களில் கொம்புக்குக் கொம்பு தாவி, உயர உச்சாணிக் கொம்பில்போய், வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு, கீச் கீச் என்று எல்லாம் ஒரேகத்தலாய் கத்திக்கொண்டு, மரத்துக்கு மரம் தாவிக்கொண்டே போயின. பையன்கள் தொண்டைத் தண்ணீர் வற்றிப்போகக் கத்துகிறதும் அவர்கள் ஓட, அணில்கள் ஓட, ஏதோ பந்தயம் போட்டுக்கொண்டது போல் தோன்றிற்று.

அதில் பெரிய அணில்களெல்லாம் கீச், கீச், என்று கத்திக்கொண்டு எல்லாருக்கும் எச்சரிக்கை பண்ணிக்கொண்டு ஓடிற்று. ஜாக்கிரதை, ஜாக்கிரதை. நம்முடைய பகையாளிகள் நம்மை விரட்டுகிறார்கள். ஜாக்கிரதை; நாம் ஓடி ஒளிந்து கொள்வோம் என்று எச்சரிக்கை பண்ணிக்கொண்டேயிருந்தது. இப்படி எல்லா அணில்களும் ஓடவே, ஒரு மரத்தின் நுனிக்கொம்பிலிருந்து, மற்றொரு மரத்தின் நுனிக்கொம்புக்குத் தாவுகையில் இரண்டு சிறிய அணில்கள் கீழே விழுந்துவிட்டன. உடனே ஒரு பையன் ஓடிப்போய் அவைகளைப் பிடிக்கப் போனான். அவன் போய் ஒன்றைத் தொட்டதும் "ஐயோ பாவம், செத்துப் போய் விட்டன போலிருக்கின்றனவே" என்று அவன் மனமிரங்கினான்- போய்த் தொட்டதும் ஒரு அணில் பாய்ந்து கைக்கு அகப்படாமல் ஓடி விட்டது- மற்றொன்று ஓடுவதற்கு முன், . தன் தலைமேல் இருந்த ஒரு குல்லாவைப்போட்டு மூடிப் பிடித்துவிட்டான்- உபாத்தியாயரிடத்தில் வெகு சந்தோஷமாய்க் காட்டினான்- அவரும் பிள்ளைகளையெல்லாம் கிட்ட அழைத்து

ஒவ்வொருவருக்கும் அதைக் காட்டினர். அப்போது உபாத்தியாயருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அடியில் வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

பிள்ளை.—அணில்மேலெல்லாம் ஏன் மயிர் மூடிக்கொண்டிருக்கிறது?

உபாத்தியாயர்.—நீங்கள் தெருத்திண்ணையில் பனிநாளில் படுத்துத் தூங்கினல் உடம்பில் என்ன போட்டுக் கொள்வீர்கள்?

பிள்ளை. — குளிரடிக்காததற்கு மேலே போர்வை போட்டுக்கொள்வேன். தலைக்குக்கூட பனிக்குல்லாபோட்டுக்கொள்வேன். குழந்தைகள் தூங்கினலும் அப்பாவாவது, அம்மாவாவது, போர்த்து விடுவார்கள்.

உபா. —அணிற்பிள்ளைகள் இராத்திரி யெல்லாம் மரப்பொந்துகளில் வசிக்கும். அது குளிரினல் கஷ்டப்படாமலிருக்க சுவாமி அதன் தேகத்துக்கு மயிராலேயே ஒரு போர்வை போட்டிருக்கிருர்.

பிள்ளை. —அணில்மேல் மூன்று கோடுகளிருக்கின்றனவே, அவையென்ன?

உபா.—முன் காலத்தில் ஸீதையைத் தேடி லங்கைக்குப்போக அணைபோட உதவி செய்ததால் ராமபிரான் அடையாளமாய்க் கையால் தடவினதாகச் சொல்வார்கள்.

பிள்ளை. —மரப்பொந்திலும், மரத்திலும் கூடு கட்டுகிறதே. அது எதால் கட்டும்?

உபா. —பள்ளிக்கூடத்துத் தாழ்வாரத்தில் அணில் கூடு பார்த்தீர்களே. அது எதால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது?

பிள்ளை.—உரிமட்டைகார், கந்தைத் துணி, மெத்தென்றிருக்கிற சாமான்கள் ஏதாவது அகப்பட்டால் அவைகளால் கூடு கட்டும்.

பிள்ளை. —இவைகளெல்லாம் எதற்கு? மரப்பொந்துதா னிருக்கிறதே. கூடு ஒன்று எதற்கு?

உபா. —சரி, நீ வீட்டில் தரையில் படுத்துக்கொள்ளாமல், அம்மாவைப் பாய்வேண்டும், மெத்தை வேண்டும், தலையணை வேண்டுமென்கிருயே? உங்கள் அம்மா குழந்தைகளைக் கீழே விடும்போதும் தொட்டிலில் விடும்போதும், ஒன்றும் அகப்படாவிட்டால், கொடியிலிருந்து புடவையோ, வேஷ்டியோ, எடுத்து மடித்துப் போட்டு அதில் குழந்தையை விடுகிறுளே? ஏன் அப்படி விடவேண்டும்?

பிள்ளை.—இல்லாவிட்டால் குழந்தைக்கு வலிக்காதோ? நான் தரையில் படுத்துக்கொண்டால் உடம்பெல்லாம் வலிக்காதோ?

உபா.—சரி, அப்படித்தானே அணிற்பிள்ளை தன் குழந்தைகளையும் காப்பாற்றும்—"காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு" என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறீர்களா?

பிள்ளை.— அணில் எங்கே யெல்லாம் கூடு கட்டும்?

உபா.—அநேகமாய் மரப்பொந்தில்தான் கட்டும்—சிலவேளை, வீட்டில் ஏதாவது மூலையிலே பூனைக்கெட்டாத இடத்திலே கட்டினலும் கட்டும்—அதன் காதுகளைப் பார்த்தீர்களா— நன்றுய் உற்றுப்பாருங்கள். உன்காதைப் பார்— என்காதைப் பார், அணிற்காதையும்பார்—நாம் எவ்வளவு பெரியவர்கள், அணில் எவ்வளவு சிறியது?

பிள்ளை.—அதற்குக் காது பெரிது—ஸார், ஏன் அதற்குக் காது அவ்வளவு பெரிதாயிருக்கிறது?

உபா.—பெரிதாயிருப்பதால், கொஞ்சம் சப்தம் பண்ணினலும் அதற்கு உடனே காது கேட்கும்—அதன் பகையாளிகளிடத்திலிருந்து உடனே ஓடிப்போம். அதின் கண்களையும் நன்றுய் உற்றுப் பாருங்கள்.

பிள்ளை.—நல்ல கருப்பாயிருக்கிறது. நாலு ஐந்து உளுந்தைச் சேர்த்து வைத்தால் எவ்வளவு இருக்குமோ அவ்வளவு பெரிது. அதற்கிருக்கிற சரீரத்துக்குக் கண்களும் காதுகளும் மிகப் பெரியவை.

உபா.—ஏன் இப்படி இருக்கிறது? யாராவது சொல்லக்கூடுமோ?

பிள்ளை.— கண் பெரிதாயிருந்தால் நன்றுய்த் தெரியும்—கொஞ்ச சப்தமாயிருந்தாலும் சீக்கிரம் பெரிய காதால் கேட்டுத் தப்பி ஓடுவது போல், பகையாளி தூரவந்தாலும்கூட நன்றுய்த்தெரிந்து தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிவிடும்.

மற்றொரு பிள்ளை.—இதன் வாலினல் என்ன உபயோகம்?

உபா.—குளிர் அதிகமாயிருந்தால், நீங்கள் காலையும், கையையும் மடக்கி சுருட்டிக்கொண்டு படுத்துக் கொள்வதுபோல் வாலை மடக்கி மூஞ்சியெல்லாம் குளிரில்லாமல் மூடிக் கொள்ளும்.

பிள்ளை.—இந்த அணில், மரத்தி லிருந்து விழும்போது வால் அகலமாயிருந்தாற்போ

விருந்தது. இப்போது பார்த்தால் அவ்வள்வு அகலமாய்த் தெரியவில்லையே, என்?

மற்றொரு பிள்ளை.—இந்த அணில் மரத்திலிருந்து விழுந்தபோது, ஒரு பட்சி மரத்திலிருந்துகீழே வந்துட்கார இறக்கைகளை விரித்துக்கொண்டு வந்து தங்குவது போலிருந்தது ஸார்.

மற்றொரு பிள்ளை.—நம்முடைய காலேஜில் மாட்லி (Madeley)துரை ஏரோப்ளேனி (Aeroplane) லிருந்து தரையண்டை வரும்போது ஏரோப்ளேன் இறக்கைமாதிரி இருந்தது.

உபா.—சரி, சரி, கெட்டிக்காரப் பையன்கள் நீங்கள். இப்படித்தான் விஷயங்களை உற்றுப்பார்க்க வேண்டும். அநேக விஷயங்களை இதேமாதிரி நீங்கள் கவனித்து உற்றுப்பார்த்தால் மிக கெட்டிக்காரர் ஆவீர்கள். அணில் ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றொரு தாழ்ந்த மரத்துக்குத் தாவும்போது, பட்சிகள் தங்கள் இறக்கைகளை உபயோகிப்பதுபோல் அணிலும் தன் வாலை உபயோகிக்கும்.

பிள்ளை.—அதன் பகையாளிகள் எல்லாம் யார்?

உபா.—பூனை அணிலுக்குப் பகையாளி.காக்கைகள், தோட்டத்தில் சின்ன அணிற்பிள்ளைகள் அகப்பட்டால் அவற்றைக் கொத்தித் தூக்கித்தொந்திரவு செய்யும்—பெரிய பட்சிகள் எல்லாம் அதைத் தொந்திரவு செய்து அகப்பட்டால் சாப்பிட்டுவிடும். கொட்டைப்பிராந்து, ஆந்தை, கருடன், கழுகு, இவைபோன்ற பட்சிகள் ஒரே பாய்ச்சலாய்ப்பாய்ந்து ஏந்திக்கொண்டுபோய் மூக்கால் கொத்திக்கொன்றுவிடும். இவைகளைக் கண்டதோ இல்லையோ, உடனே ஓடி, கிட்ட இருக்கும் மரத்திலேறி பொந்திலாவது, மரக்கிளைகளில் இலை அடர்த்தியாயிருக்கிற இடங்களிலாவது ஒளிந்துகொள்ளும். காலையில் எப்போது அணில் இறங்குமென்று நரி மரத்தடியில் காத்துக்கொண்டிருக்கும்.

பிள்ளை.—அணிற்குஞ்சுகளுக்கு யார் சாதம் போடுவார்கள் ?

உபா.—உனக்கு உன் அப்பா, அம்மா சாதம் போட்டு வளர்ப்பதுபோல், அப்பா அணிலும், அம்மா அணிலும் அதன் குழந்தைகளுக்கு பழம், கொட்டை இவைகளை வாயில் கௌவிக்கொண்டு பல்லால் கொறித்து அவைகளுக்குக் கொடுக்கும்.

பிள்ளை.—ஒரு அணிலுக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?

உபா.—சிலவேளை இரண்டு, சிலவேளை மூன்று, சிலவேளை, நான்குகூட ஒரு அணிலுக்குப் பிறக்கும்.

பிள்ளைகள்.—இவைகளுக்கு என்ன பெயர், ஸார்?

உபா.—நீதான் இதற்குப் பெயர் இட்டுக் கூப்பிடு.

பிள்ளை.—இது அடர்ந்த மயிருள்ள அணில்.

மற்றொரு பிள்ளை.—ஓடினது கருப்பு அணில்.

மற்றொரு பிள்ளை.—குதித்துக் குதித்து விளையாடும் அணில்.

"சரி, கெட்டிக்காரப் பிள்ளைகள். மணியடித்தாய் விட்டது. போவோம், வாருங்கள். பையா, இந்த அணிற் பிள்ளையை அந்த மரத்தடியண்டை விட்டு விடு- அதன் தாயும் தகப்பனும் அதைத் தேடும்" என்று வாத்தியார் சொல்லவே, பையன் அதை எடுத்துக்கொண்டு மரத்தண்டை விட்டுவிடுவதுபோல் போய், அதை விடாமல், ஜாக்கிரதையாய் வீட்டுக்கு அன்று இராத்திரி கொண்டுபோய் ஒரு சின்னக் கூட்டில் விட்டடைத்தான். அந்தக் கூண்டில் விட்டு, நெல், வாழைப்பழம், ஜலம், கடலைக் கொட்டை, பட்டாணிக்கடலை எல்லாவற்றையும் போட்டான். அணிலோ அவற்றில் சிலவற்றைக் கொறித்துவிட்டு, உடனே ஓட ஆரம்பித்தது. எவ்வளவு பாடுபட்டும் ஓட முடியவில்லை. அன்றிரவு முழுதும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இராத்திரியெல்லாம் தாய் அணிலும் தகப்பன் அணிலும், தேடாத விடமெல்லாம் தேடி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அதனுடன் பிறந்த மற்றக்குஞ்சுகளும் அதைக் காணாமல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த அணிலை எடுத்துவந்த பையனுடைய தாயாரும் தகப்பனாரும் பையனைக் கோபித்துக்கொண்டார்கள். சொன்னபடி காலையில் எந்த மரத்தடியில் அணிற் பிள்ளையைப் பிடித்தானோ அந்த மரத்தடியில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டான். கூட்டைத் திறந்தானோ இல்லையோ, ஒரே பாய்ச்சலாய் ஓடி மரத்திலேறி, கொம்புக்குக்கொம்பு தாவி, கத்திக்கொண்டே போயிற்று. உடனே மேல் கிளையிலிருந்து பெரிய தாய் தகப்பன் அணில்

(இதன் தொடர்ச்சி 415-ம் பக்கம்.)

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

ஆத்திசூடி விளக்கம்

50. செய்வன திருந்தச்செய்

செய்யவேண்டியவைகளை நன்றாகச் செய்து விடவேண்டுமென்பது இதன்பொருள். செய்ய வேண்டியவையாவை, நன்றாகச் செய்வது என்றால் என்ன, என்ற கேள்விகள் பிறக்கும்: செய்ய வேண்டியவைகள் இன்னவை என்பதை நமது புத்திநுட்பத்தால் மாத்திரம் ஸமயஸந்தர்ப்பங்களுக்கு இசைய, நாமே தீர்மானித்துக்கொண்டுவிட முடியாது. இவைகளை ஸரிவர உணர்ந்து புத்திமான்கள் ந்யாயமாக நடப்பதற்கு உதவியாகவிருக்க நமது ருஷிகள் சாஸ்திரங்களான ஸ்மிருதி புராணங்களை வேதவிஷய விளக்கமாக தாம் ஸமாதியில் ஞானதிருஷ்டியில் கண்டபடி வெளியிட்டுள்ளார். இவைகளின் உதவியின்றி செய்வன இன்னவை என்று தீர்மானிக்கவே முடியாது. இவைகளில் உள்ளவை இன்னவை என்று ஓதியுணர்ந்த பின்னர் தகுந்த யுக்திகள் மூலமாக நாம் இவைகளின் பொருத்த உபயோகங்களையும், இவைகளால் வற்படும் பலவித பலன்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து திருப்திபடையலாம். இதுபற்றியே, ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மாவும், கீதை 16-ம் அத்தியாயம் 23, 24-ம் ச்லோகங்களில்

சாஸ்திரத்தில் சொற்றவிதிதன்னைத் துறந்தவனே
சீர்த்தியில்தன் இச்சை வழிச்செல்கின்றான்—சாற்றுமவன்
சித்திபெறல் இல்லன் ஸுகம்பெறலும் இல்லன்சேர்
முத்திபெறல் தானுமிலன்.

ஆதலினால்செய்தல் செயார்தொழிதல் ஆமிவைக்குத்
தீதில் பிரமாணமது சாஸ்திரமே—போதவிழும்
தார்மார்ப சாஸ்திரத்தில் சாற்றுநெறி தேர்ந்திங்குச்
சீருடன் நீ செய்தல் கடன்

என்று செய்வனவற்றை அறியும் வழியை விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். இந்த ஆராய்ச்சியிலிருந்து திருந்தச் செய்தல் இவ்வாறு என்பதும் ஒருவாறு வெளிப்படும். செய்வனவற்றை வெளியிடும் சாஸ்திரங்களில் எவ்வாறு அவைகளைச் செய்து முடிக்கவேண்டும் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவ்வாறே இடையில்வரக்கூடிய துயரங்களில் அழுந்தி கலங்காதும், ஸுகங்களில் மூழ்கி மயங்காதும் செய்துமுடிப்பதே திருந்தச்செய்வது, சாஸ்திரங்களில் உள்ள விதி நிஷேத விஷயங்கள் எல்லாம் வைதிகமான ஜாதிவர்ணாச்ரம ஸ்திரீ புருஷ தர்மங்களைப்பற்றியே நிற்பதால், செய்வன திருந்தச்செய் என்பதற்கு, ஜாதிவர்ணாச்ரம ஸ்திரீ புருஷதர்மங்களை முன்னிட்டு சாஸ்திரங்களில் இன்ன இன்ன தருணங்களில் இப்படி இப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று காட்டியுள்ளபடி கஷ்டநிஷ்டூரங்களால் வருந்தாதும் ஸுகங்களால் மயங்காதும் வழுவாது நடத்திச் செய்து முடித்து விடவேண்டும் என்று பொருள் கூறவேண்டும். செய்வனவற்றை லௌகிகம், வைதிக காம்யம், வைதிக நிஷ்காம்யம் என மூன்றுவகையாகப் பிரித்துக்கூறி இப்பொருளைப் பின்வருமாறு விஸ்தரிக்கலாம். இவைகளுள் முறையே முன்னதன் பழக்கம் பின்னதற்கு நம்மைக்கொண்டு சேர்க்கும் ஆற்றலுடையதாகும்.

(1) லௌகிகக் கடமைகளை நன்றாகச் செய்:—லௌகிகக்கடமை என்பதனுள், பணஸம்பாத்யம், குடும்ப ஸம்ரக்ஷணம், பரிவாரரக்ஷணம், பணச்செலவு, இவைகளைச் சேர்த்த தற்காலத்தில் கூறப்படும் நாகரிகவாழ்க்கை எல்லாவற்

(414-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கள் ஓடிவந்து கூட அழைத்துக் கொண்டுபோய், கட்டி அணைத்து முத்தங்கொடுத்து ஆகாரங்கொடுத்தன, 'குழந்தை, எங்கே போயிருந்தாய் நேற்று இராத்திரி, நாங்கள் உன்னை எங்கேயெல்லாம் தேடினோம், ராத்திரி தூக்கமில்லை, ராத்திரியெல்லாம் நீ எப்படி எங்களைவிட்டிருந்தாய்? எங்கே சாப்பிட்டாய்? இனி இப்படிக் கொஞ்சகாலம் வரையில் போகாதே' என்று சொல்லின. உடனே சின்னக்குஞ்சு நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி அந்தப் பையனை தாயார் தகப்பனார் கோபித்ததையும், தாய் தகப்பனை விட்டுப்பிரித்துக் கூட்டில் அடைத்தால் எப்படிப் பையன் வருந்துவானோ அப்படித்தானே எல்லாருக்குமிருக்கும் என்று அவர்கள் அந்தப்பையனுக்கு சொன்ன புத்திமதியையும் சொல்லிற்று. பிறகு அந்தக் குஞ்சுகள் தாய் தகப்பன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சுகமாய்வாழ்ந்தன.

C. S. சுந்தரம் ஐயர், பீ.ஏ., எல்.டி.

றையும் அடக்கிவிடலாம். வைதிக மதத்தைப் பற்றி நிற்கும் நமக்கு இவைகளும் அடுத்தபடியில் கூறப்போகும் வைதிகக் கடமைகளாகவே இருக்கும்படி நமது சாஸ்திரம் செய்துவிட்டன. இக்காலத்தில் சாஸ்திரங்களைக் கவனியாது லோகானுபவ மாத்திரமாக இவைகளை ஒழுங்கு படுத்தி நடத்தும் உலகத்தவர்களுடன் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கப் பழக்கத்தால் இவைகளை நம்மவருள் பெரும்பாலரும் அவர்களைப்போலவே சாஸ்திர ஸம்பந்தமின்றி ஒருவாறு நடத்தத் தொடங்கிவிட்டனர். இதுபற்றியே இதை வேற்றுமைப்படுத்தி இங்கு கூறப்படுமாயினும் இவைகள் எல்லாம் நமது சாஸ்திரங்களில் காணப்படும்ஜாதிவர்ணாச்ரம ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு எல்லாம் பொதுவாக உள்ள தர்மங்களில் அடங்கிவிடும் என்பதை நாம் மறவாதிருந்து இதை வேறாக இங்கு ஆராயவேண்டும். முன்கூறப்பட்ட லௌகிகக்கடமைகளை திருந்தச் செய்வதாவது குறித்தகாலம், குறித்தவிதம் தவறாது சொற்றவறாது பொய், கொடிய ஆசை, மாறாக மறைத்துக் கூறுவது இவைகளில்லாது நேர்மையாக நடந்து கொள்வதே. இக்காலத்து ஸந்மார்க்கம் எல்லாம் இந்த வியாபார நன்னடக்கை மாத்திரம் தான். இதை விட இக்காலத்தவருக்கு வேறு நன்னடக்கை விஷயத்தில் செய்வனவற்றை திருந்தச்செய்யும் விஷயம் விளங்கவேமாட்டாது. உலகஸுகம், செல்வாக்கு, கீர்த்தி இவைகள் எல்லாம் நேர்மையால் ஏற்படுவதால் செய்வனவற்றை திருந்தச் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் இக்காலத்தவர்கருத்து. இப்படி இல்லாதிருப்பினும் வந்துள்ள கீர்த்தியாதிகள் ஜனங்கள் நம்பிக்கையால் குறையாதிருக்குமாயின் பின்னர் நமது ஸுகசௌகரியங்களுக்கு ஏற்ப கண்டபடி ந்யாயாதி வரம்புகள் மீறி ரஹஸ்யத்தில் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம் என்பதுதான் இந்தவித திருந்தச்செய்வதன் முடிவாகிவிடும். இப்படி திருந்தச் செய்து தேறி உறைத்த மோசக்கார மஹான்களே இக்காலத்தில் அதிகம். இவர்கள் திருந்தச்செய்து இதோடு நின்றுவிடுவதல்ல. வக்கீல் நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நவநிதியம் தேடுவதும், வியாபாரி புளுகிப் பொருள் சேர்ப்பதும், வைத்யன் வ்யாதிவளர்த்து தனவானாவதும், உபாத்யாயர் செல்வவந்தர் பிள்ளைகளை கைதூக்கிவிடுவதுவும், மேல் உத்யோகஸ்தன் கீழோர் நன்மைக்காக அவர்கள் லஞ்சபாகத்தை ஏற்பதும், இவைபோன்ற தத்காலக் கொடிய நாகரீக வாழ்க்கையில் இணங்கி நடக்கவேண்டியவையானவைகள் எல்லாம் அவனவன் செய்யவேண்டியதைச் செய்தேயாகும் என்ற அபிப்ராயம் பாவி திடப்பட்டு விட்டது. இம்மாதிரி சாஸ்திர விரோதமாக இல்லாதவைகளைப் பின்பற்றவேண்டும். மோக்ஷ வழிக்கு நேரே ஸாதனமாகா விடினும், சாஸ்திரவிரோதமாக இல்லாதவைகளைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுவதே வ்யவஹாரத்தில் சாஸ்திரங்களை அதிகமாகக் கவனியாது லௌகிகத்தில் செய்வனவற்றைத் திருந்தச் செய்வது. இம்மாதிரியான லௌகிக விஷயங்களில்கூட நமது ஸ்ம்ருதிகள் புகுந்து, மேல்வரும் மோக்ஷ வழிக்கு ஸாதகமான வைதிக் காம்ய நிஷ்காம்ய கர்மாக்களுக்கு தகுந்தபடி உதவும்படி அவைகளை ஒழுங்குபடுத்தியுள்ளன. ஸ்ம்ருதிகள் கூறும் பொதுச் சிறப்பு ஒழுங்குகளுக்கு இணங்கி வைதிக மதஸ்தர்களான நாம் ஒழுகமுயலவேண்டும். மற்றவர்களோ பொது தர்மங்களுக்கு விரோதமில்லாது மூடமாகவே நல்லவழியில் முயன்று செய்வன திருந்தச்செய்யவேண்டும். இப்படி ஒழுங்காக இராவிடில், உலக விஷயவ்யவஹாரமே ஸரிவர நடவாமல் தடைப்பட்டுநின்றுவிடும். ரயில் முதலிய ஒழுங்கான ஏற்பாடுகளுக்குத் தகுந்த தருணத்திலும், வ்யாபாரங்களில் மாறு விலை முதலியவைகளை ஏற்படுத்துவதிலும், வைத்யம் வக்கீல் வேலை முதலியவைகளில் நியாய விரோதமாக நடவாதிருப்பதிலும் முயலாதிருந்தால் பெருங்குழப்பமும் ஸம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு கையற்ற நிலையும் அவமானமுந்தான் முடிவில் ஏற்படும். ஆகவே, கேட்டினை விலக்கவும், ஸுகத்தை அணுகவும் நல்ல வழி நடப்பதே லௌகிகத்தில் செய்யவேண்டியவற்றை நன்றாகச் செய்ததாகும்.

(2) செய்யவேண்டிய காம்ய கர்மாக்களை திருந்தச் செய்:—உலகில் எவ்வளவு முயன்றும் அநேக தருணங்களில் ஸந்மார்க்கத்தால் துக்கத்தை விலக்கி ஸுகத்தை அடையமுடியாமல் போய்விடுகிறது. இந்தத் தருணங்களிலும் துக்கங்களை ஒருபொருட்டாக மதியாது ஸுகங்களில் அற்பமெனக் கருதி முழுகாது,

வைதிகமார்க்கங்களில் விஷயஸுக விருப்பத்துடனே மும்பல்வர் நம்மவருள் நம்பிக்கையுடையோர். இந்த வழி நோக்கினால் ஜாதிவர்ணாச்ரம ஸ்திரீபுருஷ தர்மங்களுக்கேற்ப நம்மவர் நடந்துதீரவேண்டும். முன்னர் கூறியபடி பொதுவாக நல்வழி நடப்போர்கள் எவராயினும் ஜன்மாந்தரத்தில் வைதிக வரம்பான ஜாதியாதிகளுள் வந்து பிறந்து பொதுவாயுள்ள ஒழுங்கோடு சிறப்பாயுள்ளவைகளையும் அனுஷ்டிக்கும்படியான ஆற்றலைப் பெறுவர். விதுரர், தர்மவ்யாதர் முதலிய தாழ்ந்த ஜாதி மஹான்கள் இவ்வரம்பை மீறி நடவாது செய்வன திருந்தச் செய்தவரே. நமது பெரியோர்களான ருஷிகளும் இவ்வழி நடந்தவரே. இவ்வரம்பு மீறி நடந்த சம்பூகன் என்ற சூத்திரமுனியை ராமரே போய்க் கொன்று ஸரிப்படுத்தவேண்டி வந்தது. மேல் ஜாதியான் கீழ்ஜாதியானுக்குத் தன் தருமத்தை நடத்திவைத்து தாழ்ந்த நிலையை அடையவேண்டி வந்தது. வைதிககர்மாக்களை ஒழுங்காக அனுஷ்டிப்பதே செய்வன திருந்தச் செய்வது. இதனால் நல்லவாஸனை கெட்டவாஸனைகளை அழுத்தித் தலைதூக்கி மனம் சுத்தப்பட்டுக்கொண்டே வரும். பழைய பாபங்கள் நீங்கிக் கொண்டே வரும். கர்மபந்தம் தளர்ந்து கொண்டேவர ஸ்வர்க்கவாஸம் நல்ல குடிப்பிறப்பு கீழே நழுவாமை ஆகிய நல்ல நிலைகளேவரும். கொடிய நிலைகள்வர இடம் குறைந்து கொண்டே வரும்.

(3) செய்யவேண்டிய கர்ம உபாஸனா ஞான நிஷ்டையாதிகளை திருந்தச் செய்:—முன் குறிக்கப்பட்டுள்ள வைதிககாம்ய கர்மாக்களையே ஸுகம் என்று மேல் உண்டாகவேண்டும் என்ற ஆசையைவிட்டு, விஷய ஸுகத்திற்கு அதன் துக்கத்தன்மை உணராது ஆசைப்படும் மனதின் குற்றம் நீங்கவேண்டும், விஷயஸுக ஆசையின்மையே கைகூடவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் (இதற்கு வைராக்ய முமுக்ஷுத்வம் என்று பெயர்,) அது கைகூட ஈசாக்ஞைபால் ஏற்பட்டுள்ளவைகள் வைதிக கர்ம உபாஸனா ஞானநிஷ்டைகள், அவைகளைச் செய்யாதிருப்பின் பாபமாயினும் ஸுககாமனையுடன் செய்தால் ஸ்வர்க்கம் கிடைக்குமாயினும், இந்த மேலான மனம் ஓயும் நிலைக்குக் கொண்டு சேர்க்கக் கூடிய ஈசன் ஆராதனைகளே அவைகள் என்ற ரஹஸ்ய உணர்வுடன் அனுஷ்டித்தால் நேரே மோக்ஷ ஸாதனமாகி விடும் அவை எல்லாம். இப்படிக் கருதி வைதிக கர்மாக்களை காமிகள் செய்வது போன்ற ஆவல்வேகத்துடன் சற்றேனும் வேதவிதி வழுவாது செய்து முடிப்பதே செய்வனவற்றை திருந்தச் செய்வது. இப்படிப் பற்றி நடப்பதற்கு இடையூறுகள் பல வரும். பலன் உடனே தோற்றாமலிருக்கலாம், காமிகளாயும், உலக விஷயப்பற்றுடனும் திருந்தச் செய்பவர்களுக்கு எளிதில் பலன் வரலாம், திடீரென்று நாம் வைராக்யத்துடனிருப்பதால் மனம் சுத்தப்பட்டு விட்டது, வேத ஒழுங்கு முதலிய விதிவரம்புகள் நமக்கு வேண்டியதில்லை, நாம் எப்படி நடந்தாலும் தாமரைஇலை தண்ணீரைப் போல அவை நம்மை ஒட்டவே மாட்டா, லோகாநுக்ரகம் செய்து உபகரிப்பதற்காகவே நாம் வைதிகவழி இருத்தல் வேண்டும். இது நடவாத இடங்களில் எப்படி வேண்டுமாகிலும் இருக்கலாம், புண்யம் நமக்கு அனாவசியம், பாபம் நம்மை என்ன செய்யும் என்ற இந்த முகாந்தரங்களால் கலக்கமும் இறுமாப்பும் எழுந்து மனம் கலங்கிவிடும். இக்கலக்கத்திற்கு ஆளாகிபெரியசாமியாராக விளங்கிவரும் மஹான்கள் அநேகர் இக்காலத்தில் ஈச்வரனுக்குச் செய்யவேண்டிய பூஜைகளைத் தாம் கூசாது எற்று காளைகள் போல வளைய வருகின்றனர். இவர்களை எல்லோரும் செய்வன திருந்தச் செய்தவராகக் கொண்டு தமது கர்மாக்களைவிட்டு பக்திகளை தெருக்கூத்தென்னும் பஜனையிலாவது, சாமியார் ஆராதனம் என்ற மனுஷ்யவழிபாட்டிலாவது சிதறவிட்டு ஞானம்பிதற்றி வைதிகவழியை அணுகித்திருந்தச் செய்வனவற்றைச் செய்ய சக்தியற்றவர்களாகி விட்டனர். ப்ரபஞ்சம் ஒருவனுக்கு வேறாகத்தோற்றிக் கொண்டிருக்கும் வரையில் வைதிக விஷயத்தில் நிஷ்காம்ய இயற்கை போலப் பின்பற்றும் ஆற்றல் விலக இடமேயில்லை என்பதை வற்புறுத்த வந்ததே இந்த ஸூத்திரம். ஸகல கர்ம ஸர்வஸங்கம் இவைகளை விட்ட ஸந்யாஸிக்குக்கூட வைதிகமாக செய்யவேண்டுவன சில உண்டு. அவைகளை அவன் திருந்தச் செய்துகொண்டேதான் இருப்பன் என்பதைக் குறிக்கும் இந்தஸூத்திரம். மற்றவர்களோ அவன் அனுஷ்டிக்கும் வைதிக கர்ம உபாஸனா ஞானாதிகளை முயற்சியை முன்னிட்டு அனுஷ்டிக்க வேண்டும் திடமாக. அப்

(இதன் தொடர்ச்சி 418-ம் பக்கம்.)

காந்தி தம்பதிகளின் சென்னை விஜயம்

GANDHIS AT MADRAS

பாரத மாதாவின் அரிய புத்ரராய் விளங்கி தம் தாய்நாட்டிற்கு அகத்தும் புறத்தும் எங்கணும் ஊறு [illegible]ராமல் காப்பதினிமித்தம் தம் வாணாளைச் செலவிட ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டுள்ள மஹா தீரரான ஸ்ரீமான் காந்தியைப்பற்றிக் கேள்விப்படாதவரும் உண்டோ? தென் ஆப்ரிக்காவில் இந்திய புத்ரர்கள் பலவித கொடுமைகளுக்கும் சிறுமைகளுக்கும் ஆட்களாய் உபத்திரவப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் அவர்களுக்குத் தலைவராயும் உபதேசகராயும் முன்னின்று அவர்களது உபத்திரவம் நீங்கும் வரையில் அவர்களுடன் எல்லா அவஸ்தைகளையும் அனுபவித்து தமது பொறுமையினாலும் அதன்வழியாய் ஜயமடையும் முறைமையினாலும், தென் ஆப்ரிக்கா இந்தியரின் நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்தி இந்தியரும் உயர்ந்த நாகரிகத்தை யடைந்த நாட்டினர் என்பதை உலகிற்கே விளக்கிக் காட்டியுள்ளார் என்பதை யாம் கூறவும் வேண்டுமோ? பூர்வ காலத்தில் தர்மம் ஸத்யம் இவைகளின் பொருட்டு பலவித கஷ்டங்களை அனுபவித்து கடைசியில் வெற்றியடைந்த ஹரிச்சந்த்ரன் நளன் இவர்கள் போன்றும் தம் கஷ்டங்களுக்கு மாறாக கேவலம் மேனாட்டார்போல சரீரபலத்தை உபயோகிக்காமல் தம் மனோதிடத்தாலும் ஆத்மசக்தியாலும் தங்கள்மீது எதிர்த்துவரும் கொடுங்கஷ்டங்களை ஒழித்தார்கள் ஸ்ரீமான் காந்தியும் அவர் பத்னியும் தென் ஆப்ரிக்காவில். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள் சென்னைக்கு சமீபத்தில் விஜயம் செய்தது சென்னை வாசிகளின் பாக்யமே!

அவர்கள் இங்குவந்தபொழுது ஜனங்களுக்கு ஏற்பட்ட உற்சாகத்திற்கும் மனக்கிளர்ச்சிக்கும் அளவேயில்லை. மேனாடுகளுக்குச் சென்று இந்தியாவின் வேதாந்தமதக் கொள்கைகளைப் பறையறைவித்து யதிசரேஷ்டராய் விளங்கிய ஸ்ரீமத் ஸ்வாமி விவேகானந்தர் 1897-ம் வருஷம் சென்னைக்கு வந்திருந்தகாலத்தில் நமது ஜனங்களுக்குள் ஏற்பட்ட குதூஹலத்தையும் உற்சாகத்தையுமே இதற்கு ஒப்பிடலாம். பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில் வந்துதித்துப்பிரகாசித்த அநேக இந்திய தேசாபிமானத் தாரகைகளில் எண்ணிறந்த நமது எளிய ஸஹோதரர்களுக்கு ஞானஸம்பத்தும், கல்வித்தேனும், மனோற்சாகப் பெருமழையும் ஏற்பட்டாலொழிய இந்தியதேசம் முன்னுக்கு வரமுடியாதென்ற பெரிய அபிப்பிராயத்தை முற்றும் கைக்கொண்டவர்கள் ஸ்ரீமத் விவேகானந்தரும் ஸ்ரீமான் காந்தியும். "நம்மிந்தியதேசம் உண்மையாகமேன்மையடையவேண்டுமானால் கல்வியறிவும், நியாயமும் பயிரிடுங் குடியானவனுடைய வீட்டுவாசலையடையவேண்டும்; இவ்விரண்டு அரிய நன்மைகளையும் அக்குடியானவன் பெறவேண்டியதாயின் அதிக தூரப் பிரயாணமும் மிகுந்த பொருட்செலவும் அவனுக்கு ஏற்படக்கூடாது" என்று ஸ்ரீமத்விவேகானந்தர் ஓர் உபந்யாஸத்தில் கூறியுள்ள அபிப்பிராயத்தைக் கடைப்பிடித்தவராய் ஸ்ரீமான் காந்தியும் நம் தேசப் பொதுஜனத் தலைவர்களுடன் இவ்விஷயத்தில் தாம் மாறுபடுவதாக மிகபஹிரங்கமாயும் சுருக்கமாயும் சமீபத்தில் வெளியிட்டார்.

இவரையும் இவரைநிழல்போல் தொடர்ந்து எல்லாவழிகளிலும் எல்லா நிலைகளிலும் மனங்கோணாது பதிபக்தி செய்துவரும் இவர் பத்னியையும் நல்வரவேற்றுபசரித்து கௌரவப்படுத்த சென்னைவாசிகள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்தது மிகவும் பாராட்டற்பாலது. பொது ஜனங்களும் தனிச்சங்கங்களும் வக்கீல்களும் மாணவர்களும் இந்துக்கள் முஹம்மதியர் கிறிஸ்தவர்களும் எல்லோரும் ஒருமித்தும் தனித்தனியும் காந்தி தம்பதிகளை உபசரித்தது சென்னை ராஜதானியும் மஹான்களுக்கு ஸேவை செய்வதில் பின் வாங்கியதல்ல என்பதைக் குறிக்கின்றது. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஸங்கத்திற்கும் ஏதாவது சிறந்த உபதேசம் காந்தி செய்ததும் தவிர, அவைகளுக்கு உதாரணங்களைத் தம் அனுபவத்திலிருந்தே எடுத்துக் காட்டினார். அவரது தேசாபிமானத்திற்கு எல்லை என்பது கிடையாது அத்தேச மதபாஷாபிமானங்கள் வெறும் வார்த்தைகளல்ல, ஒவ்வொருவராலும் நேராகக் காரியங்களாகச் செய்து முடிக்கக்கூடியவைகள் என்பதை மிகவும் தெளிவாக எடுத்து சொல்லித் தாமாகவே நடத்தும் காட்டினார்.

எங்கும் புகழ்பெற்று விளங்குகின்ற இவரது தாழ்மையும் அடக்கமும் சாந்தமும் என்னே! தனவந்தராயும் மிகவும் கௌரவமான குலத்தில் பிறந்தவராயுமுள்ள இவர், முற்காலத்தில் மானிடகோடிகளின் கொடுமைகளை நீக்கவந்த மஹா அவதார புருஷர்கள் போல் ஸாதாரண ஜனங்களுடன் தாமும் ஒருவராயிருந்து அவர்களுடன் அளவளாவி அவர்களுக்காகப் பாடுபடவேண்டி அதற்கறிகுறியாய் மிகவும் ஸாதாரண உடை உடுத்து புகைவண்டியிலும் மூன்றாவது வகுப்பில் பிரயாணம் செய்து வந்தனரென்றால் நாம் என் சொல்வது! பஹிரங்கமாய் மேடைகளில் பேசுவதும் ஆரவாரம்செய்வதும் உலகத்தில் மற்றவர் மெச்சும்படியாக நடப்பதுமாயிராமல்

(இதன் தொடர்ச்சி 433-ம் பக்கம் பார்க்க.)

(417-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பொழுதுதான் மஹான் நிலை நமக்கும் வரும். ஆதலால் எந்நிலையிலிருப்பினும் அதற்கேற்ப சாஸ்திரங்களில் என்ன செய்யவேண்டும் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளதோ அதை அவைகளில் கண்டபடி வழுவாது ரஹஸ்ய நோக்கம் உணர்ந்து நடத்தி விடுவதே செய்வன திருந்தச் செய்வதாகும்.

ஆரிய மித்திரன்

அல்லது

வாழ்க்கையின் உண்மைநிலை

ARYAMITRAN

(A short Story)

அனேக மாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னால் அங்கநாட்டில் ஆரியமித்திரன் என்னும் அரசன் ஒருவனிருந்தான். மன்னுயிரைத் தன்னுயிரெனக் கருதுவதில் மனுமாந்தாதாவுக்குப் பின்னிட்டவனல்லன்.

"தாயொக்கு மன்பிற் றவமொக்கு நலம் பயப்பில்
சேயொக்கு முன்னின்றொருசெல்கதியுய்க்கு நீரான்
நோயொக்கு மென்னின் மருந்தொக்கு நுணங்குகே
ஆபப்புகுங்கா லறிவொக்குமெவர்க்குமன்னர்" (ள்வி

என்று கம்பர் தசரத சக்கரவர்த்தியைப் புகழ்ந்தது நமது ஆரியமித்திரனுக்கும் நன்கு பொருந்தும்.

வெள்ளமும் பறவையும் விலங்கும் வேசையர் உள்ளமும் ஒருவழி ஓடும்படி ஆணை செலுத்திய ஆரியமித்திரனுக்குத் திடீரென்று அகாலமிருத்யு நேரவிருந்தது. வேட்டைக்குப்போய்க் களைத்துத் தாகவிடாயோடிருந்த தருணத்தில், மிகவும் குளிர்ந்த தண்ணீரைப் பருகியதால் ஜுரம் கண்டு படுத்த படுக்கையோடிருந்தான் அரசன். அரண்மனை வாசலில் எள்ளுக்கூட விழ இடமில்லாதபடி ஜனங்கள் நின்றுகொண்டு துன்பந்தேங்கிய முகத்துடன் அரசனுடைய தேகஸ்திதியை அறிய அவாவுற்றிருந்தனர். அரண்மனைக்குள்ளே அரசன் படுத்திருந்த அறையில் அசுவினி தேவர்க்குச் சமானமான இரண்டு வைத்தியர்களும் மற்றைய பிரதான உத்தியோகஸ்தர்களும் இருந்தனர். அரசனுடைய பட்டமகிஷி திரைக்கு மறைவில் அழுதகண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக விருந்தாள்.

அத்தருணத்தில் அரசனுக்குத் தன் நினைவே இல்லை. சுவாசம் மட்டும் மெதுவாக வந்துகொண்டிருந்தது. வெளியே நின்ற ஜனங்கள் காவற்காரர்களை மீறிக்கொண்டு உள்நுழைந்து சப்தம் செய்யாமல் அரசனைப் பார்த்துப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். அப்படிப் போவதாலுண்டான சப்தத்தால் அரசன் விழித்ததுண்டா? இல்லை. பிரகாசமாக எரியும் தீபங்களால் அரசன் கண்ணுக்குக் கூச்சம் ஏற்பட்டதா? இல்லை. ராஜ சபையில் அணுகக்கூட அருகரல்லாதவர் பலர் வந்ததை அரசன் அறிந்துகொண்டானா? இல்லை. ஏனெனில் அவனுக்குப் பஞ்சேந்திரியங்களும் அடங்கிவிட்டன. கடைசியாக, கண்கள் மூடின. வாய் மூடிற்று. இருதயமும் சப்தம் செய்யாமல் நின்றொழிந்தது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் சவமிருந்த அறை நிர்மானுஷ்யமாயிற்று.

அரசனுக்கு ஞாபகம் திரும்பி வந்தபோது எங்கும் நிச்சப்தமாகவே யிருந்தது. சுவர்க்கத்திலிருப்பதுபோல அவனுக்குத் தோன்றியது. பிரகாசமாக ஐந்தாறு தீபங்கள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அவனுடைய முகத்தைத்தவிர மற்றைய பாகமெல்லாம் பட்டு வஸ்திரத்தால் மூடப்பட்டிருந்தது. புஷ்பமாலைகள் சரம் சரமாக கட்டிலின்மீது தொங்கின. வாசனைத் திரவியங்களின்மீது படிந்து வீசிய இளங்குளிர் காற்று உற்சாகத்தைத் தந்தது. சற்று தூரத்தில் ஆறு சிப்பாய்கள் கத்தியும் கையுமாகக் காவல் செய்துகொண்டிருந்தனர். என்றாலும் அவர்கள் அனைவரும் அயர்ந்து தூங்கினர்.

அவ்வமைதி வெகு மனோகரமாக விருந்தபடியால் அரசருக்கு எழுந்திருக்கப் பிரியமில்லை. அரண்மனைக்கு வெளியே ஜாமம் கூறுபவர்கள் நடுநிசிக்கு இன்னும் ஒரு முகூர்த்தம் இருப்பதாகக் கூறியது அரசன் காதுகளில் விழுந்தவுடன் அவன் மெதுவாக எழுந்திருந்து புன்சிரிப்போடு கட்டிலில் உட்கார்ந்தான். உடனே அவனுக்குப் பெருந்துக்கமுண்டாயிற்று. கட்ட ஆரம்பித்த ஆலயங்கள் பல அரைகுறையாக நின்றன. ராஜ்ய விஷயமாய்ச் செய்த சீர்திருத்தங்கள் முற்றுப்பாடடையவில்லை. தானதருமங்கள் செய்ய எண்ணியது நிறைவேறவில்லை. தன்னை நம்பிவந்த குடும்பங்கள் பல பாழாய்ப் போகும். இந்த எண்ணங்களெல்லாம் அவனுக்கு அத்தியந்த துக்கத்தைக் கொடுத்தன. ஆதலால் அவன் தழுதழுத்த குரலில், "ஏ! ஜகதீசா! என் ஆயுட்காலத்தை இப்படியா சுருக்கியருளவேண்டும்? எனது பிரஜைகளின் நன்மைக்காகச் செய்யவெண்ணிய காரியங்கள் பல குறையாகக் கிடப்பதை நீர் காணவில்லையோ?" என்று மெதுவாகப் பிரார்த்தித்தான். அத்தருணத்தில், "அரசனே! உனதுமரணம் ஏற்கெனவே நேர்ந்துவிட்டது. நீ பிரார்த்தித்தபடியால் உனக்கு இன்னும் ஒரு முகூர்த்தகாலம் அவகாசம் கொடுக்கிறேன். அக்காலத்துக்குள் நீ உயிரோடிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பவர் மூன்று பேரைக் காண்பாயானால், உனது ஆயுளை நான் நிச்சயமாகக் கொடுப்பேன்" என்ற அசரீரிவாக்கு எழுந்தது.

அரசனுக்கு இரண்டு விதத்தில் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. தனது வேண்டுகோளை கடவுள் கேட்டாரென்பது ஒன்று. பிரஜைகளின் க்ஷேமமே தன் க்ஷேமமெனக் கருதியிருந்த தனக்கு மூன்றுபேர் அகப்படாமலிருப்பார்களா என்பது ஒன்று. தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஒரு முகூர்த்தகாலத்தை வீண் மனோராஜ்யத்தில் செலவழிக்கக்கூடாதென்று தீர்மானித்து, படுக்கையில் தலையணைகளை அடுக்கி மனிதனைப்போல வைத்து மூடிவிட்டு மெதுவாக வெளிப்புறப்பட்டான்.

அரண்மனை வாசலுக்கு வந்ததும், முதலில் எங்கே போவது என்ற சந்தேகம் உண்டாயிற்று. "பிராணநாதன்" என்று அனவரதமும் தன்னைக் கொண்டாடிய தன் மனைவியிடம் போகலாமாவென்று நினைத்தான். ஆனால் அத்தருணத்தில் அவள் மிகுந்த துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பாளாதலால், அங்கு போவது

உசிதமல்லவென்று நினைத்து, வேறு பக்கம் திரும்பினான்: நிலவு வெளிச்சத்தில் பட்டணம் முழுவதும் அடுக்கடுக்காய்த் தெரிந்தது. "லக்ஷக்கணக்காய்க் குடியிருப்பவரில் மூன்றுபேர் அகப்படுவது துர்லபமா? வேண்டுமானால் எனக்காக உயிரைக் கொடுக்க மூவாயிரம் பேர் முன்வருவார்களே!" என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்ட அரசன் அப்பால் செல்லுகையில், அங்கு வாசற்படியில் ஒரு சிறு குழந்தை உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தது.

அவ்விடத்தில் காவல் செய்துகொண்டிருந்த சிப்பாய் அருகில் வந்து "குழந்தாய்! என் அழுகிறாய்?" என்று கேட்டான்.

"என் அப்பாவும் அம்மாவும் அரண்மனைக்குப்போயிருக்கிறார்கள்; ராஜா செத்துப்போய் விட்டாராம்; அவர்கள் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை, எனக்குப் பசிக்கிறது. தூக்கம் வருகிறது. ஐயோ! ராஜா உயிரோடிருக்கக் கூடாதா?" என்று அக்குழந்தை சொல்லிற்று.

அரசனுக்கு இதைக்கேட்டதும் அத்தியந்த சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. தனது பிரஜைகளில் தன் உயிரை வேண்டுகிற ஒருவரைக் கண்டுவிட்டானல்லவா? அரசனுக்குக் குழந்தையில்லை. ஆகவே இந்தக் குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்தி அதற்கு ஏதாவது தின்பண்டம் கொடுத்திருப்பான். ஆனால் தனக்கு ஏற்பட்ட முகூர்த்தத்தில் கால் முகூர்த்தம் கழிந்துவிட்டது. மேலும் அவன் தனது உயிர்த்தோழனான அக்கினிமித்திரன் வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான். போகும் வழியெல்லாம், 'ஐயோ! பாவம்! அக்கினிமித்திரன் எனக்காகமிகவும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பான் என்பது நிச்சயம், அவன் எனக்கு முன்னால் இறந்திருப்பானானால் நான் தாங்கியிருக்கமாட்டேன்" என்று மனோராஜ்யம் பண்ணிக்கொண்டே சென்றான்.

அரசன் அக்கினிமித்திரன் வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும், அங்கே மூட்டைகள் வண்டிகளில் ஏற்றப்படுவதையும், குதிரைகள் கட்டப்படுவதையும், விளக்குகள் கொண்டுபோகப்படுவதையும் மற்றுமுள்ள அவசர காரியங்களையும்கண்டான். அக்கினிமித்திரனைமட்டும் காணவில்லை; அறைகள் தோறும் தேடினான். அங்கும் அவனில்லை. "துக்கத்தினால் அக்கினிமித்திரன் இறந்துபோயிருப்பானோ?" என்றுகூட அரசன் சந்தேகித்தான். கடைசியாக, அக்கினிமித்திரன் தனியாக உட்கார்ந்து படிக்கும் அறைக்குள் அரசன் நுழைந்தான். அங்கும் அவன் காணப்படவில்லை. ஆனால் அங்கிருந்த அலங்கோலத்தால், அவ்வறையினின்றும் சற்று முன்னர்தான் அக்கினிமித்திரன் வெளியேறியிருக்கவேண்டுமென்பது தெரிந்தது. விளக்கின்கீழ் பாதி கருகின கடிதத்துண்டு கிடந்தது. அது அரசனுடைய கையெழுத்திலிருந்தபடியால் அதை அவன் எடுத்துப்பார்த்தான். ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக அவன் செய்யவெண்ணிய ஏற்பாடு ஒன்று அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது. தன் ஏற்பாடு இப்படி வீணாய்ப் போவதைக் கண்டு வருந்திய அரசன், அக்கடிதத் துண்டைக் கீழே எறிந்தான். உடனே இருவர் அவ்வறைக்குள் நுழைந்தனர். அவர்கள் பின் வருமாறு பேசிக்கொண்டனர்:—

"அக்கினிமித்திரன் எங்கே?"

"புது ராஜா பேட்டிக்குப்போயிருக்கிறார். நாங்கள் சங்கடத்திலிருக்கிறோம். புது ராஜாவுக்கு பழையவரசனுடைய ஏற்பாடுகள் ஒன்றிலாவது பிடித்தமில்லை. அக்கினிமித்திரன் பழையவரசனுடைய நண்பராகையால், அதற்காகவே புதியராஜா அவர்மீது சற்று அருவருப்பாக விருப்பார், ஆதலால் கொஞ்சம் முன்னாடியே போய் ஏதாவது சமாதானம் செய்துவரலாமென்று போயிருக்கிறார். நாமெல்லோரும் காலத்துக்கு ஏற்ற கோலம் போடுபவர்தாமே!"

"வாஸ்தவந்தான்; அக்கினிமித்திரன் செய்யவெண்ணியதுதான் நியாயம். நானும் சொல்கிறேன். பழைய ராஜாவுக்குக் கொஞ்சமேனும் தாராதரம் தெரியவில்லை. வங்கநாட்டோடு சண்டைக்குப் போகவேண்டுமென்றேன். கூடாதென்று மறுத்துவிட்டார். சண்டைக்குப் போயிருந்தால், அந்த கிடைக்கும் கொள்ளையினால் நாமெல்லோரும் குபேரர்களாகியிருக்கலாமே. வலியவன் எளியவனோடு சண்டைக்குப் போகக்கூடாதென்று அவர் சொன்னார். வலியவனுக்குத்தான் இது காலமாயிற்றே."

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள் அரண்மனைத் தளகர்த்தரும் கொத்தவாலுமே. இவர்களுடைய சம்பாஷணையை இன்னும் கேட்கப்பிரியமில்லாதவனாய் அரசன் அப்பால் சென்றனன்.

"உத்தியோக முறைமையில் என்னால் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கும் இவர்கள் இப்படிப் பேசிக்கொள்வதில் ஆச்சரியமில்லை, எனது பிரஜைகள் என்னிடம் பூர்ணவிசுவாசமுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அரசன் போனான்.

சாதாரணமாக சந்தை கூடுமிடத்தில் ஜனங்கள் அல்லும் பகலும் கூடியிருப்பாராதலால் அரசன் அவ்விடத்தை நோக்கிச் சென்றான். அவன் எதிர்பார்த்தபடியே அங்கு ஐந்தாறு பேர் கூடி, சூதாடிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கேட்கலாமென்று அரசன் அங்கு நின்றான்.

"தொலைந்தது சனி; ஒரு காசுகூட அதிகமாகச் செலவழிக்காத அரசன் இருந்தென்ன போயென்ன? புது ராஜா ஜோர் பேர்வழி" என்றான் ஒருவன்.

இன்னொருவன், "ஆமடா! இவனுக்கு எப்போதும் தெருத்தெருவாய் அலைந்து மூலை முடுக்குகளிலும் சந்து பொந்துகளிலும் என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்பதுதான் வேலை, ராஜாவாகஇருந்தால் கவுரவத்தோடு உள்ளடங்கியிருக்கவேண்டாமா?" என்றான்.

"என்னடா, அப்பா! இந்த ராஜா காலத்தில் கூத்து உண்டா? பாட்டு உண்டா? வேறு விளையாட்டுத்தான் உண்டா? இவைகளை எப்போது காண்போம் என்று ஆகிவிட்டது" என்றான் இன்னொருவன்.

"மரணதண்டனையை அடியோடு எடுத்துவிட

வேண்டுமென்றானும் இந்த ராஜா. அப்படியானால் சிறையிலடைபட்ட கைதிகளைக்கொண்டு எல்லா வேலைகளையும் செய்ய எண்ணிக்கொண்டிருந்தான் போலும்! ராஜாவின் மனத்தை அறிந்தவர் யார்?" என்றான் வேறொருவன்.

அரசனுக்கு இந்த சம்பாஷணையும் பிடிக்கவில்லை. யார் பொருட்டாக உடல்பொருள் ஆவியைச் செலவிட்டானோ, அவர்களே அவன் செய்ததை உணரவில்லை.

இதற்குள் அரை முகூர்த்தம் கடந்துவிட்டது. அன்பர்கள் குறை கூறுவதால் விரோதிகள் வைவது கொடூரமாக விராது என்று நினைந்த அரசன் தனது ஜன்ம சத்துருக்கள் அடைபட்டிருக்கும் சிறைச்சாலைக்குச் சென்றான். அவ்விடத்தில் ஒருவன் மட்டுமிருந்தான். அவன் எதையோ சிந்தித்தவனாகத் தரையில் மல்லாந்து படுத்துக்கொண்டிருக்கையில் சிறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு சிறைக்காவலன் உள்ளே நுழைந்தான். கதவு திறக்கப்பட்ட சப்தத்தால் விழித்துக்கொண்ட குற்றவாளி நிமிர்ந்துபார்த்து "என்ன காவலரே, நாளைக் காலையிலல்லவா என்னைத் தூக்கிவிடவேண்டியது? அதற்குள்ளேயே வந்துவிட்டீரே, இருந்தாலும் நான் பயப்படவில்லை; சற்று பின்னர் போகிற உயிர் சற்று முன்னர்ப்போனால் என்ன? நான் தயாராகவே இருக்கிறேன். எனக்கு ஒரு உதவி மட்டும் செய்யும், இதோ ஒரு கடிதம் எழுதிவைத்திருக்கிறேன், அதை எனது மனைவியிடம் கொடுத்துவிடும்" என்றான்.

"அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. ராஜா இறந்து விட்டார். புதிய ராஜா பட்டத்துக்கு வரப்போகிறார். அவருடைய கொள்கைகள் உன் கொள்கைகளைப் போன்றனவாதலால், உன்னை மன்னித்திருக்கின்றனர். எந்த நிமிஷத்தில் நீ கொலைத்தண்டனையடைய இருந்தாயோ அந்த நிமிஷத்திலேயே நீ விடுதலை பெறுவாய்" என்றான் சிறைக்காவலன்.

"இறந்து விட்டாரா?" என்றான் குற்றவாளி மிகுந்த திக்பிரமையுடன்.

"ஆமாம் இறந்துவிட்டார்" என்று காவலனுடன் வந்த அக்கினிமித்திரன் பதில் சொன்னான்.

குற்றவாளி எழுந்திருந்து நின்று, புருவத்தின் மீதிருந்த வியர்வையைத் துடைத்துவிட்டு, "ஐயா! அரசர் இறந்தது எனக்கு மிகவும் துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. எனக்கு அவரிடம் பூர்ண விசுவாசம். என்னையும் அவர் ஒருவாறு அன்பாகவே நடத்திவந்தார். ஏதோ காலவித்தியாசத்தால் நான் சிறைப்பட்டேன். அது கிடக்கட்டும்; சின்னஞ்சிறு வயதுள்ள ராணி மனம் எப்படிப் பதைக்காது? ஐயோ! அவர் உயிருடன் இருந்திருக்கக் கூடாதா?" என்றான்.

குற்றவாளியின் கண்களில் ஜலம் வந்தது. அக்காட்சியைக் காணப் பொறாத அரசன். அப்பால் அகலும்போது முக்கால் முகூர்த்தம் கடந்துவிட்டது. அரசனுக்குத் துக்கம் வந்துவிட்டது. எவருடைய நன்மைக்குப் பாடுபட்டானோ அவர்கள் அவனை மதிக்கவில்லை. ஒன்றுமறியா இளங்குழந்தை யொன்றும், ஜன்மசத்துரு ஒருவனுமே அவனுக்கு அனுகூலிகளாக இருந்ததைக் கண்டு "ஏன் இந்தக் காரியத்தை மேற்கொண்டோம்" என்று எண்ணினான். கடவுள் செயலுக்குப் பழுது சொல்லவா? தனது நற்காலத்துக்காகவே அவ்வாறு அகால மரணம் நேர்ந்ததுபோலும் என்று சிந்தித்தான். ஆகவே மரணத்தில் அவனுக்கிருந்த பயமும் வெறுப்பும் நீங்கின. என்றாலும், எஞ்சிய அற்பகாலத்துக்குள் தன் மனைவியையும் சோதிக்கலாமென்று அவளிருக்குமிடம் சென்றான்.

அங்கு அவள் தன்னந்தனியளாய் முகத்தில் துணியைப்போட்டு மூடிக்கொண்டிருந்தாள். எங்கு பார்த்தாலும் அவகோலமே நிரம்பியிருந்தது. "ஐயோ! ஒருத்திகூட என் உயிர்த்துணைவியின் அருகில் இல்லையே! என்ன குரூரம் இது?" என்று அரசன் எண்ணினான்.

அடுத்த நிமிஷத்தில் அவ்வறையின் சுவரிலுள்ள கள்ளக் கதவு ஒன்று திறக்கப்பட்டது. அக்கதவு இருப்பது தனக்கும் தன் மனைவிக்கும் மட்டும் தெரியுமென்று அரசன் நினைத்திருந்தான். அக்கதவின் வழியாக ஒரு மனிதன் உள்ளே வந்தான்.

முகத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த ராணி வந்தவனை மௌனம் சாதிக்கும்படி சாடை காட்டிவிட்டு, பிறகு "இத்தனை நாழிகையா இவ்விடம் வருவதற்கு? சனிதான் தொலைந்து விட்டதே. இனி நமக்கு என்ன பயம்? நாம் சுகமாகக் காலம் கழிக்கலாம்" என்று சொன்னாள்.

இப்பாவச் சொல்லைக் கேட்டவுடன் அரசன் திரும்பிவந்து தனது மரணப் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டான். "தெய்வமே உனது செயலுக்குப் பழி சொல்ல வல்லவன் யாவன்? இந்த ஒரு முகூர்த்தங்கூட நீர் எனக்குக் கொடுத்திருக்கவேண்டாம். கோடானுகோடி ஜனங்களில் என் விஷயமாக அனுதாபப்படுவோர் மூவரில்லையே. கடைசியாகக் கண்ட காட்சி நான் கனவிலும் கண்டறியாததாக விருந்தது போதும். போதும் இவ்வாழ்க்கை" என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

உடனே ஜாமங் கூறுபவர்கள் நடுநிசியாயிற்று என்று கூறினார்கள்.

காவல் செய்து கொண்டிருந்த சிப்பாய்கள் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டனர். படுக்கையில் அரசன் முன்போலவே படுத்திருந்தான். ஆனால் அவன் முகம் பார்க்கப் பயங்கரமாக மாறியிருந்தது.

ராணியம்மாள் இன்னொருதரம் வந்து பார்க்கவிடக் கூடாது என்று அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

ஸ்ரீ சைலர்.

சென்னை ஹைகோர்ட் கோடை விடுமுறை.—சென்னை ஹைகோர்ட் வெயில் காலத்திற்காக மே மாதம் 3-ந் தேதி முதல் ஜூலை மாதம் 10-ந் தேதி வரைக்கும் மூடப்படும். மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் ஸ்பென்ஸர் விடுமுறைகால ஜட்ஜியாக விருப்பார்.

ரணகேஸரி அல்லது ராஜபக்தி.

RANAKESARI

(388-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அங்கம். 4

களம். 1

இடம்: சேரன் அரண்மனை வாயில்

காலம்: மாலை.

ரண.—இனித்தான் த்வைதீபாவத்திற்கு ஸமயம். இந்த ரணகேஸரியின் ராஜ்ய தந்திரங்களில் பயிற்சிக்கு ப்ரயோஜன காலம் இனித்தான். சற்றும் தயவென்பதே யில்லாத இந்தச் சேரனிடம் வேறெதுவும் ப்ரயோஜனப்படாது. வைரத்தை வைரத்தால் வெட்டவேண்டும். ஸர்ப்பத்திற்கு ராஜா மூங்கிற்றடி. அப்படிப்போல் இந்தச் சேரனை வஞ்சனையால் ஏமாற்றினாலன்றி கார்யம் ஸாத்யமாகாது. ஆகையால் சேரனுடைய ஸந்நிதானத்தை யடைந்து, அவனிடம் ஸேவகனாயமர்ந்து, அவனுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாகி, காராக்ரஹத்திற்கே தலைமை யதிகாரியாக வேண்டும். ஸமயோசித புத்தியே, ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி உதவிபுரிவாய்! (சற்று உள் ப்ரவேசித்து) யாரடா, ஸேவகன்! சோழதேசத்திலிருந்து ஒரு சுத்த வீரன் வந்திருப்பதாகவும் அவன் அரசனைப் பார்க்க விரும்புவதாகவும் தெரிவிப்பாய்!

சே.—ஸ்வாமி இன்னாரென்று பேர் சொல்லாவிட்டால் ப்ரயோஜனமில்லை. இது ராஜாக்ஞை, ஸ்வாமி.

ரண.—ஸமரஸிம்ஹன் என்று சொல்லு.

விதூ.—(தனக்குள்) ஸமரஸிம்ஹனா இவர். ஸ்வாமி மன்னிக்கவேண்டும். இதோ சொல்லிவிட்டு வருகிறேன். (உள்ளேப்ரவேசித்து) மஹாராஜ்—த்வார தேசத்தில் ஸமரஸிம்ஹர் என்ற ப்ரக்யாதிபெற்ற சோழதேசத்து வீரர் வந்திருக்கிறார். தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

சே.—யார், ஸமரஸிம்ஹனா. இங்கே வரச்சொல்.

விதூ.—(ரணகேஸரியைப்பார்த்து) ஸ்வாமி, வரும்படி அரசன் ஆக்ஞை பிறந்திருக்கிறது.

ரண.—(உள்ளே ப்ரவேசித்து) ராஜந்! நமஸ்காரம்.

சே.—நான் தங்களைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் பார்த்ததில்லை. ஏன்—உட்காரலாம். தங்களைக் காணும்படி இப்பொழுதுதான் அத்ருஷ்டம் கிடைத்தது.

ரண.—ப்ரபு—ஸேவகன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கென்ன இவ்வளவு மரியாதை?

சே.—இருந்தாலும் வீர்யலக்ஷ்மி உம்மிடம் குடிகொண்டிருப்பதால்தாம் தேவாம்சம்பெற்றவரன்றோ?

ரண.—ப்ரபு, அவைகளெல்லாம் கிடக்கட்டும். நான் சோழ ராஜனது ஸேவகனே. என்னிலும் மரியாதைக் குறிபவர், அவ்விராஜ்யத்தில் அநேகர் உண்டாயினும் இந்தக் கார்யத்தை என்னிடம் சொன்னார்.

சே.—சோழராஜனிடமிருந்து கார்யமாகவா என்னிடம் வந்திருக்கிறீர்கள்? ரொம்ப ஸந்தோஷம். என்ன விசேஷம்?

ரண.—ப்ரபு, நான் போகமாட்டேனென்று சொன்னேன் அவர் கேட்கவில்லை. நானே போகவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தினார். அப்புறம் என்ன செய்யலாம்? ராஜாக்ஞை, புறப்பட்டு வந்தேன்

சே.—(பரபரப்புடன் முகத்தில் விவர்ணம் தோன்ற) ஏன் என்ன விசேஷம்?

ரண.—(ஸ்வகதம்) இன்னதென்று சொல்லாமல் கூடமாகச் சொன்னதில், இவர் முகம் விவர்ணம் அடைவானேன்? முன்னர் நம்முடைய அரசர் சேரனை முறியடித்த காலத்து, சோழன் போர்ச்சேவகர்களே நம்மரசனுக்கு உதவிசெய்தனர் என்று ஹரிஹர தேவர் சொன்னார். அப்படியிருக்க, சோழராஜன் பெயர் சொன்னவுடன் ஒரு பய பக்தியும், அவரிடமிருந்து கார்யமென்று கூடமாய்ச் சொன்னதில் முக விவர்ணமும் இவருக்குண்டாயது ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது.

சே.—என்ன ஸமரஸிம்ஹரே, ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாய் யோசிக்கிறீர்களே. எதாயிருந்தாலும் சொல்லிவிடலாம். உம்பேரில் என்ன குற்றம்? அரசன் சொல்லச் சொன்னதை நீர் மென்று விழுங்குவானேன்?

ரண.—அப்படி யொன்றுமில்லை. நான் சற்று மரியாதை க்ரமங்கள் தெரியாதவன். தடித்தனமாய் ஸங்கதிகளைச் சொல்லிவிடுவேன். ராஜ ஸந்நிதியில், அதிலும் என்னுடைய ஸ்வபாவம் முழுவதையும் பழகியறியாதவர் ஸந்நிதியில், நான் பேசினால், என் தடித்தனத்தால் எதாவது மனஸ்தாபத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுவேனோ வென்ற பயத்தால்தான் நான் போகமாட்டேனென்றது.

சே.—(பெருமூச்செறிந்து) ஓஹோ, அப்படியானால் நீங்கள் கார்யத்தை யின்னும் சொல்லவில்லையே!

ரண.—நானென்னவோ இப்படிப் பேசுகிறேன் என்று எண்ணக்கூடாது. இன்னின்ன மாதிரி சொல்லு என்று அரசன் என்னை அறையிலாட்டி அம்பலத்தில் விடுத்தார்.

சே.—ஹா—ஹா—அப்படியா! சுத்தவீரர்களுக்கும் ராஜபக்தியும் விச்வாஸமுமே உருவானவர்களுக்கும் கள்ளங்கபடு அதிகமாகத் தெரியாதென்று நான் அறிவேன். சும்மா சொல்லுங்கள். எனக்கு வருத்தமேயில்லை.

ரண.—அதெல்லா மொன்றுமில்லை. தாங்கள் பாண்டியனை—

சே.—சிறையி லடைத்திருக்கிறேன். இஷ்டப்படி நடந்து கொள்ளுகிறேனென்று உம்மரசனிடத்தில் சொல்லுங்கள்.

ரண.—தாங்கள் வீரமார்த்தனனைச் சிறைப்படுத்திய

விஷயம் எம்மரசனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால்தான் என்னை இங்கேயனுப்பியது.

சே.—தெரியுமா அவருக்கு! ஹா ஹா, என்னமோ அவருக்கு தெய்வக் ஞானமாகத்தா னிருக்கிறது அல்லவா?

ரண.—(ஸ்வகதம்) இவன் போகிறவழியில்விட்டுப் பார்ப்போம். (ப்ரகா) ஆம். எனக்குத் தெரியாதா? அவரிடம் எங்களுக்கெல்லாம் தேவதாவிசுவாஸம் ஏற்பட்டிருப்பதே இது காரணம்பற்றியே யன்றோ (சேரன்முகத்தை யுற்றுப்பார்த்துக் கொண்டே) அவ்விததெய்வ அறிவு தன்னிடமிருப்பதை தங்களுக்குப் பரீக்ஷை கூட காண்பித்திருக்கிறாரா மல்லவா?

சே.—(நடுங்கிய குரலுடன்) ஆம் வாஸ்தவந்தான்.

ரண.—(ஸ்வகதம்) அந்தக் கரிக்காலச்சோழன் இவனுக்கு எவ்விதத்திலோ பயம் காண்பித்திருக்கிறான். இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமில்லாத ஸம்பாஷணையில் இவருக்கு இவ்வளவு நடுக்கம்பிறப்பானேன்? (ப்ரகாம்) எல்லா ஸங்கதிகளும் ஸவிஸ்தாரமாய் என்னிடம் சொன்னார்.

சே.—எல்லாமா? எல்லாவற்றையுமா?

ரண.—(ஸ்வகதம்) ஓஹோ, பிசாசைக்கண்டு நடுங்குவது போலன்றோ சோழன் பெயரைக்கேட்டு நடுங்குகிறான். ஒரு யுக்தி தொடுக்கிறேன். (ப்ரகாசம்) எந்தக் காரியத்தி லென்னை ஏவினாலும் அதைத் தலையாலே செய்கிறேன் என்று நீர் அவரிடம் ப்ரதிக்ஞை செய்திருக்கிறவரை என்னிடம் சொன்னார்.

சே.—ஹா—ஹா—

ரண.—அவருடைய ரஹஸ்யங்கள் முழுவதும் எனக்குத் தெரிந்ததால்தான் என்னைத் தங்களிடம் அனுப்பினது. இதெல்லாம் வெளிக்காட்டக் கூடாத காரியங்களல்லவா?

சே.—(மிரள விழித்து) ஆனால்—காளி—பலி—எல்லா விஷயமும் தங்களுக்குத் தெரியுமோ?

ரண.—எனக்குத் தெரியாத ரஹஸ்யமொன்றுமில்லை. எனக்குத் தெரியாமல் அவர் ஒரு காரியமும் நடத்துவதில்லை. அது கிடக்கட்டும்—இப்பொழுது வந்த காரியத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம். பாண்டியனிடம் சில ரஹஸ்யமான விஷயங்கள், அவர் இங்கு வருவதற்குள் அறியவேண்டியிருக்கிறது.

சே.—உங்கள் மஹாராஜாவா இங்கு வரப்போகிறார்? எப்போது?

ரண.—ஆம். நாளைக்கொரு நாள் க்ரமித்து வருகிறார். அதற்குள் அவனைக் கேட்கவேண்டிய விஷயங்கள் சிலவற்றைக் கேட்டறிந்து வைக்கச் சொன்னார். இது அவச்ய காரியமாகச்சே, இதில் எவ்வித ஆக்ஷேபணையும் நீர் செய்யலாகாதென்றும் அப்படிச் செய்வதானால் பழையகதைகளை ஞாபகமூட்டும்படிக்கும் சொன்னார்.

சே.—நான் ஆக்ஷேபணை செய்வதா யிருந்தால் தானே!

ரண.—ஆம். அவர் அறிகுறியாக மோதிரம் கொடுத்திருக்கிறார், வேண்டுமோ? (என்று பைக்குள் கைவிட்டுத் தேடுகிறான்).

சே.—ஸ்வாமி வேண்டாம். எல்லா ஸமாசாரங்களும் தங்களுக்குத் தெரிந்திருப்பதே பெரிய அறிகுறி. வாருங்கள், உங்களை நானே காராக்ரஹத்திலிருக்கும் அந்தப் பாண்டியனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறேன்.

ரண.—(ரங்கத்தில் முன் வந்து) எந்தக் காரியத்தில் நாம் இறங்குகிறோமோ, அது சீக்ரம் முடிவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் தாமதமின்றி நேருதலே அச்காரியம் தாமதமின்றிக் கைகூடு மென்பதற்குரியதோர் சுபசகுனமாகும். தெய்வபலம் பூர்ணமாக இருக்குமானால், அணுவும் மேருவாகிறது, புல்லும் ஆயுதமாகிறது. தடுக்கிவிழுந்தாலும் அதுவுமோர் அடிவரிசையாகிறது. இப்படி எதிர்பாராதவண்ணம் காரியம் கைகூடிவந்ததே பெருமாச்சரியம். நம்மரசன்மீது கருணையற்று கஷ்ட பரம்பரையை மேன்மேலும் பொழிந்த தெய்வங்களே பச்சாத்தாபத்துடன் தாம் செய்த தீங்குகளுக்கு ப்ரதீகாரம் செய்ய ப்ரயத்நமெடுத்திருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. கடவுளே! இப்படியே என் காரியங்கள் மேன்மேலும் ஜயமடையுமானால், நான் க்ருதார்த்தனாவேன்.

(நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

அங்கம் 4

களம் 2

இடம். காராக்ரஹம் காலம்-மாலை.

வீர.—ஸுந்தரேசா, உம் கருணையிருந்தவாறென்னே யென்னே? ஐசுவர்யமதத்தால், அதிகார மதத்தால் நம்மை ஸ்மரிக்கமாட்டா னென்றெண்ணியே எனக்கு நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை தடுத்தாட்கொண்டு காட்டவன்றோ ப்ரபு இங்ஙனம் தாம் அருளினது. ஹே, பகவந்! இப்பொழுது தங்களுடைய நாமமே அனவரதமும் என் நாவில் நிற்கின்றது. எனக்கினி யென்னகுறை! என் பாக்யமே பாக்யம், ஹே ஈசுவரா! இனி உம்மை மறப்பதில்லை. உம்முடைய த்யானத்தால், நான் உம்முடைய தயவிற்குப் பாத்ரனாவேன், இனி ஜந்மத்தை யொழிப்பேன்—சிவ—சிவ—

(சேரனும் ரணகேஸரியும் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.)

இதோ சேரனும் ரணகேஸரியும் வருகிறார்களே! ரணகேஸரி என்னைச் சிறைமீட்க வந்திருப்பானோ! எனக்குச் சிறையிலிருந்து தப்பித்தென்ன ஆகவேண்டியதிருக்கிறது?

சே.—வீரமர்த்தனா! உன்னிடம் ஏதோ சில ஸமாசாரங்கள் பேசவேண்டியிருக்கிறதென்று சோழ மஹாராஜனிடமிருந்து ஸமரஸிம்ஹர் வந்திருக்கிறார். அவர் கேட்பனவற்றிற்கெல்லாம் ஸரியாக பதில் சொல்லவேண்டும். தெரியுமா? ஜாக்கிரதை.

(நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

வீர.—ரணகேஸரி.

ரண.—அந்தப்பெயர் வேண்டாம் ப்ரபு, ஸமரஸிம்ஹன் இப்பொழுதென்க்குப் புதுப்பெயர்.

வீர.—எதற்காக இப்புதுப்பெயர் வஹித்தாய்.

ரண.—தங்களைச் சுலபமாய் தர்சிக்க வேண்டியதற்காகத்தான்.

வீர.—ரணகேஸரி, உன்னுடைய பக்தி விசுவாஸத்தை நான் நன்று யறிவேன். அப்படி யிருந்தும், நானுன்னை ப்ரதான மந்திரி உத்யோகத்தினின்றும் நீக்கி அந்த தர்மதியை ராஜ்யத்தில் ப்ரதான மந்திரியாக உத்யோகம் கொடுத்தேன் என்ற விஷயத்தில் என்பேரில் உனக்கு வருத்த மிருக்குமே! என்னை மன்னிப்பாயா? நான் ஸ்வேச்சையாய் அக்கார்யத்தைச் செய்யவில்லை.

ரண.—ராஜந், தங்களுடைய ஸ்வபாவம் முழுவதையும் பழக்கத்தால் நன்கறிந்த நானே இத்தகைய கார்யம் நேர்ந்ததற்காகத் தங்கள்பேரில் வருத்த மடைவேனுனல் என்னைவிட் மூட்டாளுமுண்டோ? ப்ரபு, எனக்கதில் மனஸ்தாபமேயில்லை. ஆனால் இன்னதென்று விளங்காத ஒரு ரஹஸ்யம் மட்டும் இதற்கெல்லாம் அடியிலிருக்கவேண்டும் என்று ஊஹித்தேன். நான் தங்களையே கேட்டிருப்பேன். என்னமோ காலவித்யாஸம் இப்படிக்கெல்லாம் நேரவேண்டியதிருக்கும்பொழுது தங்களை எப்படிக் கேட்க வரும்.

வீர.—ரணகேஸரி! நான் உன்னிடம் யோசனை கேட்காமல் போனதன்றோ இவ்வளவு கஷ்டகாலங்களுக்கும் இடமாயது.

ரண—ப்ரபு, தங்கள்பேரில் சாற்றப்பட்ட குற்றத்திற்கு எவ்விதத்திலும் தாங்கள் காரணமாகவாவது உடந்தையாகவாவது இருக்கமுடியாதென்பது நிச்சயமாய் என் மனதிற்குத் தெரிந்த விஷயம்.

வீர—அப்பா ரணகேஸரி, நீ ஒருவனுவது என் பேரில் நல்ல அபிப்ராயம் கொண்டிருக்கிறாயே! உனக்கு ஆயிரங்கோடி வந்தனம்.

ரண.—ப்ரபு! நானொருவனல்ல, என்னைப்போல் தங்களிடம் நன்றாய்ப் பழகினவர் தங்கள்மேல் ஒருவித தோஷத்தையும் நம்பார்கள். அது கிடக்க, இவ்வளவிற்கும் அடியில் ஒரு ஆழ்ந்த சூழ்ச்சியிருக்கவேண்டுமென்பதுமட்டும் எனக்கு நிச்சயம். ஆதலால் அதன் ரஹஸ்யத்தைத் தங்களிடம் அறிந்து கொண்டு போகலாமென்றே இவ்விடம் வந்தது.

வீர.—அப்பா ரணகேஸரி! நானென்ன சொல்வேன்! எப்படிச் சொல்வேன்! எனக்கு மனந்துணியவில்லையே.

ரண.—ராஜந்! தைர்யத்தைக் கைப்பிடியுங்கள்! தண்கடல் போல் ஆழ்ந்த மனத்திடமுடைய உங்களைப்போன்றவர் இப்படி மனத்தளர்வுற்றால் மற்றவர் கதி யென்னவது?

வீர—ஐயோ, நீலகண்ட சாஸ்திரி.

ரண.—நம்முடைய கார்யம் பெரியதாயிருக்கையில் ஏதோ கடந்துபோன விஷயத்தைக் குறித்து துக்கிக்கிறீர்களே!

வீர.—அப்பா ரணகேஸரி! இந்த ரஹஸ்யத்தை நீலகண்டசாஸ்திரிகளீ ஒருவரிடந்தான் நான் சொன்னது. நான் சொன்னவன்றைக்கே அவர் கொலையுண்டாரே! அப்படியிருக்க, நான் உன்னிடம் எப்படித் துணிந்து சொல்வேன்! உன் தலைக்கும் வருமடா—ரணகேஸரி.

ரண.—ப்ரபு, நான் அப்படித்தான் ஏதாவதிருக்க வேண்டுமென்று நிதானித்தேன். ஆனல் ப்ரபு, அது இன்னதென்று கண்டுபிடிப்பதற்கு வேண்டிய ஹேஷ்யங்கள் ஏதாவது உங்களிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டு போகலாமென்று வந்தேன்.

வீர—ரணகேஸரி! இந்தக் கார்யத்தில் நீ ப்ரவர்த்திக்க வேண்டாம். உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நீ இதில் இறங்காதே.

ரண.—ப்ரபு, நான் எவ்வித ஆபத்து வந்த போதிலும் பின் வாங்கவில்லை, பயப்படவுமில்லை. தங்களை மறுபடி பாண்டியதேசத்து ஸிம்ஹாஸனாதிபதியாகச் செய்கிறவரை ஏகவார போஜனமே செய்கிறதென்று ப்ரதிக்ஞை செய்துகொண்டேன். மனதிலொன்றையும் வைக்காமல் சொல்லுவீர்களானல், அதைக் கொண்டு இந்தக் கஷ்டபரம்பரைகளை விலக்கலாமென்று எனக்கு தைரியமிருக்கிறது.

வீர.—ரணகேஸரி, ப்ரேதத்திற்கு அலங்காரம் செய்கிற ப்ரயத்நம்போல் என் ஹதபாக்யனை என் விஷயத்தில் சிரமப்படுகிறாய்? உன்னுடைய சிரமமானது ஸபலமாவதானாலும், ஒரு வேளை போகிறதென்னலாம். அதிலென்ன ப்ரயோஜனம்? அந்த யோசனையை விடு.

ரண.—ப்ரபு! நீங்கள் அப்படிச் சொல்லலாகாது. எப்படியிருந்தாலும் என்னிடம் சொல்லுங்கள்.

வீர—என்னை வீணில் தொந்திரை செய்யாதே, நீ என்ன ப்ரயத்நம் செய்தாலும் என் விஷயமானல் அது பலிக்காது. ப்ரஜைகள் என்மீது என்றைக்கு நல்லெண்ணம் கொள்ளுகிறார்களோ அன்றைக்கல்லவோ நீ செய்யும் எந்தக் கார்யமும் ப்ரயோஜநப்படப் போகிறது. ஆதலால் இந்த வீண் பரிசிரமத்தை விட்டொழி.

ரண.—ராஜந்! அதொரு ச்ரமமான கார்யமன்று. இப்பொழுது தங்களைக் கொலைகாரன் என்று எந்த நிஜமான ஆதாரத்தைக்கொண்டு நம்பினார்கள்? அப்படிப்போல குற்றமற்றவர்கள் என்று ஜநங்களுக்கு திருப்தியாய் ருஜுப்படுத்த எந்நேரமாகும்?

வீர.—ரணகேஸரி! என்ன நீகூடத் தெரியாமல் பேசுகிறாய். ஒருவனுக்குக் கெட்ட பெயர் வந்தபிறகு அதை விலக்கி நல்ல பெயர் எடுப்பது எவ்வளவு ச்ரமஸாத்யம் என்பது உனக்குத்தெரியாததா? என்னுடைய பூர்வ சரிதங்கள் எதற்குச் சார்பாயிருக்கின்றன? யோசித்துப்பார். அந்த மஹாபாபி தர்மதி ப்ரேதத்தை யெடுத்துச் சென்றவன் நானே என்று

என் வாயாலேயே வரும்படி செய்துவிட்டானே! ரணகேஸரி, வேண்டாம்! வீண்க்லேசம் வேண்டாம்!

ரண.—ப்ரபு, ப்ரயத்நம் செய்யாவிட்டாலும் விஷயமாவது எனக்குத் தெரிந்திருக்கட்டுமே. அதிலென்ன ஹாநி?

வீர.—அது ஸரி, விஷயந்தெரிந்தால் உன்னுடைய ஸ்வாமி பக்தி உன்னைச் சும்மாவிருக்க வொட்டாது. அப்பொழுது மரணந்தான் நீயடையும் பலனாகும்.

ரண.—என்ன ப்ரபு! என்னையும் அப்படி நினைத்துவிட்டீர்களா?

வீர.—ரணகேஸரி உன்னருமை முழுதிலும் அறியாதவனல்ல நான்! எவ்வளவு தீரவீர பராக்ரமசாலியாயிருந்தாலும் தெய்வங்களை யெதிர்ப்பாருண்டோ எங்காகிலும்?

ரண.—ஆனால் தெய்வ க்ருதமென்று தெரிந்து கொண்டால் அப்புறம் அதை விலக்க எந்த மூடனாயினும் ப்ரயத்நம் செய்வானா?

வீர.—அப்பொழுது என் என்னை வீணில் தொந்திரை செய்கிறாய்? எனக்கு நேர்ந்திருக்கும் கஷ்டம் அனைத்தும் மானிடராலன்று என்று பூர்ணமாய்நம்பு. இந்த ப்ரயத்நத்தை விட்டொழி. எனக்கு இனி ராஜ்ய ஆசையேயில்லை.

ரண.—ப்ரபு, ஸேவகன்பேரில் ஆயாஸப்படக் கூடாது. ஏதோ தாங்கள் காலக் கொடுமையால் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள் என்று எனக்கென்னமோ தோன்றுகிறது. அன்றியும், அன்று நீலகண்டசாஸ்திரி கொலையுண்டதினம் அஸ்தமித்த இரண்டு நாழிகைக்குக் கருத்த கம்பளியால் மூடிக்கொள்ளப்பட்ட சரீரத்துடன் மிகக் கருத்த முகமுடையவனாக ஒருவன் தங்களுடைய அறையிலிருந்து வெளி வந்ததையும் அவன் அரண்மனையைவிட்டு நீங்கினதையும் கோட்டை வாயிலடையவும் ஒரு குதிரையில் தாவியோடியதையும் என்கீழிருந்த இரண்டு வீரர் பார்த்திருக்கின்றனர். அந்தக் காரியனை நானும் பார்த்தேன். முகத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த அந்தக் கம்பளி விலகியிருந்தது. நான் பார்த்ததில் முகம் மட்டில் பழகின முகமாயிருந்தது. ஆனால் அந்த வர்ணம் ஆபூர்வமாயிருந்தது. என்னைக் கண்டவுடன் போர்வையையிழுத்து மூடிக்கொண்டு நடையை வேகப்படுத்தினான். நான் அவனைத் தொடர்ந்து பிடிக்காமற் போனது என் முட்டாள்தனம்

வீர.—நல்லவேளை அவனைப் பிடிக்க ப்ரயத்நம் செய்யாதிருந்தாய்.

ரண.—அவனைப் பிடித்தால் இவ்வளவும் வெளியாகுமென்று எனக்குத் தோற்றுவதால்தான் நான் உங்களைத் தேடிவந்தது.

வீர.—அப்பா ரணகேஸரி, வேண்டாம், தவிர். வேண்டாம். தவிர்.

ரண.—ப்ரபு இத்தனை கஷ்டங்களுக்கும் ஆதாரபூதனாயிருந்த அவனை நான் கண்டுபிடிக்காமல் விடுகிறதில்லை. இது ஸத்யம்.

வீர.—ஐயோ அது சனீசுவரனன்றோ? அதன் வசமகப்பட்டு நானொருவன் தவிப்பது போதும். ஐயோ சனீசுவரா, இன்னுமா என்னை விரட்டுகிறாய்? உனக்கின்னம் த்ருப்தியில்லையா?

ரண.—(ஸ்வகதம்) அப்படியா! ஸரிதான். ஸரிதான். அப்படித்தானிருக்க வேண்டும் (ப்ரகாசம்) இவ்வளவும் சனீசுவரன் செய்கையென்று தாங்கள் சொன்னபிறகு இவ்விஷயம் முழுவதையும் கூலங்கஷமாய் அறியவேண்டுமென்ற ஆவல் உண்டாயிற்று. ப்ரபு, ஸவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல வேண்டுகின்றேன்.

வீர.—ஐயோ ரணகேஸரி, சனீசுவரனென்ற என் சொன்னேனென்று விசாரப்படுகிறேன். இந்த விஷயங்களை வெளியிட்டதற்குத்தான் நான் ராஜ்யத்தை விட்டு வெளியேறும்படி கொண்டுவந்து விட்டது அந்த சநி என் விஷயமாய் நான் பயப்படவில்லை. ஏனெனில் மரணமொன்றுதான் நானனுபவிக்கவேண்டியதாகப் பாக்கியிருப்பது. அதுவும் என்னுடைய தற்காலஸ்திதியிலும் இழிவானதாகவாவது பயங்கரமாகவாவதிருக்காது. ஏன், அம்பாலிகைக்கு நானிழைத்த தீங்கெல்லாம் போதும்; இனியும் என்னால் துன்பம் ஏற்படாதிருக்கவேண்டுமல்லவா?

ரண.—ஸ்வாமி. தடுத்துப் பேசுகிறேன் என்று ஆயாஸப்படக்கூடாது. நான் அஸத்யம் பேசுபவனல்லவென்பது தங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். அதனால்தான் நான் இப்பொழுது பேசவாரம்பித்தது! ஆகையால் என்னிடம் நம்பிக்கையில்லையென்றால், அப்புறம் நான் பேசுவதிலும் பயனில்லை.

வீர.—உன்பேரில் நம்பிக்கைக் குறைவா? ஸரிதான்! என் காலபலம் உன்னையும் அவ்விதம் ஸந்தேகிக்கும்படி விடுகிறதாக்கும்.

ரண.—இல்லை ப்ரபு. அதைச் சொல்லவேண்டியதவச்யமாயிருந்தது. அது நிற்க, முதலில் அந்த சநி குதிரையிலேறிச்சென்றதே அஸம்பாவிதம். அவனுக்கு காக்கையன்றோ வாஹநம்? இரண்டாவது, க்ரஹமாகவிருந்தால் மனிதருடையகண்களுக்குப் புலப்பட ந்யாயமில்லை. உங்கள் நேத்ராங்களுக்குப் புலப்பட்டதற்கு வேண்டுமென்றாலும் ஒருவித ஸமாதானம் செய்து கொள்ளுவோம். என் கண்களுக்கும் காவல் வீரர்களுக்கும் புலப்பட்டதற்கு எப்படி ஸமாதானம் சொல்ல முடியும்? மூன்றாவது, விலகியிருந்த போர்வையை என்னைக்கண்டவுடன் இழுத்து மூடிக்கொள்வானேன்? நடையை வேகப்படுத்துவானேன்? எனக்கு அவருடைய முகத்தின் அமைப்புகள் பழகினதாயிருந்ததற்கும், அவன் என்னைக் கண்டவுடன் இவ்வித சேஷ்டைகள் செய்ததையும் சேர்த்துப்பார்த்தால், அதிலிருந்து என்ன முடிவு செய்யலாம்? நான்காவது, இப்படியே ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்னால் இதே அடையாளங்களுள்ள ஒரு மனிதனுடன் தாங்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதை நம் காவற்காரர்களில் ஒருவன் பார்த்திருக்கிறானாம். அப்படியிருக்க, இதை சனீசுவரன் என்று எப்படி நம்புகிறது?

வீர.—இவ்வளவும் நிஜந்தானா? ஸ்வப்நமா?

ரண.—ப்ரபு. இக்கார்யகாரணங்களை யெடுத்துக் காட்டியதால் நான் தங்களிலும் புத்திஸூக்ஷ்முடையவனென்று சொல்ல வந்தவனல்ல. பிறர் விஷயமாயிருந்தால், உங்களுக்கும் இவைகளெல்லாம் தோன்றியிருக்கும்.

வீர.—ஹா—ஹா—

ரண.—ஆம் ப்ரபு. இவைகளினால் நான் முன்னமேயே இது தெய்வக் குற்றமல்லவென்று தெரிந்துகொண்டேன்.

வீர.—ஹா—ஹா—

ரண.—அதனால், நீலகண்ட சாஸ்திரியைக் கொலை செய்ததும் அந்த கம்பளிப் பேர்வழியாகத் தானிருக்க வேண்டும், எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

வீர.—ஹா—ஹா—

ரண.—அதனால் அந்தக் கம்பளிப் பேர்வழியைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டியதுதான் பாக்கி.

வீர.—அப்படிச் செய்யலாகும்.

ரண.—தாங்கள் நடந்த ஸங்கதிகள் முழுவதும் ஸவிஸ்தாரமாய் என்னிடம் சொன்னால் ஸாத்யமாகும்.

வீர.—அப்படியானால் நான் சொல்லுகிறேன் கேள். ஆதியில் நான் சோனிடம் தோல்வியடைந்தபொழுது, இந்த சனிக்கு, எனக்குப் பிறக்கும் முதற் குழந்தையைப் பலியிடுவதாக வாக்களித்தேன். நான் அம்பாலிகையை விவாஹம்செய்துகொண்டு ஸொல்ப காலத்தில் அவள் கர்ப்பிணியானாள். அந்த ஸங்கதி நிச்சயமாகத் தெரிந்து, நான் ஸந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது திடீரென சனீசுவரன் என் முன்னர் தோன்றினான். என் ஞாபகம் உனக்கு இதற்குள் மறைந்ததா? என்று அதட்டிக் கையைப் பிடித்தான். அந்தஸமயம் அவன் பிடித்தவிடம் முழுவதும் ஆயிரம் ஊசிகொண்டு குத்துவதுபோலிருந்தது. இதோ பார் அவன் பிடித்தவிடத்தை (கையை விலக்கிக்காட்டுகிறான்) ஐயோ- ரணகேஸரி! இவ்வளவும் நிஜந்தான். என்னைப் பிடித்தது சனிதான்- ஐயோ என் உன்னிடம் இத்தனையும் சொன்னேன்-ஜகதீசா! நீரே துணை (மூர்ச்சிக்கிறான்)

ரண.—இதென்ன பாவம். அரசே, எழுந்திரும். (விசிறி போடுகிறான்.)

வீர.—ரணகேஸரி- இந்த பரிச்ரமம் வேண்டாம். உன் கார்யத்தைப் பார்-போ-எங்கே பாவது ஸேவகத்திலமர்- நீ நல்லவன்- இந்த ஹதபாக்யனுடன் பேசுவதும் உனக்குத் தீது- போ.

ரண.—(இழிவாய்ச் சிரித்து) இந்த அடையாளத்தைக் கண்டா இப்படி திடீரென்று உம்முடைய தீர்மானம் மாறியது? இது செப்படிவித்தை ஸ்வாமி—பயப்படாதேயுங்கள்.

வீர.—(விழிக்கிறான்) ஹா.

ரண.—ஆம் இது செப்படிவித்தை. ஆயிரம் ஊசிகளைக்கொண்டு உம்முடைய கையில் குத்தினது போல் தோன்றினது நிஜம். அது ஸ்திரீகள் பச்சிலைப் பொட்டுக் குத்திகொள்வது போலத்தான். பச்சிலை வர்ணத்திற்குப் பதிலாய் கருப்பு வர்ணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வீர.—ஹா-ஹா.

ரண.—அப்புறம் கதையைச் சொல்லுங்கள்.

வீர.—அந்த சனி என்னை யழைத்துக்கொண்டு போய் சித்ரவதைக்குரிய பலவித ஆயுதங்களைக் காண்பித்து ஐந்து நாட்களில் என்னைத் திருப்பிக் கொண்டுவந்து மதுரையில் சேர்த்தது.

ரண.—இந்த ஐந்து நாட்களிலும் ஆஹாரமே இருவரும் செய்யவில்லையா?

வீர.—நாங்கள் தங்குவதெல்லாம் காடுகளில்தான். என்னை இருக்கச்சொல்லிவிட்டு அடிக்கடி வெளியே போய் திரும்பி எனக்கு ஆஹாரம் கொண்டுவரும். அது ஆஹாரஞ்செய்து நான் பார்த்ததில்லை.

ரண.—அது—அது—என்று சொல்லவேண்டாம் ஸ்வாமி அவன் என்றே வ்யவஹரியுங்கள்.

வீர.—அப்படி வரவில்லையே. பிறகு நான்கு மாதங்களாயின. இதன் அதிகாரத்தினின்றும் தப்பிக்கவும், பலியிடுவதாக சனீசுவரனுக்குக் கொடுத்த ப்ரதிக்ஞையை நெகிழ்த்தவும் நீலகண்ட சாஸ்திரிகளைத் தருவித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். நாங்கள் வ்யவஹரிக்கும்பொழுது இரண்டு தடவை இடி இடி யென்று இழிவுகாட்டிய சிரிப்பு என் காதிலெட்டியது. இதோ பார் மயிர்க்கூச்சலை.

ரண.—இவ்வளவு பயம் உங்களுக் கேற்பட்டிருப்பதால்தான், இவ்விஷயம் முழுவதும் எனக்குத் தோன்றுவதுபோல், பெருமோசடி என்று உங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. அப்புறம்—

வீர.—நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் இந்த சனிபாதையை விலக்கிக்கொடுப்பதாக வாக்குக்கொடுத்து வெளியே போனதும், சனீசுவரன் உள்ளே வந்தான். 'இன்னம் பார் இரண்டு நாளில் காண்பிக்கிறேன் என் ஸாமர்த்யத்தை' என்று வீராவேசம் பேசினான். ரணகேஸரி. அப்படியே செய்து விட்டதே அந்த சனி.

ரண.—மறுபடி அந்த வழியில் புத்தியைச் செல்லவிடாதேயுங்கள் ஸ்வாமி. இரண்டு நாளென்று சொல்லிற்றே அந்த சனி. பிறகு ஐந்து நாள் வரை நீங்கள் இவ்விசக் கவலைகளின்றி ராஜ்யபாரம் செய்யவில்லையா? தெய்வ வாக்காயிருந்தால் சொன்னபடி பலிக்கவேண்டாமா?

வீர.—ஆம் வாஸ்தவந்தான்.

ரண.—மேலே கதை.

வீர.—இந்த விஷயத்தை நீலகண்ட சாஸ்திரிகளிடம் சொல்லவேண்டி நடுநிசிவேளையில் அவர் இருந்த அறைக்குள் போனேன். அவர் குத்துண்டு பிணமாய்க்கிடந்தார். அவரைக் கொன்ற பழி என்மீது சாருமென்று, என்னமோ முட்டாள் எண்ணம்-கால வித்யாஸம்- அப்பிணத்தைத் தூக்கியெடுத்து வைகையில் போடக் கொண்டுபோனேன்.

ரண.—சிவ—சிவ ஈசா!

வீர—பாக்கிக் கதைதான் எல்லோருக்கும் தெரியுமே.

ரண—போதும் ஸ்வாமி, ஐந்து நாள் சநீசுவர னுடன்கூட இருந்தபொழுது தங்கியிருந்த இடங்களில் எதையேனும் அடையாளமாய்ச் சொல்ல முடியுமா ப்ரபு?

வீர.—ஒன்றும் ஞாபகமில்லை. இதுவரையில் நான் பார்த்தவைகள் எல்லாவற்றிலும் பெரிய ஆலவிருக்ஷம் ஒன்றுமட்டும் ஞாபகமிருக்கிறது.

ரண.—ஸரி. இன்னொரு கார்யம். தங்களை இக் காராக்ரஹத்தினின்றும் தப்புவிப்பது எனக்கு வெகு ஸுலபம். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

வீர.—அதில் எனக்கு இஷ்டமில்லை எல்லா விஷயங்களும் வெளியாகி என் பேரில் குற்றமில்லையென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி வந்த பிறகுதான் நான் காராக்ரஹத்திலிருந்து வெளியேறுவதற்கு ப்ரயத்னப்படுவேன்.

ரண.—ப்ரபு, அப்படிச் சொல்லலாகுமா?

வீர.—அது முடியாது.

ரண.—ப்ரபு, நான் போய்வருகிறேன். மறுபடி ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தோடு உங்களைப் பார்க்கிறேன். (நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

அங்கம். 5

களம். 1

இடம்: சோழதேசத்தை யடுத்த ஒரு காடு.

காலம்: ஸாயங்காலம்.

ப்ரவேசம்: ரணகேஸரி.

ரண.—எல்லா விஷயங்களையும் சீர்தூக்கிப்பார்க்குமிடத்து, நம் அரசனுடைய கஷ்டங்கள் அனைத்திற்கும் காரணபூதனானவன் இச்சோழனே என்றுதான் நிச்சயிக்க வேண்டியிருக்கிறது. கார்யகாரண ஸம்பந்தங்களை விலக்கிப் பார்க்குமிடத்தும், இக்கரிக்காலச்சோழனே தான் இவ்வளவிற்கும் காரணமாயிருக்கவேண்டுமென்று ஒரு நிச்சயம் ஏற்படுகிறது. அத்தோற்றமும் இதர தோற்றங்கள் போலல்லாது, அக்கரிக்காலச்சோழன் செய்வதையே நோடிப் பார்த்த ஒருவனுக்கு எப்படி நிச்சிதா புத்தி இருக்குமோ, அவ்விதமாய் தோற்றமல்லாது. ஆராய்ந்துணர்ந்த உண்மையைப் போலவே இருக்கிறது. இவ்விதமான நூதன மனத்தோற்றம் இதுவரை எனக்கிருந்ததில்லை—ஹா—ஹா—என்ன ஸாமர்த்தியமாய்க் கார்யங்களெல்லாம் செய்திருக்கிறான். நிரம்ப புத்தி யூகமுடைய நம்மஹாராஜாகூட இதை தெய்வீகமென்று நினைத்து விடும்படிக் கன்றோ செய்திருக்கிறான். வேறெவ்விதமாக நினைத்தாலும் அது ஸமாதானமில்லாமற் போகும்படி செய்த இந்த நூதன மனத்தோற்றமும், அரசன் கையில் தோன்றின அந்தக் கருமையான கோட்டை நான் பார்த்ததும் இல்லாதிருக்குமானால் நானுமே இதைத் தெய்வீகமென்றே நம்பியிருப்பேன். சீ—இது தெய்வீகமல்ல—சநீசுவரன் கைப்பிடித்தவிடம் கருகிற்று என்பது வாஸ்தவமாயிருக்குமானால், தோல் முழுவது மன்றோ அவ்விடத்தில் கருகியிருக்கும். கருப்பான இடங்களில் ஊசிகுத்தின விடங்கள் தனித்தனியாய் உற்றுக் கவனிப்பவர்களுக்குத் தெரிகின்றனவே! சநீசுவரன் தன்னை ராஜதானியி லிருந்து இட்டுக்கொண்டு போய் பலவகை சித்ரவதைக்குரிய ஆயுதங்களைக் காண்பித்து, ஐந்து நாட்களில் திரும்ப ராஜதானி கொண்டுவந்து சேர்த்ததாக வன்றோ சொன்னார். ஆதலால் அவ்விடம் மதுரையி லிருந்து இரண்டரை நாள் ப்ரயாணத்தி லிருக்க வேண்டும். அந்த சநீசுவரன் சோழராஜனென்றே வைத்துக்கொள்ளுவோம். அப்படியானால், சோழன் சித்ரவதைக்குரிய ஆயுதங்களை தன் ராஜதானியிலன்றி வேறெங்கு வைத்திருப்பான். பாண்டிய ராஜதானியும் சோழ ராஜதானியும் — ஸரியாக இரண்டரை நாட் ப்ரயாணந்தான் இருக்கிறது. அப்பொழுது நாம் யோசித்தது ஸரியாக விருக்கலா மென்றாச்சுது—ஆம்— முன்னே சோழனுடைய படையாட்களே தாம் நம்மரசனுக்கு உதவிசெய்து சேரனைப் புறங்காட்டியோடச் செய்ததென்று ஸேனாதிபதி ஹரிஹர தேவர் சொல்லியிருக்கிறார். சோழனுடைய ஸேனைவரவும், சேரனுடைய ஸேனைகள் முறிபட்டோடினதையும், சோழன் பெயரைச் சொன்னமாத்திரத்தில் சேரன் நடுநடுங்குகிறதையும் சேர்த்துப் பார்த்தால், இச்சேரனையும் தன் கைவசப்படுத்தி, தனக்கொரு கைவாணமாகச் செய்து கொண்டிருப்பானோ இந்தச் சோழன் என்றுகூட ஸந்தேஹிக்கிறேன். என்ன ஸந்தேஹித்தென்ன? கார்யமோ மிகவும் த்ரோஹமான கார்யம். நிரூபணமோ அஸாத்யமென்றே சொல்லிவிடலாம். இந்த அல்பஹேதுக்களையும் என் மனத்தோற்றத்தையுங் கொண்டு நாம் என்னசெய்யலாம்? சோழன்மீது பழி சாற்றினால், இருப்பவர் பைத்தியக்காரன் என்று பரிஹஸிப்பார்களேயன்றி வேறொன்றும் ப்ரயோஜனப்படாது. மனிதவியற்கையையறிந்தவர்களுள் முதன்மைஸ்தானம் வஹிப்பதற்கு சால யோக்யனான சோழன், நிச்சயம் நான் பைத்தியமல்ல வென்பதை யறிந்து, என்னைக் கொலைசெய்யும்படி யேவினும் ஏவலாம். நானுந்தான் எந்த நிச்சயமான பலத்தைக்கொண்டு அவன்மீது பழி சாற்றுவது? நான் ஏன் இங்கு வந்தேன்? ஜகதீசா—எனக்கொன்றுமே தோன்றவில்லையே. கவலைப்பட்டென்ன கார்யமாவது? தன் பேரில் சற்றும் குற்றமில்லையென்று ஜனஸமூகத்திற்குப் பரிஷ்காரமாய் வெளியாகிறவரையில் காராக்ரஹவாஸமே தனக்கு ஏற்ற யோக்யமென்று அரசனே பிடிவாதம் பிடிக்கிறார். நானென்ன செய்யப்போகிறேன். அவருக்கு விபவமில்லாத பொழுது எனக்கென்னவிபவம்வேண்டியிருக்கிறது. கால்களே, என்னை எங்குவேண்டு மென்றாலும் கொண்டுபோங்கள். களைத்தால் உட்கார்ந்து சிரமபரிஹாரம் செய்துகொள்ளுங்கள்.

(நிஷ்க்ரமிக்கிறான்.)

அங்கம். 5

களம். 2

இடம்: சோழ ராஜதானியில் ஒரு வீதி.

காலம்: மாலை.

ஸோமேசபட்டர்.—என்ன அய்யா வாமேசபட்டரே, என்ன, காணவே காணமே! என்ன விசேஷம்? எங்கேயாவது அர்த்த ஸம்பாதனத்திற்கு வழியுண்டோ?

வாமேசபட்டர்—முதுகு விழுந்துபோகிறதையா; காலமேமுதல்ஒரேநிலையாய் எந்நேரம் நிற்கிறது?

ஸோ.—என்ன ஐயா விசேஷம்? என்ன அப்படி வேலை? ஏதாவது அபிஷேகமோ?

(ரணகேஸரி ப்ரவேசிக்கிறான்)

வா.—யாரையா அது? இங்கே நிற்காதேயும், போம்.

ரண:—(ஸ்வகதம்) கால்கள் களைத்துப்போயின. இனி ஒரு அடியும் எடுத்துவைக்க முடியாது. வருவதற்கு முன்னால் இந்த ப்ராஹ்மணன் வேட்டை நாய் விழுவதுபோல் விழுகிறான். அன்றியும் அவன் சொல்லுகிற மாதிரியைப் பார்த்தால் ஏதோ ரஹஸ்யம் பேசவேண்டியதற்காக நம்மைவிரட்டுவதுபோல் தோன்றுகிறது. நமக்கும் ஊர்விசேஷங்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய தவசியமாயிருக்கிறது. ஆதலால் பாஷை தெரியாதவனைப் போலவும் செவிடனைப் போலவும் பாசாங்கு செய்வோம். (அவர்கள் ஸமீபம் போகிறான்) நம்வேஷம் உத்தராதி வேஷம் போலவிருக்கிறது.

வா.—யார் அது? சநியன்தொலைந்துபோங்கிறேன்! கிட்டவருகிறான்.

ரண.—ஸ்வாமி, கூப்பிடுகிறீர்களா? இதோ, வந்து விட்டேன். நான்—

வா.—ஆம், உன்னை வெற்றிலைப்பாக்கு வைத்து யாரோ இங்கழைக்கிறார்களோ—

ரண.—ஹா—என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

ஸோ.—இவனுக்குத் தமிழ் தெரியாது போலிருக்கிறது. இவனை விசாரிப்போம். ஓய்— நீர்யார் — நீர் எந்த தேசம்?

ரண.—ப்ரவேசம் செய்தேன் — மன்னிப்பீர்கள் எனக்குப் பசி—

வா.—காதும் கேட்காதா? (காதண்டை போய் பலமாய்) நீர் எந்த ஊர்?

ரண.—ஊரா? விஜயநகரம்—எல்லாம் அப்புறம் சொல்லுகிறேன். எனக்குப் பசி காதடைக்கிறது.

வா.—பசி காதடைக்கவாவது! தெய்வமேதான் நிரந்தரமாய்க் காதை யடைத்திருக்கிறதே.

(ரணகேஸரி தள்ளாடி உட்காருகிறான்.)

ஸோ—நிஜமாகப் பசிதான்போலிருக்கிறது. ஐயையோ. எங்காத்தில் சோவில் சோறு மிச்சமில்லையே.

வா.—போறான் ஐயா நாசமாய் போறவன்—போடா—இங்கிருக்காதேடா—

ரண.— இருக்கேன் ஸ்வாமி, சற்று சீக்கிரம் உத்திரவு செய்யணும்—பசி காது—

வா.—இதென்னடா சநியன்! முழுமூடனாக விருப்பான்போலிருக்கிறதே—மூகபாவமா—கைஜாடையா! ஒன்றையும் கவனிக்கிறானில்லையே—போடா என்கிறேன், என்னமோ சற்றே இரு என்று சொன்ன மாதிரி இருக்கான்—சீக்கிரம் உத்திரவு பண்ணணும் என்கிறானே

ஸோ.—போறான் ஐயா—பசின்னுவந்தா ஏதாவது குடுக்கணும் நாக்கே—

வா.—இதென்ன! சனியன்—பூஜை வேளையில் கரடியை விட்டோட்டிய மாதிரி இவன் எங்கே குறுக்கே வந்தான். ராஜகார்யமாக உம்மிடம் வந்தேன்! —உம் ஒத்தாசையும் வேண்டியிருக்கிறது. ரஹஸ்ய கார்யம்—இந்தச் சனியனைத் தொலைச்சான்னா தேவலை.

ரண,—(ஸ்வகதம்) அப்பொழுது அவசியம் இங்கிருந்து உங்கள் ஸம்பாஷணையைக் கேட்கிறேன்—நான் இங்கேவிட்டுப் போகவில்லை. தெய்வங்களா! உங்களிரக்கந்தானே இது, அல்லது ஏமாந்துபோகப் போறேனே—

ஸோ.—எந்த ஏழையையாவது இவன் வயத்துக்கு இத்தனை பிண்டத்தைக் கொட்டி விட்டால் தொலையறான் சனியன்.

ரண—(ஸ்வகதம்) யாத்ரிகர் விஷயத்தில் எத்தனை தயை—ஆமப்பா, யதா ராஜா ததா ப்ரஜா.

வா,—உம்ம வீட்டில் சோறில்லை இங்கிறீர். எங்கள் வீட்டில் வேண்டிய சோறு இருக்கிறது. காளி ப்ரஸாதம்—

ஸோ.—காளிபூஜை ஆரம்பித்தாய்விட்டதா?

வா.—ஆமையா எளவு, அந்த எளவு சோற்றை தொலைப்பமுன்னா என்னாலே எழுந்திருந்து போக முடியாது.

ஸோ.—நீர் சற்றே இரும். நான்போய் எடுத்துக் கொண்டுவந்து தொலைக்கிறேன்.

ரண—(ஸ்வகதம்) ஆமா—இங்கேதான் நீ வர வேண்டும். (ஸோ-நிஷ்க்ரமித்தல்)

(ஸோமேசன் மறுபடியும் ப்ரவேசித்து)

ஸோ—(அன்னத்தை எடுத்துக் கொண்டுவந்து) இந்தா, எடுத்துக்கொண்டு தொலைந்துபோ—அங்கே குளமிருக்கு எடுத்துத்தொலை.

ரண.—(அன்னத்தை வாங்கி) ஸ்வாமி கொஞ்சம் ஜலம்.

வா.—தேவலையே—இந்த எளவு இவனோடே யார் கத்தறது? எளவிலே—கிடையாது—பிண்டம்—போ—

ரண—ஐயா—கொஞ்ச ஜலம் மட்டும் கொடுத்தால் இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக் கொள்ளுவேன்.

ஸோ.—இவனோடே கத்தறத்திற்கு இத்தனை ஜலத்தைக் கொணர்ந்து தொலைச்சுப் பிடலாம்-இந்தா-

ரண.—(ஸ்வகதம்) அப்படி வா.
(உள்ளேயிருந்து வந்த ஜலத்தை ஸோமேசபட்டர் ரணகேஸரியிடம் கொடுக்கிறான், ரணகேஸரி சாப்பிட உட்காருகிறான்.)

வா.—ஸரி, நாம் உள்ளே போவோம்.

ரண.—ஐயா, வெளிச்சமில்லை.

வா.—கைக்கும் வாய்க்கும் வெளிச்சமோ? போடா சடிப்பயலே, தின்னுத்தின்னு இல்லாட்டா தொலை.

ஸோ.—அவந்தான் என்னகாணும் பண்ணுவன்—இருட்டோல்யோ? இந்த விளக்கைத்தான் கொடுப்பம், சோறு போட்டது ப்ரயோஜன மில்லாமலா போகணும்.

வா.—அப்படியா, என்னவேணு பண்ணுங்காணும்; நீர் மாப்பிளை வந்தாப்பிலே உபசாரம் பண்றீரே.

ரண.—(ஸ்வ) நமக்கு ஸோமேச பட்டார்தான் ஸ்நேகிதர். (விளக்கு வருகிறது. ஸோ—வா—இருவரும் உள்ளே போகிறார்கள்)

ரண.—(வாயால் விளக்கையூதி யணைத்து) ஐயோ!

ஸோ.—ஏண்டா, இன்னம் என்னடா சநியனே.

ரண.—ஐயோ விளக்கணைந்து போய் விட்டது—தயவுசெய்யணும் ஐயா—காற்றடைக்கிறது.

ஸோ.—அங்கே அப்படித்தான் அணையும்—(விளக்கைவாங்கி ஏற்றிக்கொண்டுவந்து) இந்த ரேழியிலே தின்னு.

ரண.—(ஸ்வகதம்) நான் இவ்வளவுநாழி பட்டபாடெல்லாம் அதற்குத்தான். (ரணகேஸரி சாப்பிடுகிறான். உள்ளே இருவரும் உட்காருகிறார்கள்.)

வா.—ராஜா வெகு காலமாகக் காளிகாதேவியின் ப்ரஸாதத்திற்கு பரிச்ரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் என்பதுதான் உமக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்த விஷயமாயிற்றே. இன்றைக்கு பலி (மெதுவாக) ராஜகுமாரியை எங்கேயோ ஸம்பாதித்துக் கொண்டுவந்திருக்கிறார். அதை இன்றிரவு பலிகொடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறார். அதற்காகத்தான் இன்று முழுவதும் மத்தியானத்தில் அபிஷேகம் நடந்தது.

ஸோ.—எனக்குத் தெரியவேயில்லையே—ஏன் என்னிடத்தில் ஒன்றையும் சொல்லவேயில்லை?

வா.—இந்தஸங்கதி ஒருவருக்குந்தெரியக் கூடாதென்று ராஜா கண்டிப்பாய் உத்தரவு கொடுத்திருந்தார். அதினால் நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

ஸோ.—அப்படியானால் இப்பொழுது ஏன் சொன்னீர்?

வா.—ராத்ரி — பலி—கொடுக்கிறதுன்னு வந்தவுடனே என்னமோ பயமாயிருக்கிறது. இதுவரையில் அந்தவழக்கம் கிடையாதோல்யோ. அதனாலே—ராஜாவைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கிண்டேன் - யாராவதொருவரை கூட்டிக்கிறேன்னு — ஸரி—யாராவதொரு நம்பிக்கையுள்ள பட்டரை கூட்டிக்கொள்ளு என்று உத்திரவு கொடுத்தார்.

ஸோ.—அதற்காக — என்ன செய்யவேணுமாம்!

வா.—நீர் வரவேணும் எனக்குத் துணையாக—

ஸோ.—அங்கே யாரார் வரப்போகிறார்களாம்! தெரியுமா?

வா.—ராஜா ஒருவர்தான்—வேறொருவருமில்லை. நீர் தான்—நான் தான்.

ஸோ.—அப்பொழுது பயமாகத்தானிருக்கும்போலிருக்கிறது.

வா.—அந்த மட்டில்லையே—ராஜா— நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் சநீசுவரனுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி வேஷத்துடன் மஹாராஜா வருவார். அங்கு அவரைப் பார்த்தாலே பயமாயிருக்கும்.

ரண.—ஈசுவரா—

ஸோ.—இத்தனை லட்சணத்தில் காளியும் ப்ரஸன்னமாகிவிட்டால்—வேறு வினைவேண்டாம்.

வா.—என்னமோ நீர்தான் வரவேண்டும்—நல்ல ப்ரயோஜனம் கிடைக்கும்.

ரண.—ஸ்வாமிகளே, நான் போய் வருகிறேன்—ரொம்ப நமஸ்காரம். நான் திண்ணையில் படுத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

வா.—ஸரி—நான் போய் வருகிறேன்—நீர்—ஸரிதானே—மணி 11-க்கு உம்மை நான் கூப்பிடவருகிறேன்.

ரண.—(ஸ்வகதம்) காளிகோவிலுக்குப் போகிற வழி எனக்கும் தெரியவேண்டுமோயில்லையோ—போய் வாரும். (நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

அங்கம். 5

களம். 3

இடம்: காடு. ப்ரவேசம்: காளிகோவில்.

காலம்: ராத்திரி— 12-மணி.

ரண.—இதுவரையில் அந்த இரண்டு பட்டர்களையும் தொடர்ந்து வந்துவிட்டேன்—இதோ தூரத்தில்—ஒரு ஆலயம் விளங்குகிறது—அவர்கள் நோக்கிச் செல்லும்திசையையும் அக்கோவிலிருக்கும் திசையையும்நோக்க காளிகோவில் அதுவாகத்தானிருக்கும்போலிருக்கிறது. சோழா—சநீச்வரன் வேஷத்தோடா வரப்போகிறாய். ஐயோ—யாரோ ராஜ குமாரத்தியை பலியிடக் கொண்டுவந்திருக்கிறானமே. அந்தக் குழந்தையை பலியாகாமல் எப்படிக் காப்பாற்றலாம்? அப்படியே செய்வோம்—(முன்னாலோடி காளிக்குப் பின் உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறான்—வாமேச ஸோமேசர் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.)

வா.—ஓய் ஸோமேசரே—இன்றைக்குக் காளிகாதேவியை பார்த்தீரா? என்ன உக்ர களையென்று.

ஸோ.—ஆமாண்ணா— நானிதுவரையில் இப்படி பார்த்ததில்லை—என்ன ரௌத்ராகாரம்—ஹா—ஹா.

வா.—இந்த அலங்காரத்தைக் கலைத்துவிட்டு இன்னும் கோராக்ருதியாய்த்தோன்றும்படி இப்பொழுது அரசன் வருவதற்குள் அலங்காரம் செய்யவேண்டும். ரத்தசாமுண்டா அவஸரம். ராஜா வந்துவிடுவார்.

வேகப்படுத்துவோம் வாரும். (இருவரும் உள்ளே ப்ரவேசிக்க.)

ரண.—என்னுடைய அலங்காரத்தைக் கலைக்கவே வேண்டாம். இதே அலங்காரத்துடன்தான் பலி ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறேன்.

ஸோ.—வாமேசரே. காளியா பேசறது. அடே—இதென்ன ஆச்சர்யம்.

வா.—இன்னி மத்யான்னம் அபிஷேகமாவது ஸாமான்யமா? இப்படி இதுவரையில் கிடையாதோல்யோ—காளிக்கு உச்சி குளிர்ந்து போயிருக்குமே.

ரண.—(ஸ்வகதம்) எனக்கும் உச்சி குளிர்ந்து தானிருக்கிறது.

ஸோ.—இப்போ என்ன பண்றது—அலங்காரத்தைக் கலைக்கிறதா?

வா.—கலைக்கிறதா? வேண்டாமென்று காளி வாய்திறந்து உத்திரவு செய்யும்பொழுது கலைக்கிறதா? கிட்டப்போனால் காளி கண்ணைக் கெடுத்து விடுவாள். தெரியுமா?

ரண.—நன்றாய்ச் சொன்னாய் வாமேசா. ஸோமேசா, ஜாக்ரதை.

ஸோ.—ஐயையோ—காளிக்கு என்பேரில் கோபம்போ விருக்கிறதே.

வா.—அதெல்லாம் கோபமிருக்காது இங்கிறேன்—உத்தரவுக்கு விரோதமாய்ச் செய்யக்கூடா தூன்னு முன்ஜாக்ரதை செய்து வைத்திருக்கிறாள்.

ஸோ.—அரசன்வந்து என் அலங்காரத்தைக் கலைக்கவில்லை யென்று கோபித்துக்கொண்டா லென்ன செய்கிறது?

வா.—கலைக்கக்கூடாதென்று காளி உத்திரவு கொடுத்தாள் என்று சொல்லுகிறது.

ஸோ.—காளி அப்புறம் பேசாவிட்டால் நம்மீது ஸந்தேஹப்படமாட்டாரா?

வா.—ஆமா—அதுவும்ஒருசனியன்தான். இதுக்கு நாமென்ன செய்கிறது?

ஸோ.—காளியை இரண்டுபேரும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ளுவோம்.

இருவரும்.—தாயே ஜகதீச்வரி, லோகமாதா, நாங்கள் தெரிந்து செய்திருந்தாலும் தெரியாமற் செய்திருந்தாலும் ஸகல அபராதங்களையும் க்ஷமித்து, தாஸர்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் (கன்னத்தில் அடித்துக் கொண்டு நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள்.)

ரண.—நீங்கள் ஸத்பக்தர்கள். உங்களுக்கொரு துரிதமும் ஏற்படாது.

வா.—காளி வாக்குக் கொடுத்து விட்டாளடா.

ஸோ.—அடே—அதென்னடா. ஐயையோ பயமாயிருக்கிறதே அதென்ன கரியடா— (சனிவேஷத்துடன் சோழன் ப்ரவேசித்தல்.)

வா.—சும்மாயிருங்கய்யா. அவர்தான் ராஜா; சனி வேஷத்துடன் வருகிறார்.

ரண.—(ஸ்வக) பாண்டியன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியே போகும்பொழுது இதே கம்பளியைத் தான் மேலே போட்டுக்கொண்டு போனதைப் பார்த்தேன். ஸரிதான், சோழன்தான் சனீசுவரன்.

சோழன்.—பட்டர்களே!

பட்டர்கள்.—ஸ்வாமி, இதோ ஸித்தமாயிருக்கிறோம்.

சோ.—என்ன, இன்னம் அலங்காரம் கலைக்கப்படவில்லை. ரத்தசாமுண்டா அவஸரமாக அலங்காரம் செய்யவேண்டுமென்று நான் சொல்லியிருக்கவில்லையா?

ரண.—நானே இந்த வேஷத்துடன் பலியேற்றுக் கொள்வதாக வாக்களித்தேன்.

சோ.—(திடுக்கிட்டு) பேசுகிறது யார்?—காளிகா தேவியா?

வா.—ஆம் ஸ்வாமி. நாங்கள் அலங்காரத்தைக் கலைக்கவந்தோம். இதே மாதிரி, அலங்காரத்தைக்கலைக்கக்கூடாதென்று காளி ஆக்ஞாபனம் செய்தார்கள்.

ஸோ.—ஆமா ஸ்வாமி

சோ.—(ஸ்வ ஆஹா. காளியின் கருணைத்திறம் இருந்தவாறென்னே! இந்த ஒரு பலி கொடுப்பதற்கு வேண்டிய ப்ரயத்னங்கள் செய்யப்படுகையிலேயே இத்தனை திருப்தி காளிக்கு ஏற்படுமானால், பலிகள் மூன்றும் கொடுத்தானால் காளி என்னப்ரஸாதந்தான் செய்யமாட்டாள். (ப்ரகாசம்) ஸ்தோத்ரம்.

ரண.—கரிக்காலச்சோழா! எத்தனை பலி கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?

சோ.—மாதா, பலியொன்றுதான் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறது.

ரண.—அது ராஜகுலந்தானா? நிச்சயமா? காளியையேமாற்ற முடியாதென்று உனக்குத் தெரியாதா?

சோ.—ஜகதம்பா, வாஸ்தவம். ராஜ குலந்தான். ஸந்தேஹமில்லை. தங்களை யேமாற்ற முடியுமா?

ரண.—அப்படியானால் யார் அந்தக் குழந்தை? என்ன வயது?

சோ.—லோகமாதா, இந்தக்குழந்தை வடக்கிலுள்ள விஜயநகரத்து அரசனின் புதல்வி. வயது எட்டு.

ரண.—வயது எட்டானால் பலிக்கு யோக்யந்தான். பட்டர்களே, நீங்கள் ஒதுங்கியிருங்கள். அரசனை ரஹஸ்யமாய்ச் சில ஸமாசாரங்கள் கேட்கவேண்டி யிருக்கிறது. (இருவரும் நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.) இக் குழந்தையை எப்படி ஸம்பாதித்தாய்?

சோ.—மாதா, திருடர்களி னுதவியால் கொண்டு வந்தேன்.

ரண.—திருட்டா—அ்ா - ப்ரஷ்டா —திருடியா எனக்குப் பலியிட வந்தாய்!

சோ.—மாதா, அந்தத் தாம்ர சாஸனத்தில் திருடியாகிலும் வேறு எவ்விதமாகிலும் மூன்று ராஜ—

ரண.—ஸரி. தொலைந்து போ. பாக்கி இரண்டு பலிகளெங்கே?

சோ.—வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறேன். காலத்தில் கிடைக்கும்.

ரண.—யார் அந்தப் பலிகள்?

சோ.—சேரன் குழந்தை யொன்று.

ரண.—சேரனுக்குக் குழந்தைகள் கிடையாதே. என்னை ஏமாற்றவா பார்க்கிறாய்? இதோ பார்! உன்னை என்ன பண்—

சோ.—மாதா, கோபங்கொள்ளக்கூடாது. அடியேனை மன்னிக்கவேண்டும். சேரனுக்குப் பிறக்கும் முதற் குழந்தையை எனக்குப் பலியிடுவதாக வாக்களித்திருக்கிறான்.

ரண.—ஓஹோ! சோழா, பலேபேஷ்! நல்ல கார்யம் செய்தாய். பலே பலி; திருப்தியான பலி, என்ன காளிகாபக்தி, பூர்ணக்ருபை செய்கிறேன்; அப்புறம் இன்னொரு பலி?

சோ.—அம்பிகே. பாண்டியராஜன் குழந்தை.

ரண—பாண்டியராஜன் குமாரியா, பலே! இவ்விரண்டும் எனக்கு நிரம்பத் திருப்தியானபலி- பலே சோழா—அதை எப்படி ஸரிப்படுத்தினாய்? நீ தீரன், நீ ஸத்பக்தன்.

சோ.—மாதா, சேரனை முதலில்கைவசப்படுத்திக்கொண்டு, பிறகு அவனைவிட்டு பாண்டியதேசத்தின்மீது படையெடுக்கச் செய்து, தோல்வியடைந்த பாண்டியனுக்கு உதவி செய்வதுபோல் போக்குக்காட்டி இந்த சநீசுவர ரூபத்துடன் அவனுக்குப் பிறக்கும் முதற் குழந்தையை பலிகொடுப்பதாய் ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்தேன்

ரண.—கொண்டா அந்த ருசிகரமான பலியை முதலில்.

சோ.—அம்பிகே இன்னும் குழந்தை பிறக்கவில்லையே! பிறக்கவேண்டிய ஸமயந்தான்.

ரண.—முட்டாள் எனக்கு தெரியாதோ அது. அந்த பலிக்கப்புறந்தான் மற்ற பலிகளை யேற்பேன் என்றல்லவோ நான் சொல்லவந்தேன் தெரியுமா? எருமைமாடே.

சோ.—அம்பிகே, தெரியாத்தனத்தால் நான் செய்தபிழையை மன்னிக்க வேண்டும். மாதா, இந்த பலியையாவது இப்பொழுது ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்தாய்விட்டதே.

ரண.—எனக்கு பலி வேண்டாம்.

சோ.—மாதா, அடியேன்மீது தாங்கள் ஆயாஸப்பட்டால், எளியேன் தாங்குவேனா? மன்னிக்கவேண்டும் தேவிக்கு ஆயாஸம் வராமல் காப்பாற்ற எளிய புத்தியுடைய மனிதர்களாகிய எங்களால் முடியுமா? மாதா, இந்த பலியை இன்று ஏற்று என்னை அநுக்கிரஹிக்கவேண்டும்.

ரண.—இப்பொழுது இல்லை. இன்றைக்கு விடியற்காலம் பஞ்சபஞ்ச உஷத்காலத்தில்தான் பலியையேற்றுக்கொள்ளுவேன். அதுவரை முடியாதுபோ.

சோ.—மாதா, அதுவரை காத்திருக்கிறேன். இந்த பட்டர்களையும் காத்திருக்கச் செய்கிறேன். அநுக்கிரஹிக்கவேண்டும்.

ரண.—பட்டர்கள் எதற்கு?

சோ.—பலிப்ரதான ஸமயத்தில் சொல்ல வேண்டிய மந்திரங்களைச் சொல்லுதற்கு.

ரண.—க்ஷுத்ரபுத்தி மானிடப்பதரே. பலியை நானே வந்து ப்ரத்யக்ஷமாய் வாங்கிக்கொள்ளும்பொழுது மந்திரம் வேறேயோ? மந்திரங்கள் எதற்காக வென்று தெரிந்துகொண்டாயா?

சோ.—அம்ப! பட்டர்களை இப்பொழுதே போகச் சொல்லுகிறேன்.

ரண.—நான் பிரஸன்னமாகும்பொழுது அவர்களிருக்கக்கூடாது.

சோ.—புத்தி அம்பா!

ரண. பலியுடன் நீ நம்முடைய ஸந்நதியிலேயே கண்ணைமூடி, என்னுடைய ஆக்ருதியை த்யானித்துக்கொண்டு கிடக்கவேண்டியது. தெரியுமா? பஞ்சபஞ்ச உஷத்காலம் வரை.

சோ.—புத்தி அம்பா. (வெளியே நிஷ்க்ரமித்து பட்டரிருவரையும் போகச்சொல்லுகிறான். அவர்கள் போகிறார்கள். சோழன் வந்து படுத்துக்கொள்ளுகிறான்.)

ரண.—(காளிக்குப் பின்னிருந்து வெளியே வந்து) (ஸ்வகதம்.) கேட்கவேண்டியது கேட்டாயிற்று. பார்க்கவேண்டியது பார்த்தாயிற்று. தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது தெரிந்து கொண்டாயிற்று. இனிஎன்ன? அரசன்பேரில் வந்துசுமந்த குற்றமாகிய நீலகண்டசாஸ்திரிகளின் கொலைக்கும் இந்த மஹாபாதகனேதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும்: அவ்வளவும்சனீசுவரக்ருதமென்ற தோற்றத்தை அரசனுக்கு நிச்சயப்படுத்த வேண்டியதற்காக இவனே நீலகண்டசாஸ்திரிகளை கொலைசெய்திருக்கிறான்; போகட்டும். இம்மட்டில் தெரிந்ததே— (ப்ரகாசம்) திறவாதே கண்ணை, நான் பலி ஏற்கும்வரைத் திறவாதே கண்ணை. (ஸ்வகதம்) பாக்கி விஷயங்கள் தன்னிச்சையாய் வெளிவரும். பின் பார்த்துக்கொள்வோம். (சோழன் ஸமீபம்போய் பலமாய் அவன் முதுகில் உதைக்கிறான்.)

சோ.—அம்பிகே மன்னிக்கவேண்டும்.

ரண.—திறவாதே கண்ணை. எழுந்திரு.

சோ.—இடுப்பில் விழுந்த உதையில் எழுந்திருக்க முடியவில்லையே.

ரண.—முடியவில்லையா! திறவாதே கண்ணை, எழுந்திரு சீக்கிரம்.

சோ.—இதோ (சிரமப்பட்டு) எழுந்திருக்கிறேன்,

ரண.—கண்ணைத்திறவாதே கையைநீட்டு—ஹூ—இரண்டு கைகளையும்—முட்டாள்—அஞ்சலி பந்தமாய்—ஹா—அப்படி—(கைகளைக் கெட்டியாகக் கயிறு கொண்டு கட்டி விடுகிறான்) கண்ணை விழித்துக்கொள் (சோழன் கண்ணை விழிக்கிறான்.)

சோ.—யாரடா நீ—மோசக்காரன்.

ரண.—நான்தான் ரணகேஸரி. நீசெய்த மஹாதுஷ்க்ருத்யங்களைக் கண்டுபிடித்து உன்னைத் தண்டிப்பதற்காக வந்தேன்.

சோ.—என்னை யாரென்று நினைத்தாயடாமூடா? உன்னை இப்பொழுதே கைதியாக்கிச் சித்ரவதை செய்யச் சொல்லுகிறேன் பார்.

ரண.—என்னையா? அடேமுட்டாளே, அதற்காகத்தான் பட்டர்களையும் விலக்கினேன், உன்னுடைய ஸ்வபாவ பலத்தையும் குறைக்க இடுப்பில் பலமான உதையொன்று கொடுத்தேன் இது விவித்தமான ப்ரதேசம். நடுநிசி வேளை—பட்டர்கள் வீடுபோயிருப்பார்கள். நீ என்ன கத்தினாலும் ஒன்றும் ப்ரயோஜனப்படாது. கைகளைக் கட்டியாய்விட்டது, பொழுது விடிவதற்குள் உன்னை இவ்விடமிருந்து இரண்டுகோச தூரமாவது கொண்டுபோய் விடுகிறதென்று என் உத்தேசம். மர்யாதையுடன் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தாலாயிற்று. இல்லாவிட்டால் ஹிம்ஸை வெகுவாய் அடைவாய். யோசித்துக்கொள்.

சோ.—அம்பிகே! உன்னைப் பக்தியுடன் பூஜித்ததற்குப் பலனோ இது.

ரண—நல்ல எண்ணத்துடன், விசுத்தமான பாவத்துடன் பூஜைசெய்தாலன்றோ உனக்கு க்ஷேமம் கிடைக்கும். உன் பாவத்துக்குத் தகுந்த பலன்தான் கிடைத்தது.

சோ—ஸரி, ரணகேஸரி, நீ சொல்வதனைத்தும் வாஸ்தவமே. நானுன்னுடன் வருகிறேன். நீ எங்கே போகவேண்டு மென்கிறாய்?

ரண.—நானிப்பொழுது சொல்லப்போவதில்லை. நீ கேள்விகள் ஒன்றும் கேட்கக்கூடாது. பேசாமல் பின் தொடர்ந்து வரவேண்டியது.

சோ.—ரணகேஸரி, ஒரு விஷயம்—

ரண.—நீ இன்ன சொல்வாயென்று எனக்குத் தெரியும். அதெல்லாம் வேண்டாம். என் காதிலேறுது. புறப்படு, போவோம். ஹூம்.

சோ.—உனக்கு என்ன வேண்டுமானாலும்—

ரண.—எனக்கு என்ன வேண்டும். நீ என் பின்னோடு வரவேண்டும். வேறொன்றும் வேண்டாம். புறப்படு. பதிற்பேசாதே. (கன்னத்தில் ஒரு அறை பளீரென்று கொடுக்கிறான்.)

சோ.—அப்பா—(ரணகேஸரி அவன் கழுத்தைப் பிடித்துத்தள்ள இருவரும் நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

அங்கம். 5

களம். 4

இடம்: மத்ரதேசம் அரண்மனை.

காலம்: காலை.

அமரேந்த்ரன்.—அம்பாலிகே. துக்கப்படுவதிலென்ன விருக்கிறது, துக்கப்படாதே; காலம் இப்படியே போய்விடாது. நல்லகாலம் பிறக்கும். கெட்டகாலம் நீங்கும். பயப்படாதே.

அம்.—அப்பா. என் ப்ராணநாதனுக்கு நல்லகாலம் பிறக்குமா பிறக்காதா என்பதல்லவே என் விசாரம். மகா க்ரூர ஹ்ருதயமுடையவனான சோனிடத்தில் கைதியாக அகப்பட்டுக்கொண்டாரே, அவன் அவரை என்ன ஹிம்ஸை செய்வானோ. நான் அரண்மனையில் ஸௌக்யமாய் இருக்கிறேனே.

அம.—அம்பாலிகே, பயப்படாதே, சோன் ஒன்றும் செய்யமாட்டான். ரணகேஸரி இவ்விடம்விட்டு சோநாட்டுக்குப் போனபிறகு உன்னுடைய நாதனைக் கண்டு பேசின விஷயங்களையெல்லாம் வந்து சொன்னானே. அவைகளை நினைத்துப்பார். அப்புறம் விசாரப்பட என்ன ஹேதுவிருக்கிறது.

அம்.—அப்பா அதுஸரி. இருந்தாலும் ரணகேஸரி மிகவும் நல்லவனானதால் என்னைத் தேற்றுவதற்காகவே அப்படிச் சொல்லியிருப்பான் என்று தோன்றுகிறதே தவிர, நிஜமாகத் தோன்றவில்லை.

அம.—அம்பாலிகே! அப்படியல்ல; ரணகேஸரி என்னிடம் தனிமையில் முதலில் சொன்னான். எப்படிக்கிருந்த போதிலும், உலகத்தின் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களில் அடிபட்டுத் தேறினவனானதால் நான் கலங்கமாட்டேனென்பது அவனுக்கு நிச்சயமாய்த் தெரிந்த விஷயம். ஆகையால் அவன் என்னிடம் பொய் சொல்லியிருக்க முடியாது. அன்றியும் என்னிடம் யோசனை கேட்கவந்தவனானதால் பொய் சொல்லியிருக்கக் கூடும் என்று யோசிப்பது மெத்த அஸம்பாவிதம்.

அம்.—தப்பிப்பது வெகு ஸுலப ஸாத்யமென்று ரணகேஸரி அவரிடம் சொல்லியும் மாட்டவேமாட்டேன் என்று அவர் சொல்லியிருப்பாரா என்றுதான் எனக்கு ஸந்தேஹம்.

அம.—அதுதான் மனிதர் சித்தவ்ருத்தியிலுள்ள ஒரு விசேஷம். நிஷ்களங்கமான ஹ்ருதயமுடையவன் உன் ப்ராணநாதன் என்பதற்கு அதுதான் ஒரு அடையாளம். அதைக்கேட்டு நான் ஒரு வழியில் ஸந்தோஷிக்கவே ஸந்தோஷித்தேன்.

அம.— ஸந்தோஷித்தீர்களா?

அம.—ஆம், ஸந்தோஷித்தேன். ஏனென்றால் அவர் உத்தமகுண சீலரென்பது வெளியாயிற்று. அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத் துக்கமும் கஷ்டகாலமும் வெகுகாலம் நிலைத்து நிற்குமானால் அது தெய்வ நீதிக்கே புறம்பு—ஆகையால் அவருக்கு க்ஷேமகாலம் சீக்ரம் வருமென்ற எண்ணத்தால் ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. (ஸேவகன் ப்ரவேசிக்கிறான்.)

ஸேவகன்.—ரணகேஸரி வருகிறார்.

அம்.—ரணகேஸரியா? நல்ல ஸமாசாரத்துடன் வருவாரா?

அம—என் மனதில் ஏதோ ஸந்தோஷ முண்டாகிறது. நல்ல ஸமாசாரமாயிருக்கு மென்று நம்புகிறேன்.

(ரணகேஸரியும் சோழனும் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்)

ரண.—ராஜந்! நமஸ்காரம். அம்மா நமஸ்காரம்.

அம்.—போனகார்ய மெப்படி ரணகேஸரி?

அம.—ஏதாவது பலன் கிடைத்ததா?

ரண—இதோ இந்த ப்ரஹ்மஹத்தியைப் பாரு

ங்கள். இவனை ஒருவரு மறியா வண்ணம் மாறுவேஷம்போட்டுக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தேன்.

அம.—இவன் யார்?

ரண.—இவன் தான் கரிக்காலச் சோழன்.

அம.—கரிக்காலசசோழனு? வாருங்கள்.

ரண.—இந்தத் திருட்டு அயோக்ய பாடுபிடிக்கிப் பயல்களில் அக்ரதாம்பூலம் கொடுக்கவேண்டிய இந்த துராத்மாவையா, வாருங்கள் போங்கள் உட்காருங்கள் என்று மரியாதை செய்கிறீர்கள். (சோழனை ஒரு அறை அறைகிறான்.)

அம.—இருந்தாலும் அடிக்காதே.

அம்.—நமக்கே அஹிதம் செய்தவனுயிருந்தாலும் அவன் அரசனல்லவா? அவனைத் தகுந்த மரியாதையுடனேயே நடத்தவேண்டும்.

ரண.—மாதா, மன்னிக்கவேண்டும். கதை முழுவதும் கேட்டால் இவ்விதம் இந்தப் பாதகனுக்கு சிபார்சு செய்யமாட்டீர்கள். இவன் நம்முடைய கஷ்டகால மனோதிற்கும் காரணமாயிருந்தவன். இப்பொழுது வெகுதூரம் நடந்துவந்து பசிக்களைப்பு அவனுக்கும் எனக்கும் அப்படியே இருக்கிறது.

அம்.—அப்படியானல் அவனுக்கு சாப்பாடு செய்துவை, நீயும் சாப்பிடு, அப்புறம் பேசிக்கொள்வோம் கார்யம் ஜயந்தானே.

ரண.—அம்மா— இன்னம் நான்கு தினங்களுக்குள் (அதாவது இங்கிருந்து மதுரைபோய்ச் சேரவேண்டியதற்குரியகாலம்) அரசனிழந்த ஸிம்ஹாஸனத்தை, அவர் படைவதற்கு வேண்டிய கார்யங்கள் முழுவதும் செய்தாயிற்று. தைர்யமாயிருங்கள். (ரணகேஸரியும் சோழனும் நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

அம்.—இது நிஜமாயிருக்குமா?

அம.—ரணகேஸரி நிரவிசாரியாமலா சொல்லுவான்? என்னமோ இன்னும் சற்று நேரத்தில் எல்லாம் வெளியாகிறது.

(418-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

உண்மையாய் பிறருக்கும் தேசத்திற்கும் உழைத்து தமது ஆத்மநிலை பிறழாமல் இருக்கவேண்டும் என்று வண்ணமே நடந்துவருகின்றனரல்லவோ இவர்! இவர் போன்றவரல்லவா. இத்தாய்மாதாவின் ஸத்புத்ரர்கள்! இந்தியரது நிலைமையை தென்ஆப்ரிக்காவில் சீர்ப்படுத்தியபிறகு அவர்கள் நிலைமையை இந்தியாவிலேயும் சீர்ப்படுத்தவேண்டுமென்னும் உயரிய நோக்கங்கொண்டவராய் இந்தியாவின் உண்மை நிலையைக் கண்கூடாக அறியவேண்டி பிரயாணம் செய்கிறார் போலும். மேற் கூறியவண்ணம், இந்தியரை முன்னிட்டு இவர் நடத்திய ஆத்மசக்தி யுத்தத்தில் தமிழ் நாட்டினரே மிகவும் மன ஒற்றுமையுடன் கஷ்டப்பட்டதாகவும் அத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த தமிழ் நாட்டைப் பார்த்து தம்முடன் கஷ்டப்பட்ட சிலரையும் கண்டுபோகத் தாம் வந்திருப்பதாகவும் சொன்னது அவரது தேசாபிமானத்தையும் நல்ஹிருதயத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சிறுவர் ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S & LADIES' PAGES

மாதவீ கங்கணம்

முதல் பாகம்

அத்யாயம்-5

(394-ம்பக்கத் தொடர்ச்சி)

அப்பதவியை அடையப்போகிறவன் தானதானென்றும் அவன் எண்ணினன் அந்த ஸ்தானத்துக்கு வேண்டிய யோக்யதையும் குணதிசயங்களும் நாளாவர்த்தியில் அவனுக்கு உண்டாயின. அதுமுதற்கொண்டு ஹேமலதையின் அறைக்குச் செல்லும்போதெல்லாம் அவனுடைய முகம் அதிக ப்ரகாசமாய் விளங்கிற்று.

சைவலினிக்கும் கோகுலதாஸின் நோக்கம்தெரிந்துவிட்டது. அதற்காகத் தன்னலாகவேண்டிய உதவியைச்செய்ய அவள் ஸித்தமாயிருந்தாள். ஸாதாரணமாய் இவ்விஷயங்களில் ஸஹோதரிகள்தான் அதிகமாய் உதவி செய்யக்கூடியவர்கள். குடும்பங்களின் வாழ்வும் தாழ்வும் ஸ்த்ரீகளைப்பொறுத்தது. விரீவைப்போன்ற ஸகலவிதத்திலும் சிறந்து விளங்கும் சிறுவனைக் காண்பதரிது. மனோநிரமுர் கார்யத்தில் கண்ணுமுடைய விரீவ்ஷமுன் நரேந்த்ரன் ஒரு குழந்தைக்கு ஸமானம். இதற்குமுன் பலமுறை தேவிபுரத்து ராஜவம்சம் ஸந்ததியற்றுப் போகுங்காலத்தில் தங்களுடைய ஸாமர்த்யததால் அதைக் காப்பாற்றிய இதர ஸ்த்ரீ ரத்னங்களைப் போல் இம்முறையும் சைவலினியானவள் தன் உடன்பிறந்தானுக்காக உழைத்துத் தேவ்புரம் அன்னியர் கைவசப்படாதிருக்கும்படி காப்பாற்றுவதாக வாக்களித்தாள்.

விரீஷினிடம் சைவலினிக்கு அத்யந்த ப்ரியம். பின்னர் உண்டாகக்கூடிய லாதியங்களை உத்தேசித்து சைவலினியானவள் எவ்விதத்திலாவது ஹேமலதையைத் தன் தம்பிக்கு மணம் புரிவிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தாள். ப்ரதிதினமும் ஸாயந்த்ரவேளையில் தடாகக் கரையிலாவது ஆலயத்தண்டையாவது, உட்கார்ந்து ஹேமலதையுடன் தேவிபுரம், அதன் அரசர்கள், தன் தம்பி, அவனது குணதிசயங்கள் இவற்றைப்பற்றி ஓயாமல் பேசிக் கொண்டிருப்பாள். அவற்றையெல்லாம் ஹேமலதை ஒரு வார்த்தை விடாமல் கவனமாய்க்கேட்பாள். எற்கெனவே விரீவைப்பற்றி அதிக மதிப்பாய் எண்ணியிருந்த ஹேமலதை இனி அவன் வருங்காலத்தில் தேவிபுரத்து அதிபதியாய் விளங்கக்கூடும் என்பதைப்பற்றி ஸந்தோஷமுற்று அதே ஞாபகமாயிருந்தாள். அரண்மனையில் நடக்கும் விஷயங்கள் ப்ரதிதினமும் தன் காதுக்கெட்டிக் கொண்டிருந்ததனல் கோகுலதாஸ் இனி தானொருவருக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை; தான் எண்ணினது நிறைவேறிவிடும் என்று மனங்களித்தார்.

இவையெல்லாம் சதுரங்க ஆட்டம் போலிருந்தது. அரசனோ வலியற்றவன். அவனுக்கு முன்னும் பின்னும் காவல்வேண்டும். ராணியோ அதிக வலிவுடையவளாய்த் தலைமை வகித்திருந்தாள். ஆனால் இதர எண்களும் அவற்றவற்றிற் கேற்றவாறு சக்தியுடையவைகளாயிருந்தன.

ஒருநாள் ஸாயங்காலம் வழக்கப்ரகாரம் ஹேமலதையும் சைவலினியும் நந்தவனத்தில் தடாகக் கரையில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது திடீரென நரேந்த்ரன் அவ்விடம் வந்தான். ஹேமலதை அச்சத்தால் மௌனமாயிருக்க சைவலினி நரேந்த்ரனை உட்காரும்படி உபசரித்தாள்.

சற்றுநேரம் வரைக்கும் மூவரும் யாதொரு வார்த்தையுமின்றி சும்மாவிருந்தனர். கடைசியில் சைவலினியானவள் அன்பார்ந்த இனிய குரலில், "நரேந்த்ரா, ஸமீபத்தில் உனது ஜமீன் உன்வசமாகப் போவதாக ஊரெல்லாம் ப்ரஸ்தாபம். இந்த சுபஸமாசாரத்தைக் கேட்க எனக்கு அதிக ஸந்தோஷமாயிற்று. ஜனங்களெல்லாம் உன்னைத் தங்கள் தெய்வமாகப் போற்றுகிறார்கள். உனது பாட்டனார் அவர் காலத்தில் இருந்த ப்ரகாரம் நீயும் ஜனங்களை ஸகலவிதத்திலும் ரக்ஷித்து என்றைக்கும் அவர்களுடைய நண்பனாயிருக்க முயல்வாயென்று நம்புகிறேன்," என்றாள்.

"அப்படிக்கொரு ப்ரஸ்தாபமும் என் காதில் விழவில்லை. ஊராருக்கென்ன? பொழுதுபோக்கு நிமித்தமாய்க் கண்டபடியெல்லாம் பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஸஹோதரீ, எனது ஜமீன் எப்போது என் வசப்படுமோ நான் அறியேன். ஆனால் அவ்வாறு என் ஜமீன் எனக்குக் கிடைப்பதன் காரணமாய் நீங்கள் தேவிபுரம் செல்லும்படிக்கு ஏற்படுமானால், நான் வெகுகாலம் வரைக்கும் என் ஜமீனுக்கு ஆசைப்படமாட்டேன். ஒருவேளை பகவத் கடாக்ஷத்தால் தேவிபுர வீரநகர விஷயங்கள் வேறுவிதமாய்—"

நரேந்த்ரன் அதனுடன் நின்றுவிட்டான். சைவலினிக்கோ அவனுடைய கருத்து விளங்கிவிட்டது. உடனே அவள் 'தேவிபுரத்துக்கும் வீரநகரத்துக்கும் நடுவில் அதிக தூரமில்லை. ஸமீபந்தான். ஸஹோதரா, நாம் ஒருவரையொருவர் அடிக்கடி ஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் தேவிபுரத்துக்குத் திரும்பிப் போய்த்தான் தீரவேண்டும். முந்நூறு வருஷமுமாயிற்று. அதற்கு அதிகமாயும் ஆயிற்று, இவ்விரு குடும்பத்தினரும் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிந்து' என்று கூறினாள்.

"சைவலினீ, இன்னும் நாம் பிரிந்திருக்க வேண்டுமோ?"

"ஸஹோதரா, நானோ ஸ்த்ரீஜாதி; புருஷர்களுடைய யோசனைகளும் அவர்களுடைய ஏற்பாடுகளும் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒன்று மாத்ரம் நான் பலமுறை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தேவிபுரத்தார் பூர்வத்தில் அதிக ப்ரபல முற்றிருந்தார்களென்றும், அக்காலத்தில் அவர்கள் புரிந்துள்ள வீரதீரச் செயல்களையும் அவர்களுடைய ஸ்நேஹ விரோதங்களையும் என்றைக்கும் தேவிபுரத்தார் கவனமாய்ப் பாராட்டுகிறார்களென்றும் பலர் சொல்கின்றனர். மீன் இனம் நிலத்தின்மீதும், பக்ஷிஜாதி ஜலத்தினடியிலும் எவ்வளவுகாலந்தான் உயிருடனிருக்கும்?"

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது சைவலினியை வீட்டிலிருந்து யாரோ ஒருவர் கூப்பிடவே, அவள் எழுந்து ஸாயந்த்ரம் வீட்டைத் திருத்திக் கோலமிட்டு விளக்கேற்றும் வேலையைப் பார்க்கப் போய்விட்டாள். நரேந்த்ரனும் ஹேமலதையும் மாத்ரம் தனித்திருந்தார்கள். சைவலினி கூறிய மொழிகளைக் கேட்டு நரேந்த்ரனுடைய முகவிலாஸம் மாறுதலடைந்தது. அவன் சிந்தையில் ஆழ்ந்தான்.

ஆகாயத்தில் பூர்ண சந்த்ரன் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய க்ரணங்கள் காற்றால் சிறு சிறு அலைகளாகத் தத்தளிக்கும் தடாகநீரில் அசைவுற்று ப்ரதிபலிப்பது பார்ப்பதற்கு மிகவும் ரமணீயமாயிருந்தது. மந்தமாருதம் வீசுவதால் வ்ருக்ஷங்களிலிருந்து ஒருவிதமான த்வனி வனமுழுவதும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தது. அதே இடத்தில் பால்யத்தில் நரேந்த்ரன் அடிக்கடி விநோதகதைகள் அநேகம் சொல்லிவந்த வழக்கம் தன் ஞாபகத்துக்குவர ஹேமலதை அப்போது தலைநிமிர்ந்து நரேந்த்ரனுடைய முகத்தைப் பார்க்கலானாள். நரேந்த்ரனுடைய அழகிய முகம் சந்த்ரகாந்தியின் மஹிமையால் பதின்மடங்கதிக அழகுடையதாய் விளங்கிற்று. அத்தருணம் அவன் த்ருவநக்ஷத்ரத்தை உற்றுநோக்க, அதையொட்டிய கதையொன்று அவன் நினைவுக்கு வந்தது.

"ஹேமலதே, நீ குழந்தையாயிருக்கும்போது ஸாயங்கால வேளைகளில் எத்தனை கதைகள் நான் இவ்விடத்தில் உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன், உனக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா?"

"ஆம், அதைப்பற்றித்தான் நானும் சற்று முன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்."

"நீ இப்போது பெரிய மனுஷி யாய்விட்டாய்; என் கதைகளைக் கேட்பதில் உனக்கு இப்போது ஸ்வாரஸ்யம் போய்விட்டது."

"ஸ்வாரஸ்யம் இராமலென்ன?" என்று மெதுவாய்ச் சொன்னாள்.

"அப்படியானால் கேள். அதோ இருக்கின்றதே, அந்த நக்ஷத்ரம் உனக்குத் தெரிகின்றதா?"

"அந்த மரத்துக்கு நேரே?"

"ஆமாம், அதன் பெயர்தான் த்ருவ நக்ஷத்ரம்."

"சாச்வதமும் ஸத்யமுமானது என்பது அதன் பொருள்."

"ஏன் அதற்கு சாச்வதமும் ஸத்யமுமானது என்று பொருள்?"

"ஹேமலதே, அந்த நக்ஷத்ரத்தை யொட்டிய கதையொன்று வழங்கிவருகிறது."

ஹேமலதை இன்னும் தன்னைவிட்டு அகலாத குழந்தைப் பருவத்துக்குரிய ஆர்வத்துடன் நரேந்த்ரனை

"அக்கதையென்ன? எனக்குச் சொல்" என்று கேட்டாள்.

"ஒருகாலத்தில் அரசன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்கு இரண்டு மனைவிகள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பிள்ளையுண்டு. அரசனுக்கோ மூத்த பத்நியிடத்திலும் அவளுடைய பிள்ளையினிடத்திலுந்தான் ஆசையெல்லாம். இளைய பத்நியைப் பற்றியாவது அவள் வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளையைப் பற்றியாவது அரசன் சற்றுவது கவனிப்பதில்லை. அவள் தன்மீது தன் கணவன் பாராமுகமாயிருப்பதைப்பற்றி எண்ணியெண்ணி அடிக்கடித் தன் பிள்ளையுடன் ஒரு குடிசைக்குச் சென்று அழுதுகொண்டிருப்பாள். சிறுவனுக்கோ தன் தாயார் அழுவதன்காரணம் புலப்படவில்லை.

"ஆனால் அவனுக்கு ஸரியான வயது வந்தவுடன் ஒருநாள் அவன் தாயார் அவனையழைத்து 'அப்பா குழந்தாய், நான் அரசனுடைய மனைவியாயும் நீ அரசனுடைய மகனுமிருந்த போதிலும் நம்மைப்போல் இவ்வுலகில் கஷ்டத்தை யனுபவிப்பவர்கள் வேறெவருங் கிடையாது' என்று தன் குறையையெடுத்து அவனிடம் சொன்னாள். இதைக் கேட்டவுடன் அச்சிறுவன் வருத்தமுற்றவனாய் அப்புறம் அகன்றான். சிறிது நேரஞ் சென்ற பின்னர் திரும்பிவந்து, 'அம்மா, இவ்வுலகில் க்ரீடம் புனையும் மன்னர்கள் அடையும் ப்ரதாபத்தைக் காட்டிலும் விசேஷமான ப்ரதாபமும் கீர்த்தியும் பெறுகிறேன் பார். இன்றுமுதல் நான் இவ்வுலகில் ஸந்யாஸி கோலம் தரித்துப் பகவானை த்யானம் செய்யப் போகிறேன்' என்றான்.

"அச்சிறுவன் பெயர்தான் த்ருவன். சாசுவதமும் ஸத்யமுமுடையவன். அவன் அரண்யஞ் சென்று அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த ஒன்றான பரம்பொருளைக் குறித்து ஓயாமல் த்யானஞ் செய்து கடைசியில் யாவராலும் போற்றப்படும் முனிவனாயினான். நாட்டிலுள்ள சக்ரவர்த்திகள், மஹாராஜாக்கள், ராஜாக்கள் அனைவரும் அவருடைய பாத கமலங்களில் வீழ்ந்து அவருடைய ஆசீர்வாதத்தை எதிர்பார்த்தவராயினர். அவர் தேஹவ்யோஹமான பின்பு நக்ஷத்ரங்களில் ஒன்றாய் விளங்கினர். என்றைக்கும் சாசுவதமாயும் ஸத்யத்துக்கோர் அறிகுறியாயும் அவர் எப்பொழுதும் ஆஹாயத்தில் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்."

"நரேந்த்ரா, மிகவும் இனிமையான கதை. கேட்கக் கேட்க ஸ்வாரஸ்யமாயிருக்கிறது. தேவிபுரத்துக்குச் சென்று வசித்திருக்கும்போது அந்நக்ஷத்ரத்தைக் கண்ணுறும்போதெல்லாம் எனக்கு இக்கதை ஞாபகம் வரும்."

"ஹேமலதே, கதையும் இனிமையானதுதான்! அக்கதையினால் விளங்கும் நீதியும் அதைவிட இனிமையானது. ப்ரதி இரவும் அந்நக்ஷத்ரத்தைத் தவறாமல் தர்சனஞ் செய்துவா. என்றைக்கும் சாசுவதமாயும் ஒரே நிலையாயும் ஸத்யம் தவறாமலும் இருந்துவா. நீ தேவிபுரம் செல்லவேண்டிய அவசியமில்லை."

அத்யாயம்-7

துர்க்கபூஜை : படதுப் பந்தயம்

மழைகள் ஓய்ந்துவிட்டன. ஆஹாயமெல்லாம் மப்புமந்தாரமின்றி நீலவர்ணமாயிருந்தது. செடிகொடிகள்யாவும் பெய்த மழையால் புத்துயிர் கொண்டனவாய்ப் பார்க்குமிடமெங்கும் ஒரே பச்சை நிறமாய்க் கண்களைக் குளிரச்செய்தன. சில தினங்களுக்கு முன் இருகரையும் புரள ஓடிய வெள்ளங்களெல்லாம், தணிந்துவிட்டன. ஆற்றுக் சால்வாய்களில் ஜலம் நிதானமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அங்கங்கு கொடிநீரும் அருநீருந்தான் கசிந்துகொண்டிருந்தன. க்ராமாந்தரங்களிலெங்கும் புரட்டாசி ஐப்பசி மாத அறுவடை ஆரம்பமாய்விட்டது.

இக்காலத்தில் இந்தியாவின் பல பாகங்களில் ஸிம்ஹ வாஹனத்தையுடைய உமாதேவியை யாவரும் பூஜிப்பது வழக்கம். ஸூர்யன் ஸிம்ஹத்திலிருந்து கன்னிகைக்குச் செல்கிறான் என்னும் வானசாஸ்த்ர உண்மையைத்தழுவி இவ்வுத்ஸவம் அநுஸரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் இந்த சாஸ்த்ர உண்மை ஜனங்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் ஏராளமாய்த் தான்யாதிகளைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கும் தேவியென உமாதேவியை உபாஸனைசெய்கிறார்கள். ராஜபுத்ரர், மஹாராஷ்ட்ரர் முதலிய க்ஷத்ரிய தொழிலினையுடைய ஜாதியார்கள் தங்கள் கத்தி கேடயம் முதலிய ஆயுதங்களை வணங்குவதும், வரும் மாரிகாலத்து நடத்தவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதும் இக்காலத்தில்தான். வடஇந்தியா முழுவதும் ஸர்வ ஜனங்களும் வாத்யம், கோஷம் முதலியவற்றுடன் இப்பண்டிகையை அதிக உல்லாஸமாய் அநுஷ்டிப்பார்கள்.

இப்பண்டிகையின் கடைசிதினம் வந்தது. வீரநகர முழுவதும் ஸூர்யன் ஒளியால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தது. ஜமீன்தாருக்கு வந்தனமளிக்க அவருடைய மாளிகைக்கு முதன்முதலில் வந்தவர் கோகுலதாஸ்தான்.

ஜமீன்தார் தம் மந்த்ரி செய்த வந்தனங்களை அங்கீகரித்து "கோகுலதாஸ், நீர் வெகுகாலமாக விச்வாஸகாதகம், நம்பிக்கைத்ரோகம் என்பவை யொன்றும் கிஞ்சித்துமின்றி மனோவாக்குக்காயசுத்தியுடன் எமக்காக இரவுபகல் என்ற வித்யாஸமேயில்லாமல் உழைத்துவருகிறீர். ஆயினும், உமது கார்யம் மாத்ரம் இன்னுங் கைகூடக்காணோம்" என்று விடை பகர்ந்தார்.

"என்னுடைய முன்னோர்கள் சென்றவழியே நானும்செல்கிறேன். அவர்கள் உழைத்துவந்த வண்ணமே நானும் நாளதுவரைக்கும் உழைத்துவந்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் கோரிய கார்யம் அதிக சீக்ரம் ஸித்தி பெறும். இது திண்ணம்."

"இதே வார்த்தைதான் இந்த ஆறுமாஸமாய்ச் சொல்லிவருகிறீர். ராஜாமான்ஸிங் ஒரிஸ்ஸாவில் ஆப்கானியர்களுடன் மல்லிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய கார்யதர்சியோ நமது விஷயத்தை மூலையில் கட்டாகக் கட்டிப் போட்டுவிட்டுத் தூங்குகிறார்.'

"ராஜாமான்ஸிங் ஒரிஸ்ஸாவைக் கைப்பற்றி அக்பாது ராஜ்யத்துடன் சேர்த்துவிட்டார். தன்னுடைய காரியதர்சி செய்துள்ள ஏற்பாட்டையும், அவர் பிறப்பித்திருக்கும் கட்டளையையும் ராஜாமான்ஸிங் ராஜமஹால் வந்தவுடன் காயப்படுத்துவார்."

"ஆனால் ஏற்பாடு ஆய்விட்டதா?"

"ஏற்பாடு ஆய்விட்டது. ஆனால் இன்னும் அமுலுக்குவரவில்லை. இப்பண்டிகைகளெல்லாம் முடிவு பெற்றவுடன் நாம் தேவிபுரம் போய்ச் சேர்வோம்."

"எனது ஆப்த மித்ரரே, மிகவும் ஸந்தோஷம். ராஜாமான்ஸிங் ஏற்பாட்டை உறுதி செய்வது நிஜந்தானா? அவர் ஒன்றும் தடைசொல்லமாட்டாரா? நரேந்த்ரனது பாட்டனாரைப் பற்றி அவர் கொண்டிருக்கும் அபிப்ராயத்தையும் வீரநகரத்து ராஜகுடும்பத்தாரிடம் அவர் காட்டும் அன்பையும் நினைக்குங்கால் என் மனதில் சிறிது ஸம்சயம் ஜனிக்கின்றது. அவ்வித பயத்துக்கு ஹேது ஒன்றுமில்லையே?"

"ராஜாவுக்குத்தான் தலைக்குமேல் வேலையிருக்கின்றதே. இந்த நரேந்த்ரனைப்பற்றிய மஹாஸமாசாரத்தைத்தான் அவர் உட்கார்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறாரோ? ராஜமஹாலை வங்காளத்துத் தலைநகராக்கிவிட்டார். இனி ராஜபுதனத்தில் தன்னிருப்பிடமாகிய ஆம்பர் நகரைப்போல் ராஜமஹாலையும் கோட்டை கொத்தளங்கள் கட்டி பந்தோபஸ்து செய்யும் வேலையை அவர் சீக்ரம் செய்து முடிக்கவேண்டும் இல்லாவிட்டால் ஆப்கானியர்கள் இன்னொருமுறை ஒருகை பார்க்க ப்ரயத்னஞ் செய்வார்கள்."

"அவருடைய வீரத்துக்குச் சிறிதும் இளைத்ததாகக்காணோம் அவருடைய புத்திசாதுர்யம். இம்மாகாணத்தைவிட்டு நீங்குமுன் அவர் நமது வங்காளத்தில் மொகலாய அரசாட்சியை வலிவாய் ஸ்தாபித்து விடுவார். இனி ஆப்கானியர்கள்பூண்டே அடியோடு நசித்துவிட்டது போலத்தான். எக்கார்யத்தை எடுத்தாலும் அதைப் பூர்த்தியாய்க் கடைசிவரைக்கும் செய்து முடித்த பின்னர்தான் மறுவேலையைப்பற்றி அவர் யோசிப்பார். கார்யங்களை அரைகுறையாய்ச் செய்து போட்டுவைப்பது அவருடைய ஸ்வபாவமன்று. தன்னுடைய செல்வாக்கைப் பின்னும் பலப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்று அவர் வங்காளத்தில் நல்ல உயர்குலகன்னிகை யொருத்தியை நாடுகின்றனரென்று ஊரெல்லாம் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்."

"அவருடைய வீரதீரபுத்ரனாகிய ஜகத்ஸிங்குக்கா?"

"இல்லை, தமக்கே தான்."

"என்ன, அதிசயமாயிருக்கிறதே. ராஜபுத்ர யுத்த வீரரொருவர் வங்காளத்துப் பெண்ணை மணம்புரிய உத்தேசிப்பது!"

"என்ன அதிசயம்? இதற்குமுன் எத்தனையோ முறை இவ்வித ஸம்பந்தங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. யுத்தவீரராயிருந்தாலென்ன? அவர்களுக்குப் பெண் பிள்ளை என்ற ஆசை கிடையாதோ? ஸ்த்ரீகள் வலையில் சிக்காதார் யார்? உலகத்தையெல்லாம் நடுங்கச் செய்து ஜயபேரிகை முழக்கிய ராஜாதி ராஜர்கள் கூட ஸ்த்ரீகளைக் கண்டு தமது கர்வமடங்கி அவர்கள் முன், குழந்தைகளைப்போல் ஸாதுக்களாய் விட்டிருக்கிறார்கள்."

கோகுலதாஸ் இவ்வாறு உலகத்துக்குப் பொதுவாய்க் கூறிய மொழிகளின் உட்கருத்து நவகுமாருக்கு நன்றாய் விளங்கிற்று.

"கூச்பீஹார் மஹாராஜா அவர்களுடைய புத்ரியை விவாஹம் புரிந்துகொள்வதால் அவர் உத்தர வங்காளத்தில் தம் செல்வாக்கை அதிகரித்து அக்பாது ராஜ்யத்தைக் கிழக்கில் பலமாக அஸ்திவாரமிட்டு நிலைநிறுத்துவது ஸாத்யமாகும். ஆப்கானியர்கள் பயம் அடங்கிவிட்டதென்றாலும் இன்னும் அவர்கள் அடியோடு தொலைந்தபாடில்லை. அதுவுமன்றி தெற்கிலிருந்து ஸமுத்ர மார்க்கமாய்ப் புதிய சத்ருக்கள் ஒரு தேசத்தார் கப்பல்களில் வந்து வங்காளத்தைத் தாக்குகின்றனர்."

"ஆமாம், கடற்கொள்ளைக்காரக் கூட்டங்கள் வந்து நமது துறைமுகங்களையும், வாய்க்கால்களையும் கப்பல்களையும் த்வம்ஸம் செய்வதாகவும் அக்கூட்டத்தார் நமது ஊரார்களைப்போல் கருத்த மேனியுடையவர்கள் அல்லவென்றும் அடிக்கடி நமக்குச் செய்தி வருகின்றதே. அவர்களைப்பற்றிய யதார்த்தமான விவரங்கள் உமக்கு ஏதாவது தெரியுமா?"

"அவர்கள் ஒரு பயங்கரமான கடலோடி ஜாதியார்கள் அவர்களுடைய ஜன்மபூமி போர்சுகல் என்னும் ஓர் ஐரோப்ய நாடு. அக்கொள்ளைக் கூட்டத்தார்களின் தலைவர்களுள் ஒருவனாகிய ஸபாஸ்டியன் கொன்ஸேல்ஸ் என்பவன் கங்காநதியின் முகத்வாரத்துக் கருகிலிருக்கும் ஒரு பெரியதீவைப் பிடித்துக் கொண்டனன். சிலர் ஹூக்ளியையும் பிடித்துக்கொண்டு சுற்றுப்பக்கத்து க்ராமவாஸிகளைக் கிறிஸ்தவராகும்படி நிர்ப்பந்தித்து வருகின்றார்கள்."

"இது என்ன, எல்லாம் அநர்த்தமாயிருக்கிறதே. ஆப்கானியர்கள் ஒழிந்தார்களென்றால் புதிதாய் இன்னொரு விரோதிகள் கிளம்பியிருக்கின்றார்களே."

"தரையின்மீது சத்ருக்கள் ஆப்கானியர்கள் ஒருவர்தான். ஆனால் ஸமுத்ரமார்க்கமாய் வந்து எதிர்க்கக் கூடிய பகைவர்கள் பலர் உளர். இந்தப் போர்சுகல் தேசத்தினர் உள்நாட்டில் ப்ரவேசித்து ஹிந்து முஹம்மதிய ஸ்திரீகளைக் கவர்ந்து செல்கின்றனர்; புருஷர்களைப் பல விதங்களிலும் ஹிம்ஸை செய்கிறார்கள். ஆனால் இப்போர்சுகேசியர்களுக்கே சில சத்ருக்கள் புதிதாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றனர். இங்கலண்ட், ஹாலண்ட் இந்த ஐரோப்ய நாட்டினர்கள் ஸாகராதிபத்யத்தைப் போர்சுகேசியர்களிடமிருந்து கைப்பற்ற அதிக ஊக்கமாய் முயற்சிசெய்து வருகின்றார்கள். இரு திறத்தாருக்கும் இதுவரையில் பல போர்கள் நடந்திருக்கின்றன."

"கோகுலதாஸ், உலகம் நாம் எண்ணியிருந்ததைவிட பெரியதாக இருப்பதாகத் தெரிகின்றதே! அதில் நாம் கேட்டறியாத பல தேசங்களும், பலஜாதி

ஜனங்களும் வசிப்பதாகவும் இப்போது நாம் அறிகிறோம். ஏன் இந்த வெளிநாட்டினர்கள் நமது தேசத்தை நாடி வருசல் வேண்டும்?"

"பனியால் உறைந்துகிடக்கும் வடதேசங்களில் இருந்து ப்ரதிவருஷமும் குளிர்காலங்களில் எப்படி பக்ஷிஜாதிகள் கூட்டங்கூட்டமாய்த் தென்திசை நோக்கி இரைதேடி இந்தியாவுக்கு வருகின்றனவோ அப்படியே ஒன்றும் உத்பத்தியாகாத மேலைப்ரதேசங்களிலிருந்து நம் செல்வ பூமியின் ஐசுவர்யத்தையும் வ்யாபாரத்தையும் அதிக வேலைப்பாடமைந்த நமது நாட்டு கைத்தொழில் ஸாமான்களையும் நமது தேசத்தில் பயிராகும் வாஸனை த்ரவ்யங்களையும் நாடி வருகின்றனர்."

"இவர்கள் வருவது கேவலம் வ்யாபாரத்தையும் செல்வத்தையுமே கருதியா? அவற்றைவிட அதிகமான எண்ணங்கள் அவர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நமது நாட்டில் நாடு நகரங்கள் ஸம்பாதித்து ராஜ்யாதிகாரம் செலுத்தும் உத்தேசமும் கொண்டிருக்கிறார்கள்."

"மொகலாயரால் ஜயிக்கப்பட்டு அக்பரது அரிய புத்தி சாதுர்யத்தால் ஓர் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு ராஜமான்ஸிங் முதலிய சுத்த வீரர்களால் கண்ணாய்க் காக்கப்பட்டுவரும் இந்த அகண்ட ராஜ்யத்தில் அந்த நாடோடிகள் வைத்திருக்கும் எண்ணம் நிறைவேறுமென்பது கேவலம் கனவுக்கு ஸமானம்."

"ராஜகுடும்பங்கள் ஏற்படுவதும், தழைத்தோங்குவதும், இளைப்பதும், க்ஷீணகதியடைவதும், கடைசியாய் நசிப்பதும் ஸஹஜந்தான். அவருடைய புத்ர பௌத்ரர்களும் அக்பரைப்போலவே அவ்வளவு ஸமர்த்தர்களாய் இருப்பார்களென்பது என்ன நிச்சயம்? அக்பரும் அவரைச் சேர்ந்த மொகலாயர்களும் ஆப்கானியர்களை விரட்டியவிதமே ஐரோப்பிய ஜாதியார்களும் இந்த மொகலாயர்களை அடித்தோட்டினாலும் ஓட்டலாம்."

"கோகுலதாஸனுக்கு தத்ஸமயம் இருக்கும் கவலைகளே தலைக்கு மேலிருக்கின்றன. வெள்ளையர்கள் வந்து இந்த்யாவை அரசுபுரியும் காலத்துக்குள் கோகுலதாஸ் பரலோகம் சென்று விட்டிருப்பார். அதைப்பற்றி அவர் ஏன் இப்போது மனக்கவலையுறவேண்டும்? அதோ அந்த நிலங்களில் விளைந்தாடும் நெற்கதிர்கள் முற்றுவதற்குமுன் தன்னுடைய எஜமானர் தேவிபுர மாளிகையில் வாஸஞ்செய்வதைக் கோகுலதாஸ் கண்குளிரக் கண்டு களிப்பார் என்பது திண்ணம்."

சுக்லபக்ஷத்துத் தசமி. அதாவது சந்த்ரன் துல்யமாய் ப்ரகாசிக்கத் தொடங்கிய பத்தாம் நாள், அன்றையதினந்தான் பண்டிகையின் முடிவு நாள். ப்ரதி ஆலயங்கள், வீடுகள்தோறும் தேவதார்ச்சனை நடந்து கொண்டிருந்தது. நல்ல ஆடைகளைத் தரித்துக் கொண்டு க்ராமவாஸிகள் அனைவரும் கூட்டங் கூட்டமாய் நகரத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஸூர்யோதய காலத்தில் கணக்கு வழக்கின்றி ஸ்த்ரீகள் கும்பல் கும்பலாய்க் கங்காநதியில் ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர். ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் தெருக்களில் ப்ரமாதமான கோஷம் செய்து ஆரவாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நகரமுழுவதும் யாவரும் ஸந்தோஷமா யிருந்தனர்.

நகரத்தில் வந்து குவிந்திருக்கும் எண்ணிறந்த ஜனங்களின் பொழுதுபோக்கிற்காக நவகுமாரர் அன்றையதினம் மத்யானம் ஒரு பந்தயம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். மாரிகால முடிவில் வங்காளத்து ஆறுகளும் ஓடைகளும் பூர்ணமா யிருக்கும்போது குடித்தனக்காரர்கள் படகுபந்தயங்களில் அதிகவூக்கமாய்க் காலங்கழிப்பார்கள். வேகமாய்ச் செல்வதற்காகக் கட்டப்பட்ட நீண்டுநெருங்கிய படகுகள் ஒவ்வொன்றும் பதினாறு அல்லது இருபது படகோட்டிகளுடன் நம்ப ஸாத்யமில்லாத வேகத்துடன் கங்கையாற்றில் ஓடும். நீராவிக் கப்பல்கள் ஏற்படுமுன் இந்தப்படகுகள் வேகத்தில் இணையற்றனவா யிருந்தன. இப்பந்தயங்கள் க்ராமாந்தரம், நகர்ப்புறம் எல்லாவிடங்களிலும் நடைபெறும். இத்தகைய பந்தயங்களில் அப்படகோட்டிகளுக்கிருக்கும் ஆத்ரமும் சுறுசுறுப்பும் காட்சி காண்போர்களுக்கு உண்டாகும் ஆனந்தமும் சொல்லத்தரமன்று.

பல ஆண்டுகளாக அநுஸரிக்கப்பட்டுவரும் வழக்கப்படி வருஷாவருஷம் இப்பண்டிகையின் கடைசி தினத்தன்று வீரநகரத்தில் இப்பந்தயங்கள் வெகுவிமர்சையாய் நடைபெறும். தாம் வீரநகரத்தில் தங்கியிருப்பது இதுதான் கடைசியாண்டு ஆதலால் நவகுமாரர் இவ்வருஷத்துப் பந்தயங்களை எப்போதுங் காணப்பட்டிராத ஆடம்பரத்துடன் நடத்துவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தார்.

கங்காநதியின் கீழ்க்கரையில் ஸுமார் இருபதினாயிரம் ஜனங்களுக்குமேல் கூடியிருந்தனர். குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு முன்னமே ஜனங்கள் அபரிமிதமாய்ச் சேர்ந்துவிட்டனர். வீரநகரத்து உயர்குலச் சீமான்களுக்காக ஒரு பந்தலும் வீரநகரத்து ராஜகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஸ்த்ரீகளுக்காக ப்ரத்யேகமாக ஒரு பந்தலும் போடப்பட்டிருந்தன.

வீரநகர தேவிபுரங்களில் அதிக ஸமர்த்தரான படகோட்டிகள் நிறைந்த பதினாறு க்ராமத்தார்கள் பதினாறு படகுகளில் ஆவலுடன் காத்திருந்தனர். உருவத்திலும் நீளத்திலும் ஒருபடகுக்கொருபடகு தாரதம்யம் கிடையாது. ப்ரதிபடகிலும் இருபது படகுக்காரர்களும் ஒரு சுக்கான்பிடிக்கிறவனும் இருந்தார்கள். நவகுமாரர்தான் மத்யஸ்தர். தமக்கு உதவிபுரிய அவர் வீரநகரத்து ப்ரதான உத்யோகஸ்தர்கள் இருவரை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

வீட்டிலிருந்து புறப்படுமுன் நவகுமாரர் தம் மனைவியைப் பார்த்துப் பந்தயஸ்தானத்தில் ஸ்த்ரீகளுக்காகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் ப்ரத்யேக ஏற்பாட்டை அவளிடம் சொன்னார். அதற்கு அவருடைய பத்நி, "எங்களுக்காகத் தாங்கள் இவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக்கொண்டதைப்பற்றிக் கேட்க எனக்கு மிக

வும் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது. நமது ஹேமலதைக்கு இத்தகைய பந்தயங்களைக் காண்பதில் அதிக ப்ரியம். சிறு பெண்ணாயிருக்கும்போது நரேந்த்ரன் அவளைப் பலமுறை கங்கையாற்றில் படகில் அழைத்துப்போயிருக்கிறான்" என்றாள்.

"நீ மஹா கெட்டிக்காரி. நீ பிடித்தபிடி உடும்புப் பிடிதான். அதை எவராலும் அசைக்கமுடியாது. நமது ப்ரயத்தனங்களெல்லாம் பூர்த்தியாய்விட்டன; பலன் வித்தித்து விட்டது. இந்த உத்ஸவாதிகள் முடிந்தவுடன் நாம் எல்லோரும் தேவிபுரம் போவோம். வீரநகரத்தைப் பரிபாலிக்க சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய ஏஜண்ட் ஒருவர் வருகிறார்"

"நரேந்த்ரனுக்கு ஏற்றப்ராயம்வரும்வரையில்அவன் நம்மோடுதானே தேவிபுரத்தில் வஸித்திருப்பான்?"

"நரேந்த்ரன் ஸ்வயாதிஹாரி; அவனுக்கு எஜமானன் அவனேதான். ஆனால் அவன் ஒருவேளை தேவிபுரத்துக்கு வர இஷ்டப்பட்டால் நம்மைத் தேடிவந்தவனை நாம் ஒரு விருந்தாளியாய் ஆதரிக்கத் தடை கிடையாது."

"அது போதும். இனி ஆகவேண்டிய கார்யத்துக்கு நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள் நவகுமாருடைய மனைவி.

"இவளோ அதிக ஸமர்த்தை; இவளை வெல்வது அஸாத்யம். மேலும் இவள் சொல்வது மொத்தத்தில் என் மனதுக்கு யுக்தமென்றுதான் படுகிறது. கோகுலதாஸ் நம்பிக்கையானவர்தான். இதுவரைக்கும் அவர் நமக்கு நல்லதையே செய்துவந்திருக்கிறார். அவருடைய சூழ்ச்சிகளும் அந்தரங்க ஏற்பாடுகளும் ப்ரஹ்மதேவனாலுங் கண்டறியக்கூடாதவை. ஆனால் ஆந்தைக்குப் பகல்வெளிச்சத்தின் குணம் எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவுதான் தெரியும் அவருக்கு குலம் கோத்ரம் இவற்றின் பெருமைசிறுமைகளும், குடும்ப வ்யவஹாரங்களும். ராஜாமான்ஸிங் கூச்பீஹார் இளவரசியை மணம்புரிவதாக அவர் சொன்னார். மான்ஸிங் தாம் செய்யும் கார்யத்தின் பலனை நன்கறிவார். வங்காள மாகாணத்தைப்போலவே நமது சிறு ஜமீன்களையும் தகுந்த ஸம்பந்தங்களால் ஒன்றுசேர்த்து பலப்படுத்திக்கொள்ளலாம்" என்று நவகுமாரர் தமக்குள் யோசிக்கலானார்.

ஸூர்யாஸ்தமன ஸமயத்துக்கு ஒருமணி நேரம்தான் இருந்தது. பந்தயத்துக்கு எல்லாம் ஸித்தமாய் விட்டது. ஸ்த்ரீகள் தங்களுக்கென்று ஏற்படுத்தப்பட்ட பந்தலில் வந்து உட்கார்ந்தனர். நவகுமாரரைச் சுற்றிலும்பெரிய உத்யோகஸ்தர்களும் உயர்ந்த பட்டாடை தரித்த வ்யாபாரிகளும் அமர்ந்திருந்தார்கள், மஹா ஸமர்த்தர்களான படகோட்டிகள் ஆவலுடன் நின்றிருந்தனர். இருகரைகளினின்றும் இருபது முப்பதினாயிர ஜனங்கள் கண்கொட்டாமல் பந்தயப்படகுகளை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அம்மாலுமிகளின் பரந்தமார்புகளும் பருத்து உருண்டபுஜங்களும் அவர்கள் அதிக பலவான்களென்பதையும் எவ்வித அபாயத்தையும் எதிர்க்கக் கூடிய அஞ்சாநெஞ்சர்களென்பதையும் உணர்த்தின. அவர்களுடைய கைகால்களின் முண்டாக்கள் இரும்பையொத்திருந்தன.

முதலில் ஒரு பந்தயம் வைத்து அதில் வீரநகரத்துப் படகுகளில்அதிக துரிதமாய்ச் செல்வதை நரேந்த்ரனும் தேவிபுரப் படகுகளில் முதல் செல்வதை வீரீஷனும்தேர்ந்தெடுக்கவேண்டுமென்றும் அப்புறம் அவ்வாறு பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட படகுகள் தமக்குள் பந்தயம் வைக்கவேண்டுமென்றும் அப்பந்தயத்துக்குத் தாம் மத்யஸ்தராயிருக்கும்படிக்கும் நவகுமாரர் ஏற்பாடு செய்தார். இந்த ஏற்பாட்டை ஜனங்களெல்லோரும் குதூஹலமாய் அங்கீகரித்தனர். வீரீஷ் தன் ஸ்வபாவப்படி நவகுமாரர் ஏற்பாட்டை அதிக ஆர்வத்துடன் ஸாவதானமாய் ஒத்துக்கொண்டான். நரேந்த்ரனோ ஸந்தோஷத்தால் தலைகால் தெரியாமல் பூரிப்படைந்தான்.

விசேஷக் குறிப்புகள்
NEWS AND NOTES

நமது சக்ரவர்த்தியின் ஜன்மதினம்:—இவ்வருஷம் பிரிடிஷ் ஏகாதிபத்யத்தில் சக்ரவர்த்தியாரின் ஜன்மதினமானது உத்தியோக முறையில் கொண்டாடப்படமாட்டாதெனச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் இவ்வருஷம் இவ்வைபவத்திற்காக கச்சேரிகளுக்குப் பொதுவாக விடுமுறைநாள் கொடுக்கப்படமாட்டாது.

***

காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் ஏ ராஜாராமய்யர்.-இவர் சென்ற ஏப்ரல்மீ 22உ வியாழக்கிழமை காலஞ்சென்றாரெனக்கேட்டு மிகவும் வருந்துகிறோம். இவர் பீ ஏ. பரீக்ஷை தேறினதும் உபாத்தியாயத்தொழிலை ஏற்று, மதுரை நேடிவ் ஹைஸ்கூலில் தலைமைஉபாத்யாயராயிருந்தார் மதுரை கலாசாலை ஸர்க்காரால் எடுபட்டுப் போனபிறகு, அக்கலாசாலை நேடிவ் ஹைஸ்கூலாரிடம் வந்தது. அப்பொழுது ராஜாராமய்யர் சொற்பகாலம் ப்ரின்ஸிபாலாக இருந்து,பிறகு காலஞ்சென்ற வெங்கோபாசாரியார் அந்த ஸ்தானத்திற்கு வந்தபோது, முதல் போதகாசிரியராக இருந்தார். 1910௵ கள்ளிக்கோட்டைக் காலேஜுக்கு ப்ரின்ஸிபாலாக ஒரு வருஷம் சென்றிருந்தார். ஸ்ரீமான் வெங்கோபாசாரியார் திடீரென இறந்துபோனபிறகு,நம ராஜாராமய்யர் அவருடைய ஸ்தானத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டார். மதுரைக் கலாசாலைக்கு இவர் ஊக்கத்துடன் உழைத்து வந்தார் சிறிதுகாலம் உடம்பு அசவுக்கியமாயிருந்தனரேனும், குணப்பட்டுவிடுவார் என்று கருதப்பட்டுவந்தது. திடீரென இவர் இறந்துவிட்டாரென கேள்விப்பட்டு மனமுடைந்து வருந்தவேண்டியிருக்கிறது. கல்விவிஷயத்திலும் தேச ஜன பொது நன்மைகள் விஷயத்திலும் உழைத்துவந்த இவர், காலஞ்சென்றுவிட்டது தென்னிந்தியாவின் துர்ப்பாக்கியமே!

பக்ஷிதீர்த்தம் தெருக்காட்சி

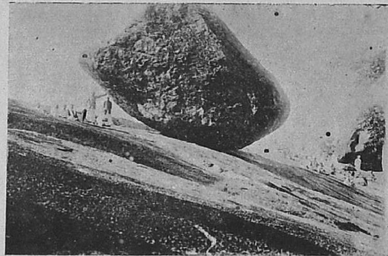

கிருஷ்ணன் வெண்ணெய்

பக்ஷிதர்சனம்: பக்ஷிதீர்த்தம்

மஹிஷாஸுரமர்த்தனி மண்டபம்